

Eva Tichy

Ilias diachronica Pi (16)

Dritte Fassung

Oktober 2022

Freiburg, Juli 2014

Vorbemerkungen

I.

Im Gesamtplan der homerischen Ilias erscheint der Tod des Patroklos als Wendepunkt, auf den, verstärkt seit dem Ende des Λ , alles Vorhergehende zuläuft und der für alles Folgende, P bis Ω , die inhaltliche Voraussetzung darstellt. Wer Homer als Urheber der Gesamtkomposition betrachtet, darf deshalb davon ausgehen, dass dieser auch die Patroklie entweder selbst gedichtet oder in seinem Sinne umgedichtet hat. Wenn Homer ein Ionier des 8. Jahrhunderts war, bedeutet das: Ilias Π sollte als Ganzes jung sein.

Das Ergebnis der sprach- und versgeschichtlichen Analyse steht dieser Erwartung nicht entgegen. Von den 867 Versen des Π lassen sich zwar drei Fünftel als epische Fünfzehnsilbler in homerisch-äolischer Sprache restituieren (517 = 59,6 %; zur Statistik s. im einzelnen unter III). Nach bisheriger Erfahrung sprechen diese Zahlen aber eher dafür als dagegen, dass der Text als Ganzes von einem ionischen Dichter stammt: H und Θ , die in der klassischen Homeranalyse immer als jung oder sogar erst nachhomerisch galten, enthalten zu 63,3 % bzw. 57,2 % alte Verse.

Als jung in unserem Sinne, das heißt: im ionischen Hexameter unter Verwendung traditioneller Formeln neu gedichtet, aus tradiertem Versmaterial neu kombiniert oder durch Abwandlung alter Verse gewonnen, erweisen sich (wie bisher) vor allem Einleitungen und Übergänge, die den Handlungsverlauf bestimmen. Im gleichen Sinne jung sind improvisiert wirkende Passagen, darunter die Rüstungsszene des Patroklos (Π 130-144) und handlungstragende Teile der Kampfschilderung (275-283, 301-311, 317-351; 577-580; 740-743 usw.). Als Besonderheit des Π kommt eine Reihe junger, im ionischen Hexameter gedichteter oder erweiterter Gleichnisse hinzu (7-11: das weinende Mädchen; 156-163: Wölfe; 384 ff., 390 ff.: $\lambda\alpha\tilde{\iota}\lambda\alpha\psi$, Sturzbäche; 428 ff.: zwei Geier; 582 f.: Habicht; 641 ff.: Fliegen um die Milch; 823 ff. Löwe und Eber an der Quelle).

In alten Versen stellt sich öfters ein sprachliches oder textkritisches Problem, das metrisch bedingt und im Hexameter nicht lösbar ist, weil es auf eine vorhomerische Änderung des Versmaßes zurückgeht. Neben dem bekannten Fall $\alpha\tilde{\nu}\delta\rho\omicron\tau\tilde{\eta}\tau\alpha$ (Π 857 = X 363) bietet die Patroklie sechs weitere Beispiele dieser Art:

Π 208 ἔης statt ἦς; 214 ἄραρον statt ἄρηρον*; 690 (= P 178) ἔποτρύνει μάχεσθαι†, vv.ll. ἐποτρύνησι, μαχέσασθαι; 736 οὐδὲ δὴν ἄζετο φωτός, v.l. χάζετο; 739 (~ Λ 65) μετώπιον statt μέτωπον; 839 ἰέναι ohne ἄψ im Sinne von 'zurückzukehren', unmittelbar nach dem semantischen Oppositum ἰόντι 'als du gingst'.

II.

Für Wilamowitz, dem sprachhistorische Argumente im Ernstfall nichts bedeuteten (1916, 11), war die Patroklie im Grundstock 'echt' und somit alt, in diesem Fall schon von Homer aus älterer epischer Dichtung übernommen (1916, 116-162, im Überblick 514). Die erhaltene Fassung sei allerdings stark überarbeitet. Dass Patroklos in den Waffen des Achilleus kämpft und fällt, habe 'der Dichter von Σ Τ' als neues Motiv eingeführt; vieles andere, vor allem Dubletten und sachlich (leicht) Unstimmiges, sei von Späteren interpoliert.

Zur Erleichterung der Argumentation – nicht nur der eigenen – hat Wilamowitz den Mittelteil des Π unter Auslassung aller Verse und Passagen, die für ihn spätere Zusätze darstellten, zusammenhängend abgedruckt; manches fehlte auch schon bei Zenodot. Von 441 überlieferten Versen (257-697) verbleiben danach nur 212, weniger als die Hälfte. Dieses Ergebnis klassischer Homerkritik fordert in seiner Explizitheit zum Vergleich heraus: Sind die Verse, die Wilamowitz in seinen 'Abdruck der echten Teile' (1916, 126-133) aufgenommen hat, auch nach sprach- und versgeschichtlichen Kriterien alt? Oder sind sie, wie man nach dem eingangs Gesagten erwarten könnte, im Gegenteil gerade jung?

Das Resultat ist so ernüchternd wie erhellend. Unter den 212 'echten' Versen finden sich, wenn man den restituierten Text vergleicht, 107 alte, die auf epische Fünfzehnsilbler zurückgehen oder zurückgehen können, und 105 vollständig oder teilweise junge ionische Hexameter, das heißt: Zu 50,5 % hat Wilamowitz alte Verse erfasst, zu 49,5 % sind seine 'echten' Verse jung. Bei einer Zufallsauswahl würden sich ähnliche Zahlen ergeben: im 2. und 3. Teil des Π (257-418, 419-683) sind zusammengenommen 53,9 % der Verse alt, 46,1 % sind jung.

Wilamowitz' Urteil 'echt' bzw. 'später eingefügt' lässt sich mit sprach- und versgeschichtlichen Alterskriterien somit nicht stützen, mehr noch: Die beiden Zugangsweisen sind ganz offensichtlich unvereinbar. Etwas anderes durfte man allerdings auch nicht erwarten. Eine Methode, die (im Λ) Schadewaldts Iliasstudien bestätigt, kann nicht in gleicher Weise auch der klassischen Analyse dienen, der ebendiese Abhandlung die materiellen und methodischen Grundlagen entzogen hat. Zu Übereinstimmungen kommt es nur dann, wenn ein Teil der Ilias (das Θ) für Wilamowitz jung und unecht, für Schadewaldt hingegen jung, kompositionswichtig und damit echt homerisch ist.

III.

Um einen statistischen Überblick zu gewinnen (s.u.) und eine brauchbare Argumentationsgrundlage zu erhalten, kann man das Π in vier unterschiedlich lange Teile gliedern:

1. die Aussendung des Patroklos durch Achilleus, 1-256;
2. die Zurückdrängung der Troer, 257-418 (162 Verse);
3. der Kampf mit Sarpedon und um seine Leiche, 419-683 (265 Verse);
4. der Tod des Patroklos, 684-867 (184 Verse).

Der Anteil sprach- und versgeschichtlich alter Verse differiert, doch beträgt die Schwankungsbreite insgesamt nur 18 %. Deutlich über dem Durchschnitt von 59,6 % liegt der Prozentsatz nur im 1. Teil (69,5 %), allein im 2. Teil ist er klar unterdurchschnittlich (51,2 %). Für sich allein erweisen diese Zahlen noch nicht viel; aussagekräftig wird die Statistik erst dann, wenn sie zusätzlich den Namen des Patroklos in allen seinen Varianten, mit oder ohne Patronymikon, und deren Verteilung erfasst.

a) Im 1. Teil, der den höchsten Prozentsatz alten Materials aufweist, ist Patroklos weit überwiegend in alten Versen genannt (11 : 1). Die Namensformen Πάτροκλέ(ς)ης und Πάτροκλος, deren erste beide Silben immer lang sind, treten je fünfmal auf, obwohl der metrisch ungefüge Vollname bereits im alten Vers nur eingeschränkt verwendbar war. Der Kurzname Πάτροκλος liegt einmal im originären Hexameter, viermal in alten Versen vor.

Weder die Namensvarianten noch die Figur des Patroklos sind demnach Erfindungen des ionischen Dichters Homer. Es muss ein vorionisches, äolisch geprägtes Kurzepos gegeben haben, aus dem die Aussendung des Patroklos durch Achilleus (und wohl noch mehr) weitgehend wörtlich übernommen ist.

b) Auch im 2. Teil und 4. Teil des Π fällt der Name Patroklos (Sohn des Menoitios) deutlich häufiger in alten als in jungen Versen (6 : 3 bzw. 14 : 10); die statistischen Unterschiede gegenüber dem 1. Teil ergeben sich aus Erweiterungen oder Umgestaltungen mit Blick auf das große Ganze, wie sie, mehr oder weniger häufig und gewichtig, auch in den Gesängen H bis O zu beobachten waren. Ganz anders verhält sich demgegenüber der 3. Teil, in dem Patroklos den Zeussohn Sarpedon tötet und Apollon die hart umkämpfte Leiche nach Lykien entführt.

In der Sarpedon-Szene wird Patroklos weit überwiegend in jungen Versen genannt (5 : 13), ganz im Gegensatz zu seinem Gegner (12 : 5). Allein schon deshalb könnte man vermuten, dass der homerische Patroklos in diesem Textabschnitt an die Stelle eines anderen, hochrangigen Kämpfers getreten ist. Der Verdacht erhärtet sich, wenn man die Textstellen im einzelnen betrachtet. Vier (teilweise) junge Verse stehen in altem Kontext, sind aber für die Restitution

im epischen Fünfzehnsilbler um eine Silbe zu lang, ganz offensichtlich wegen des Namens: die drei (weiterhin z.B. dem Iteratvers Δ 479 = P 303 nahestehenden) Versvarianten Π 420, 434, 452 mit Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο, dazu 438 mit bloßem Μενoitιάδαο. Das alte Versmaß erforderte eine Namensformel, deren Patronymikon statt mit Μενoi- mit einer Einzelsilbe, vorzugsweise einer Länge begann. In den jeweiligen Kontext passt, nach Elision, kaum zufällig altes, für den Hexameter nicht mehr geeignetes Ἀντιλόχοιο Νεστορίδαο (vgl. Ψ 353 f. Νεστορίδαο | Ἀντιλόχου, Z 32 f. #Ἀντίλοχος ... | Νεστορίδης) bzw. Νεστορίδαο allein.

Wenn Patroklos in der Sarpedon-Szene an die Stelle des Antilochos getreten ist, darf man von vornherein davon ausgehen, dass sein Name meist in jungen Versen erscheint. In den wenigen alten Versen (insgesamt 5) sollte jedoch der Name seines Vorläufers einzusetzen sein – jedenfalls dann, wenn sie sich auf den Kampf mit Sarpedon beziehen. In den beiden einschlägigen Versen ist das auch der Fall (463, 490; anders und mit anderem Bezug 581, 584, 626).

IV.

In der homerischen Patroklie ist die Sarpedon-Szene, wie Wilamowitz zu Recht sagt, „unentbehrlich“, vor allem deshalb, weil sie zur Motivation der Handlung dient (1916, 136: „Der Sieg über Sarpedon ist es ja, der den Patroklos berauscht, so daß er die Mahnung des Achilleus in den Wind schlägt und dem übergewaltigen Hektor in die Arme läuft“). Allerdings wird Patroklos so oft und so deutlich als νήπιος (46, 686, 833) und ἄφρων (842) getadelt, dass sein Verhalten – käme es nur auf ihn selbst an – nicht überzeugend motiviert sein müsste.

Wenn man die alten Passagen zusammenstellt, in denen das Schicksal des Patroklos erzählt und kommentiert wird, ergibt sich auch ohne Sarpedons Beteiligung ein folgerichtiger Ablauf. Menoitios hatte dem Sohn mit auf den Weg gegeben, er solle, als der Ältere von beiden, Achilleus mit klugem Rat zur Seite stehen (Λ 785-790). Nestor erinnert ihn daran und beauftragt ihn in der aktuellen Notlage, mit Achilleus zu reden (Λ 790-793) – ‘gut ist der Zuspruch eines Freundes’ (Λ 793 = O 404) – und, wenn dieser selbst es ablehne, an seiner Stelle in den Kampf zu ziehen. Patroklos macht sich diesen Auftrag zu eigen (O 402 ff.; Π 36-45), was ihm den Tod bringen wird (Π 46 f.). Bevor Achilleus ihn ziehen lässt, versucht er den Freund darauf zu verpflichten, dass er nach der Rettung der Schiffe nicht weiterkämpft, sondern zu ihm zurückkehrt (80-96), und bittet Zeus um Unterstützung (246 ff.), die dieser, was die Rückkehr betrifft, jedoch verweigert (250 ff.). – Als Patroklos die vorderste Reihe der Troer dezimiert hat, kehrt er um und tötet viele der Nachströmenden (394-398). – Im Kampf um

eine Leiche [nicht die Sarpedons] fällt Epe(i)geus, der ebenfalls bei Peleus aufgewachsen ist (570-576). Im Schmerz über diesen Verlust kämpft Patroklos weiter (581, 584 f.), verblendet; hätte er sich an den Rat des Peliden gehalten, so wäre er dem Tod entronnen, doch Zeus schreckt oder treibt den Menschen, wie er will (685-691). Apollon zeigt ihm seine Grenzen, er weicht zurück (704-710). Von Apollon ermutigt, greift nun Hektor an; Patroklos tötet dessen Wagenlenker (720-739). Nach diesem Erfolg hält seinen Kampfrausch nichts mehr auf, sein Tod ist unausweichlich (783-787). Den Sterbenden verhöhnt Hektor, Achilleus habe ihm wohl mit auf den Weg gegeben, er solle nicht zurückkehren, bevor er ihm, Hektor, den Panzer am Leibe aufgeschlitzt habe (830-842).

Die vorhomerische Patroklië hatte somit ein durchlaufendes Motiv, das des erfüllten oder nicht erfüllten Auftrags, und eine Moral: Manchmal sollte doch auch der Ältere dem Rat des Jüngeren folgen. Vom homerischen Patroklos scheint all das weit entfernt, dem „Freund Achills, der nur Freund, nichts als Freund, ausschließlich Freund ist“ (Schadewaldt 1965, 179 ff.; Scheliha 1943, 235, 280-283; vgl. Kullmann 1960, 44 f., 193 f.). Wie hat Homer diese Wirkung erreicht? Die Antwort lautet, wie man seit Schadewaldts Iliasstudien erwarten darf: Von langer Hand, durch Vorbereitung über große und größte Distanz.

1. Im A (307, 337 f., 345 ff.) und I (190 f., 201-205) wird Patroklos als stumme Person eingeführt; sein Verhältnis zu Achilleus ist von wortlosem Einverständnis geprägt. So erscheint er als der Freund schlechthin (Scheliha 253 f.).

2. Patroklos' Tod ist ein notwendiger Bestandteil der Iliashandlung und wird zuvor schon mehrfach als feststehend angekündigt (Θ 476, Λ 604, O 65; Π 46 f., 647-651, 693). Dass er den Kampf überleben könnte, ist in diesem Rahmen völlig undenkbar; von seinem klugen oder unklugen Verhalten hängt nichts ab.

3. Tadelndes *νήπιος*, das auf kindliche Unvernunft geht, ist in der homerischen Patroklië deshalb im strengen Sinne auch nicht angebracht. Durch das im wesentlichen neue Gleichnis vom weinenden Mädchen, dessen Wunsch die Mutter nachgibt, erhält das Wort hier gleich zu Anfang einen anderen Klang; der Tadel weicht liebevollem Verständnis, verbunden mit leisem Spott (Π 7-11; Wilamowitz 1916, 117). Durch häufige Apostrophe (s. zu 584; zum ersten Mal 20) wird diese Grundstimmung gefestigt und fortlaufend weiter verstärkt.

Alles oben Gesagte ist ohne Ausnahme der Ilias selbst entnommen. Die sprach- und versgeschichtliche Bearbeitung des Homertexts hat dafür als Grundlage gedient; das meiste hätte man jedoch auch ohne diese Hilfestellung durch analysierende Interpretation erkennen können. Vor diesem Hintergrund betrachtet war es weder notwendig noch glücklich, die Vorlage der homerischen Patroklië in der verlorenen Memnonis oder Aithiopis zu suchen, die aus der

kurzen Inhaltsangabe des Proklos, Rückblicken in der Odyssee, Anspielungen bei Pindar und einer großen Zahl von Vasenbildern erschlossen ist (Schadewaldt [1951] 1965, 155-202, zu Patroklos bes. 178-181; Schoeck 1961, 7-17, 23-26, 85-91). Parallelen im epischen Kyklos belegen nicht mehr und nicht weniger, als dass die betreffenden Inhalte und Motive auch außerhalb ihres homerischen Kontexts tradiert wurden. Sie gegenüber der Ilias als primär zu betrachten oder unter der unbewiesenen Voraussetzung, dass Textform und Sprache hinreichend archaisch waren, als Quelle Homers in Anspruch zu nehmen, ist auch im besten Fall nur eine von mehreren Deutungsmöglichkeiten.

Zitierte Fachliteratur:

- Forssman, Bernhard (1967), „Homerisch ἐπὶ κάρ und ἀνὰ κάρ“. *Glotta* 45, 1-14.
- Meissner, Torsten (2013), Rez. Beekes, *Etymological Dictionary of Greek*. *Kratylos* 58, 1-32.
- Frisk, Hjalmar (1973), *Griechisches etymologisches Wörterbuch*. I-III. Heidelberg.
- Kullmann, Wolfgang (1960), *Die Quellen der Ilias (troischer Sagenkreis)*. Wiesbaden.
- Schadewaldt, Wolfgang (1965), *Von Homers Welt und Werk*. 4. Auflage. Stuttgart. – 2. Auflage 1951.
- Schadewaldt, Wolfgang (1966), *Iliasstudien*. 3. Auflage. Darmstadt. – 1. Auflage Leipzig 1938.
- Scheliha, Renata von (1943), *Patroklos. Gedanken über Homers Dichtung und Gestalten*. Basel.
- Schoeck, Georg (1961), *Ilias und Aithiopsis. Kyklische Motive in homerischer Brechung*. Zürich.
- West, Martin L. (1998-2000), *Homeri Ilias*. I. Stuttgart/Leipzig. II. München/Leipzig.
- Wilamowitz-Moellendorff, Ulrich von (1916), *Die Ilias und Homer*. Berlin.

Ilias Π	1. Teil 1-256 (256)	2. Teil 257-418 (162)	3. Teil 419-683 (265)	4. Teil 684-867 (184)	Gesamt (867)
alte Verse	178 69,5 %	83 51,2 %	147 55,5 %	109 59,2 %	517 59,6 %
Πάτροκλος	4 (2, 80, 130, 219)	5 (257, 268, 284, 377, 394)	3 (463, 490, 581)	8 (710, 724, 732, 733, 783, 787, 830)	20
Πάτροκλος Μενοιτιάδης	—	—	—	1 (760)	1
Πατροκλές	5 (7, 20, 49, 125, 126)	—	1 (584)	5 (707, 744, 812, 839, 843)	11
\Πατροκλές/	—	1 (291)	—	—	1
Μενοιτίου υιός	—	—	1 (626)	—	1
θεράπων	2 (165, 244)	—	—	—	2
Nennungen (a)	11	6	5	14	36
junge Verse	78 30,5 %	79 48,8 %	118 44,5 %	75 40,8 %	350 40,4 %
Πάτροκλος	1 (11)	1 (372)	6 (427, 460, 478, 480, 543, 647)	6 (684, 699, 703, 763, 815, 816)	14
Πάτροκλος Μενοιτιάδης	—	—	3 (420, 434, 452)	—	3
Πατροκλές	—	—	—	3 (693, 754, 818)	3
Μενοιτιάδης Πατροκλές	—	—	1 (554)	—	1
Μενοιτιάδης	—	—	1 (438)	—	1
Μενοιτίου υιός	—	2 (278, 307)	1 (665)	1 (827)	4
θεράπων	—	—	1 (653)	—	1
Nennungen (b)	1	3	13	10	27

Ὦς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μάχοντο·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῆϊ παρ' ἴστατο πτολιπόρθοι/
 δάκρυα θεριμὰ χέφων ὥς τε κρήνη μελάνυδιρος,
 ἢ [τε] κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφειρὸν χέφει ὕδωρ.
 5 | τὸν δὲ Φιδῶν οἴκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 καί μιν φωνήσας Φέπει _ πτερόφεντα *ποταύδα/
 „τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεες, ἢ ἦ ὅτε κούρη
 νηπίη, ἢ θ' ἅμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει
 εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
 10 | δακρυέσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέλθαι·
 τῇ ἴκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
 ἢ τι ἐτάροισι/ πιφάυσκεαι, ἢ ἦ' ἐμοὶ ἀτῶ,
 ἢ ἦ' ἐτιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἴφος;
 ζῶφειν \γ' ἔτι φασὶ Μενόϊτιον Ἰακτορος υἱόν,
 15 | ζῶφει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς _ μετὰ Μυρμιδόνεσσι·
 τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
 ἢ ἦε Δαναῶν/ ὀλοφύρεαι, ἰὼς ὀλέκονται
 ἔνθαδ' ἐπὶ νηυσὶ/ ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;

2 ποιμένι λαῶν 5 Edd. West, Monro-Allen + οἴκτειρε 6 προσηύδα 12 ἦέ τι Μυρμι-
 δόνεσσι 14 μὰν 17 σὺ γ' Ἀργείων 18 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσιν

1 f. ~ Σ 1 f., s.d. 1 ~ O 707 #τοῦ (!) περ δὴ περὶ νηός, 711 μάχοντο#; B 358 (s.d.) νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης#. – Als ep. Fünfsilbler lesbar, aber wohl nicht alt. 2 ~ E 570, T 251 παρίστατο ποιμένι λαῶν#. Vgl. Ω 108 Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθω#. 2 f. ~ I 14 #ἴστατο δάκρυ χέων etc.; Σ 17, 235 #δάκρυα θεριμὰ χέων. 4 = I 15. 5 = Ψ 534; ~ Λ 599, 814. 6 = N 750 u. ö. 7 f. ~ B 872 f. ἢ ὅτε κούρη, | νήπιος. 8 ~ Υ 179 μαχέσασθαι (!) ἀνώγει# u. ä. 9 ~ Γ 385 εἰανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα#; Z 518 καὶ ἐσσύμενον κατερύκω#, ο 73 ὅς ἐσσύμενον κατερύκη#. – εἰανοῦ mit metrischer Dehnung. 10 ~ ρ 518 f. ὥς δ' ὅτ' αἰοιδὸν ἀνήρ ποτιδέρκεται, ὅς τε θεῶν ἐξ | αἰείδη. 11 ~ Ω 758, δ 249, ε 54 (#)τῶ ἴκελος; T 323 ὅς που νῦν Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον (!) εἴβει gegenüber Γ 142 τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα#. – Mit dem Gleichnis zusammen eingefügt, also wohl nicht für τῇ Φίκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυ λείβεις/. 12 Wie 65 #ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι, vgl. 170 ἐταῖροι#, 269 #Μυρμιδόνες, ἔταροι; bzw. wie O 735 f. #ἦέ τινάς ..., | ἦέ τι, vgl. Υ 17 ἢ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις. 13 ~ α 408, β 30 #ἦέ τιν' ἀγγελίην ... ἔκλυεν. 14 ~ (s.d.) T 327 #εἴ που ἔτι ζῶει γε, δ 833, ξ 44, υ 207 #ἦ/ εἴ που ἔτι ζῶει; P 41 ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται. 16 ~ δ 733 #τῶ κε μάλ(α), ε 26 u. ö. #ὥς κε μάλ(α). – Ion. Zusatzvers im Plural. 17 f. ~ A 559 ὀλέσης (!) δὲ πολέας (!) ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν#. 17 ~ A 10 _ ὀλέκοντο δὲ λαοί#; vgl. Θ 33 f. ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' ..., | οἳ κεν δὴ ... ὄλωνται# (Athene), 201 f. οὐδέ νυ σοὶ περ | ὄλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός (s.d.; Hera). 18 ~ Ξ 367 u. ö. #νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσιν(v), bzw. I 327 ὀάρων _ ἔνεκα σφετεράων# (Achilleus), 501 ὑπερβήη. – ὑπερβασίη auch Γ 107, Ψ 589.

- ἔξαύδα, μὴ |κεῦθε νόοι|, _ ἵνα |φείδομεν ἄμ|φω.“
 20 |τὸν δὲ βαρὺ| στενάχων \Πατροκλέ|φης* προτί|φει|πε*/·
 „|ὦ Ἀχιλεῦ| \Πηληΐδῃ*/, _ μέγα |φέρτατ' Ἀχαι|φῶν,
 μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
 οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
 25 βέβληται μὲν [ὄ] |Τυδεΐδῃ| _ κρατε|ρὸς Δι|φομή|δης,
 οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς| δουρι_κλυτὸς |ἦδ' Ἀγαμέμ|νων·
 βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἴστῳ.
 τοὺς μὲν τ' ἱη|τροὶ πολυ|φάρ|μακοι |ἀμφι|πένον|ται
 ἔλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.
 30 μὴ \ἐμ' / οὖν οὐ|τός γε λάβου| _ χόλος, |δὲν σὺ φυλά|σσεις,
 |αἶνα|ρέτη· \τίς σεῖ' / ὀνήσεται |ὄψι|γονός| περ,
 |αἶ κε μὴ \Αρ|γείοις/ ἀφεικέα |λοιγὸν ἀμύ|νης;
 |νηλε|φές, οὐ| \ρά/ σοί γε πατήρ ἦν |ἰππό|τα Πη|λεὺς,
 |οὐδὲ θέ|τις| μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε |τίκτε θά|λασσα
 35 πέτραι τ' |ἠλί|βατοι, \ὄ/ τοι _ νόος |ἐστὶ ἀπ|η|νής.
 εἰ δὲ [τινα] φρεσὶ |ση|σι θεο|προπί|ην ἀλε|φεί|νεις
 καὶ \τί |τοι Δι|φόθεν| / ἐπέφραδε |πότνια μή|τηρ,
 ἀλλ' ἐμὲ [περ] πρόες ὦ|χ', ἅμα δ' _ ἄλλον |λα|φὸν ὄ|πασ|σον

20 προσέφη, Πατρόκλεις ἵππεῦ 21 Πηλέως υἱέ mit vv.ll. Πηλέος, Πηλῆος 29 meist f.l. ἀκειάμενοι 30 ἐμέ γ' 31 τί σευ ἄλλος, v.l. τίς 32 Ἀργείοισιν 33 ἄρα 34 meist σ' ἔτικτε 35 ὅτι 37 τινά τοι παρ Ζηνός

19 = A 363 (Thetis). 20 ~ 744, 812, 843 Πατρόκλεις ἵππεῦ#; A 364 τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς (u.ä.). – Vgl. 125, Λ 602 Πατροκλῆα προσέειπε(v)#, bzw. X 329 προτιεῖποι. Im Hexameter eine metrisch bedingte Apostrophe, s. zu 584. 21 = T 216; ~ A 489 διογενὴς Πηλέως (!) υἱός, πόδας (!) ὠκύς Ἀχιλλεύς, dort mit denselben vv.ll. Vgl. A 146 u.ö. (#)Πηλεΐδῃ; E 243 u.ö. #Τυδεΐδῃ Διόμηδες, P 12 #Ατρεΐδῃ Μενέλαε. – Im Hexameter entweder ion. Synizese oder, wie H 47, Λ 200, O 244 nach #Ἔκτορ, iambisch gemessenes υἱέ. 22 = K 145, s.d. 23 f. = Λ 825 f. 24-27 = Λ 659-662. 28 ~ N 656 τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο (s.d.). 29 ~ 523 ἔλκος ἄκεσσαι#; Ψ 69 εὔδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ (Patroklos); K 167 σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραϊέ#; N 726 Ἔκτορ, ἀμήχανός ἐσσι _ παραρρητοῖσι πιθέσθαι (Polydamas). 30 ~ A 387, Z 166 χόλος λάβεν (!). 31 ~ Λ 762 f. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς | οἶος ἥς ἀρετῆς ἀπονήσεται (Nestor); H 87 ff. καὶ ποτέ τις εἶπῃσι καὶ _ ὄψιγονων ἀνθρώπων | ...· | ἀνδρὸς μὲν τόδε σημα ...'. 32 ~ A 341 ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι# u.ä. – Wie I 518, s.d. 33 ~ I 252 ὦ πέπον, ἦ μὲν σοί γε πατήρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς (ähnlich Λ 452, 765); X 357 ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός# (Hektor zu Achilleus). 33 f. ~ Σ 331 f. (Achilleus). 35 Wie Ψ 484 ὅτι τοι etc.; ~ O 94 οἶος κείνου (!) θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής, ähnlich Ψ 611. 36-45 ~ Λ 794-803 (Nestor zu Patroklos) . 36 f. ~ 50 f. 36 Wie Λ 794 (ἦσι, ἀλεείναι#). 37 Wie Λ 795 (οἱ). 38 Wie Λ 796 ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' _ ἄλλος λαὸς ἐπέσθω, bzw. auch M 349, 362 ἀλλὰ περ οἶος ἴτω _ Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας.

- 40 |Μυρμιδόνων|, \αἴ κεν/ φάφος _ Δανα|οῖσι γένω|μαι.
 ἰδὸς δέ μοι ὤ|μοιν \τεφά/ _ |τεύχεα θω|ρηχθῆναι,
 |αἴ κέ με σοῖ| φίσκοντες ἀπόσχων|ται πολέμοι|ο
 Τρῶες, \ἀμπνεύ|σωσι*/ \δ' ἀρή|ῖοι |υῖ|φες Ἀχαι|φῶν
 |τειρόμενοι|· ὀλίγη δέ τ' _ \ἄμπνευ|σις*/ πολέμοι|ο.
 |φρῆα δέ κ' ἀ|κμηῆτες κεκμη|φότας |ἄνδρας ἀ|υῖ|τῆ
 45 |φῶσαι|μεν προτὶ φά|σιτυ \πάρ _ νηφῶν/ |καὶ κλισιά|ων.“
 |ὥς φάτο λισ|σόμενος, [μέγα] νήπιος· |ἦ γὰρ ἔμελ|λε
 Φοῖ ἀ|υῖ|τῶ θάνατόν| τε κακὸν καὶ |κῆρα λιτέσ|θαι.
 |τὸν δέ μέγ' ὀ|χιθήσας \προτὶ_φη* πόδ'/ |ὠκύς Ἀχιλ|λεὺς·
 „ὦ μοι, |δι|φογενές| Πατρόκλε|φες, |οῖον ἔφει|πες.
 50 \οὐ/ θε|προπίης| ἐμπάζομαι, |ἦν τινα Φοῖ|δα,
 οὔτε τι μοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 ἀλλά \μ' / |αἰνὸν ἄ|χος| κραδίην καὶ |θυμὸν ἰκά|νει,
 ὀππότε \ἀνδρ' / ὀ|μοῖον ἀνήρ| _ ἐθέ|λησι ἀμέρ|σαι
 |καὶ γέρας ἄ|ψ| \ἐλέσθαι, ὅς/ _ κράτει|προβεβή|κη.
 55 |αἰνὸν ἄ|χος| τό \γ' ἔστ'/, ἐπεὶ _ πάθον |ἄλγεα θυ|μοῖ·
 κούρην, ἦν \ρά/ |μοι γέρας ἔξ|_ελον |υῖ|φες Ἀχαι|φῶν,
 |δουρὶ δ' ἐμῶ| *κτῆτισσα/, πόλιν <δ' > εὐ|τείχεα \πέρ|ισα/,

39 ἦν πού τι; v.l., Ed. West αἴ κέν τι 40 τὰ σὰ 41 φείσκοντες Aristarch 42 ἀνα-
 πνεύσωσι 43 ἀνάπνευσις 45 νεῶν ἄπο 48 προσέφη πόδας 50 οὔτε 52 τόδ'
 53 δὴ τὸν 54 ἀφελέσθαι, ὅ τε 55 μοί ἐστιν 56 ἄρα 57 κτεάτισσα – πέρας

39 ~ Λ 797 αἴ κέν τι ... γένηαι#. 40 ~ 64 τὴν δ' ὠμοῖν μὲν ἐμὰ _ κλυτὰ τεύχεα δῦθι, anders Γ 328 αὐτὰρ ὃ γ' ἀμφ' ὠμοῖσιν ἐδύσετο (!) τεύχεα καλά; Λ 798 καὶ τοι τεύχεα καλά δότω _ πόλεμόνδε φέρεσθαι, s.d.; A 226 ἅμα λαῶ θωρηχθῆναι#; Σ 457, γ 92 u.ö. #τοῦνεκα (!) νῦν τὰ (!) σὰ γούναθ' (!) ἰκάνομαι. – Im Hexameter ion. verändert. 41 ~ Λ 799 #αἴ κέ σε τῶ ἴσκοντες etc. (Nestor zu Patroklos), Σ 199 #αἴ κέ σ' ὑποδδίσαντες etc. (Iris zu Achilleus). 42 f. = Λ 800 f., Σ 200 f. 44 = Λ 802. 45 ~ Λ 803 (#ῶσαισθε). 46 ~ ι 44 μέγα νήπιοι. 48 = T 419, X 14. 49 ~ 126; Θ 152 ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἶον ἔειπες (Nestor). 50 f. ~ 36 f.; α 414 ff. #οὔτ' οὔν ..., | οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦν τινα μήτηρ | ἐς μέγαρον καλέσασα (!) θεοπρόπον ἐξερέηται, ähnlich β 200 ff. 52 = O 208 (Poseidon über Zeus, s.d.), Θ 147. 53 f. Siehe auch zu O 209 f. #ὀππότε ἄν (!) ἰσόμορον ... | νεικείην ἐθέλησι. 53 ~ P 98 #ὀππότε ἄνῆρ ἐθέλη. – Im Hexameter mit Artikel. 54 Vgl. 58 ἄψ ... ἔλετο. 55 ~ (s.d.) 52; I 321 #οὔδέ τί μοι περικείται, ἐπεὶ _ πάθον etc. (Achilleus); H 238 f. νωμῆσαι βῶν | ..., τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν# (Hektor). – Im Hexameter folgt τό μοί ἐστιν mit irregulär positioniertem μοι auf eine attributive Fügung. 56 ~ Σ 444 (ἄρα οἱ). 57 ~ ω 207 #Λαέρτης κτεάτισσεν, β 102 u.ö. πολλὰ κτεάτισσας#; athematisches εὐτείχεα neben εὐτείχεον nur hier, s. jedoch zu I 20. – Vgl. I 343 δουρικτητήν, bzw. T 295 f. ὄτ' ἄνδρ' _ ἐμὸν ὠκύς Ἀχιλλεύς | ἔκτεινεν (!), πέρσεν (!) δὲ πόλιν θεῖοιο Μύνητος (Briseis), Υ 192 #πέρσα. Das Denominativ auf -ίζω kann von κτητός abgeleitet und, als Pseudo-Archaismus eines ionischen Dichters, an κτεάτεσσι < *κτῆφάτεσσι angeglichen sein. – Die 2. Silbe von πόλιν gilt im Hexameter als lang.

- τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο| _ *κρεείων/ Ἄγαμέμνων
 Ἄτρεΐδης|, ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 60 ἀλλὰ \προτε|τυγμέν*/ ἔφασομεν· |οὐδ' ἄρα πωσ| ἦν
 ἀσπεριχῆς κεχολῶσθαι \έν/ _ φρεσί· |ἦτοι ἔφην| γε
 οὐ πρὶν μηνιθ|μόν καταπαυ|σέμεν, |ἀλλ' ὅτε κεν/| δὴ
 |νῆΨας ἐμάς| \ίκηται/ ἀϋτή |τε πτόλεμός| τε.
 τύνη δ' ὠμοί|ιν μὲν ἐμά| _ κλυτὰ |τεύχεα δϋ|θι,
 65 ἄρχε δ' \ετά|ροισι/ φιλο|πτολέ|μοισι μάχεσθαι,
 εἰ δὴ |κυάνεον| Τρώων _ νέφος |ἀμφιβέβη|κε
 |νηυσί ἐπι|κρατέως, \τοι/ δὲ Φρηγι|μῖνι θαλάσσης
 \κέκλινται*/, χῶ|ρης ὀλίγην| _ ἔτι |μοῖραν ἔχον|τες
 Ἄργεῖοι, Τρώων δὲ πόλις| _ ἐπὶ |πᾶσα βέβη|κε
 70 \θρασεῖ*/. |οὐ γὰρ ἐμῆς| κόρυθος λεύσ|ισουσι μέτω|πον
 \έγγυς/ |λαμπομένης|· τάχα κεν φεύ|γοντες ἐναύ|λους
 πλήσει|αν νεκύων|, εἴ μοι _ *κρεείων/ Ἄγαμέμνων
 |ἦπια Φειδείη. νῦν δὲ _ στρατὸν |ἀμφιμάχον|ται·
 οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδew ἐν παλάμῃσι
 75 μαίνεται ἐγχείη Δαναῶν ἀπὸ λoιγὸν ἀμῦναι·

58 κρείων 60 τὰ μὲν προτετύχθαι 61 ἐνὶ 62 ὁπότε ἄν 63 ἀφίκηται 65 Μυρμιδό-
 νεσσι 67 οἶ 68 κεκλιάται 70 θάρσυνος 71 ἔγγυθι 72 κρείων

58 = Σ 445, ~ I 344. 59 = I 648. 60 „was vorhergegangen ist, wollen wir gut sein lassen“ (Seiler/Capelle); ~ Σ 112, T 65 ... ἔασομεν ἀχνύμενοί περ#, Ω 522 f. #ἀλλ' ἄγε δὴ ..., ἄλγεα δ' ἔμπης | ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἔασομεν etc. (Achilleus); Φ 51, ε 188 u. ö. #ἀλλὰ τὰ μὲν; O 110 ἦδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηϊ γε πῆμα τετύχθαι (Hera); Ψ 670 οὐδ' ἄρα πωσ ἦν#. – Das Verbalkompositum nur hier. 61 Vgl. N 121 ἀλλ' ἐν _ φρεσὶ θέσθε ἕκαστος#. 62 ~ 282 #μηνιθμόν μὲν ἀπορρῖψαι; O 105 καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες#. 62 f. Vgl. Θ 180 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσι γένωμαι (Hektor). – Hier mit ὁπότε (!) ἄν (!) ionisch modernisiert. 63 ~ I 361 #νῆας ἐμάς (Achilleus); Λ 193 εἰς ὃ κε νῆας ... ἀφίκηται# (sc. Hektor; Zeus); Z 328 ἀϋτή etc. 64 ~ 40; P 194 f. ὃ δ' ἄμβροτα τεύχεα δῦνε | Πηλείδew Ἀχιλῆος (sc. Hektor); T 10 τύνη δ' Ἐφαιστοιο πάρα _ κλυτὰ τεύχεα δέξο (Thetis). – Auf die Waffen des Patroklos bzw. des Achilleus, die Hektor erbeutet und von da an trägt, beziehen sich ferner Π 129-144, 278-282, 793-804; P 184-214, 472 f., 692 f., 709 ff.; Σ 20 f., 82-85, 130-133, 188, 451, 460 f.; X 322 f. 65 ~ 90, 835 #Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι(v); Ψ 129 αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε. – Wie 12 #ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι, s. d. 67 ~ 81 #ἔμπεσ' ἐπικρατέως. 68 ~ δ 608 #αἶ θ' ἀλὶ κεκλιάται (Inseln). Vgl. B 135, H 6 λέλυνται#, E 141 κέχυνται#, X 491 δεδάκρυνται. 69 /-s./ am Ende des 1. Choriambus, im Hexameter vor ἐφθ. 70 ~ N 822 f. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν | θάρσυνος οἰωνῷ. – Im Hexameter das Femininum (!) #θάρσυνος. 70 f. ~ N 341 ἀγῆ χαλκείη κορύθων _ ἀπὸ λαμπομενάων. 71 f. ~ Φ 218 πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων _ ἔρατεινὰ ῥέεθρα (Skamandros). 73 ~ Δ 361 #ἦπια δῆνεα οἶδε; ν 405, ο 39 ὁμῶς δέ τοι ἦπια οἶδε(v)#, ο 557 ἦπια εἰδώς#. 74 f. ~ 25; Θ 110 f. ὄφρα καὶ Ἐκτωρ | εἴσεται, εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ _ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν (Diomedes). 75 ~ 80; A 67 ἡμῖν ἀπὸ λoιγὸν ἀμῦναι#.

- \οὐδ' Ἀτρεΐδαο/ Φοπός| _ ἔκλυον αὐδῆσαντος
 ἐχθρῆς |ἐκ κεφαλῆς|, ἀλλ' Ἐκτορος |ἀνδροφόνοι|ο
 \?δφῆν/ κελεύοντος περιφάγνυται, |τοι/ δ' ἀλαλητῶ
 |πάν πεδῖον| κατέχουσι _ \+νικά|οντες/ Ἀχαι|Φούς.
 80 |ἀλλὰ καὶ ὤς|, Πάτροκλε, \νήφεσι/ |λοιγὸν ἀμύ|νων
 ἔμπεισε \κρατερῶς/|, μὴ δὴ _ πυρός |αἰθομένοιο|ο
 νῆφας \ἐμπρή|σωσι*/, φίλον δ' _ ἀπὸ |νόστον ἔλ|ωνται.
 |πειθεο δ', ὤς| τοι \καὶ τέλος _ μύθοι/ |ἐν φρεσὶ +θή|ω,
 ὥς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι
 85 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
 ἄψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 ἐκ νηφῶν \φώ|σας ἴμεναι|/ _ πάλιν· |εἰ δέ κεν αὖ| τοι
 δῶη |κῦδος ἀρέσ|θαι ἐρίγδου|πος πόσις Ἥ|ρης,
 |μὴ σύ γ' \ἀνευθ' /| ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 90 Τρωσὶ \ἀλκί|μοισι*/· ἀτιμότε|ρον δέ με θή|σεις·
 μηδ' \ἀγαλλόμενος|/ πολέμῳ καὶ |δηϊοτῆ|τι
 |Τρῶας \ἐναί|ρων/ προτὶ Φί|λιον |ἡγεμονεύ|ειν,
 |μὴ τις ἀπ' Οὐ|λύμποιο θεῶν αἰ|φειγενετ|ίων
 \βήη|/· μάλα |τούς γε φιλεῖ| _ Φέκά|Φεργος Ἀπό|λλων·

76 οὐδέ πω Ἀτρεΐδew 78 Τρωσὶ – οἱ 79 μάχη νικῶντες 80 νεῶν ἀπὸ 81 ἐπικρατέως
 82 ἐνιπρήσσωσι 83 ἐγὼ μύθου τέλος 87 ἐλάσας ἰέναι 89 ἀνευθεν 90 φιλοπτολέ-
 μοισιν 91 ἐπαγαλλόμενος 92 ἐναιρόμενος 94 ἐμβήη

76 ~ X 451 #αἰδοίης ἐκυρῆς ὀπός _ ἔκλυον (Andromache); Λ 497 οὐδέ πω Ἐκτωρ | πεύ-
 θε(ο), λ 161 οὐδέ πω ἦλθες# u.ä. ('noch nicht'). – Restituiert mit /-s./ am Ende des
 1. Choriambus. 78 f. 'schon lange' (?); ~ B 149 f. τοὶ δ' ἀλαλητῶ | νῆας ἐπεσσεύοντο,
 Ξ 393 οἱ δὲ ξύνισαν _ μεγάλῳ ἀλαλητῶ# (u.ä.). 80 ~ 75; vgl. I 435 οὐδέ τι πάμπαν ἀμύ-
 νειν νηυσὶ θοῆσι | πῦρ ἐθέλεις (Phoinix), I 347 φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ
 (s.d.; Achilleus), ähnlich 674 (Agamemnon). 81 f. ~ 67 ἐπικρατέως, 128 #μὴ δὴ νῆας
 ἔλωσι, N 673 u.ö. πυρός αἰθομένοιο#; I 242 #αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ (!) _ πυρός,
 s.d. 83 ~ I 56 ἀτὰρ οὐ _ τέλος ἴκεο μύθων# (Nestor), 625 μύθοιο τελευτή# (Aias); T 121
 ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω# (Hera). 84 ff. Ion. Einschub, gegen Ende mit Odyssee-
 Parallelen. 84 f. ~ A 159 f. #τιμὴν ἀρνύμενοι ... | πρὸς (!) Τρώων (s.d.). 84 ~ Ξ 365
 Πριαμίδη, ἴνα νῆας ἔλη καὶ κῦδος ἄρηται; Δ 95 |πᾶσι δέ κει| Τρώεσσι χάριν καὶ |κῦδος
 ἄρ|οιο. – Vierzehnsilbiger Hexameter mit ion. ἄν. 86 ~ τ 460 ἀγλαὰ δῶρα πορόντες#;
 υ 342 γήμασθ' ὦ κ' ἐθέλη, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι; B 629, ο 254 ἀπενάσατο, das
 Aktiv nur hier. 87 ~ 293 #ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν (!); I 135, 277 εἰ δέ κεν αὖτε#. – Vgl. 45
 #ῶσαιμεν (Patroklos). Im Hexameter ion. /-s-/ für /-ss-/. 89 Vgl. X 39 #οἶος, ἀνευθ'
 ἄλλων. 90 Wie 835, vgl. Λ 483, Φ 586 (#Τρῶες ...) _ ἄλκιμοι. 91 ~ M 114 #ἵπποισιν
 καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος; M 244 u.ö. πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα#. – Das Verbalkompositum
 nur hier. 92 ~ Γ 313, Ω 330 προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο# u.ä.; Υ 96 Τρῶας ἐναίρειν#, bzw.
 τ 263 #μηκέτι νῦν χροά καλὸν ἐναίρειο. 93 f. Vgl. A 44 #βῆ δέ κατ' Οὐλύμποιο καρή-
 νων (sc. Apollon). 94 ~ H 280, K 552 ἀμφοτέρῳ γὰρ σφῶϊ φιλεῖ _ νεφεληγερέτα Ζεῦς.

- 95 **ἀλλά πάλιν** τρωπᾶσθαι, **ἔπει κε/ φάφος** [έν] νήφεσσι
θήρης, τοὺς δ' [τ'] **ἔφᾶν πεδίον** _ κατά **δηριάεσθαι**.
αἶ γάρ, **Ζεῦ τε πάτερ** καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλων,
ἄμῃ/ τις οὖν Τρώων **θάνατον** _ φύγοι, **ἴσσοι ἕασι**,
μητέ τις Ἀργείων, ἄτάρ _ νῶ/ **ἐκιδῦμεν ὄλεθρον**,
100 ὄφρ' **οἴφω/ Τροφίης** ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.“
ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Αἴας δ' **οὐκέτι μίμνε**· βιάζετο γὰρ **ἄβλεσσι**·
δάμνα μιν **Διφός/ τε νόος** _ ἠδὲ/ **Τρῶες ἀγαυοὶ**
βάλλοντες· **δφεινόν/ δὲ περὶ** _ κροτάφοισι **φαφεινῇ**
105 **πήληξ βαλλομένη** **κανάχιζε**, **βάλλετο δ' αἶφει**
κάπ φάλαρ' εὐποίφηθ'. ὁ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνε
ἔμπεδον αἰέν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδὲ δύνατο
ἀμφ' αὐτῶ **πελεμίξει** ἐρείδοντες **βελέεσιν**·
αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι, κὰδ δέ οἱ ἰδρῶς
110 **πάντοθεν ἐκ μελέων** πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
ἀμπνεῦσαι· **πάντη δὲ κακὸν κακῶ** ἐστήρικτο.
ἔσπετε νῦν μοι, **Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι**,
ὅπως δὴ **πρῶτον πῦρ ἔμπεσε** νηυσὶν Ἀχαιῶν.

95 v.l. τροπᾶσθαι – ἐπήν 96 τοὺς δὲ τ', v.l. τούσδε δ' 98 μητέ 99 νῶϊν δ' – meist ἐκδύμεν' 100 οἴοι 102 βελέεσσι 103 Ζηνός – καὶ 104 δεινήν 105 καναχήν ἔχε

95 ~ O 666 μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε#. – Vgl. 39 φῶως _ Δαναοῖσι γένωμαι#; Z 6 φῶως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν (!)#, sc. Aias. 96 ~ P 734 περὶ νεκροῦ (!) δηριάεσθαι#, s.d. – Im Hexameter entweder τούσδε oder ein unerwartetes τε. 97 = B 371 u.ö. 98 Wie Θ 7 #μητέ τις οὖν; ~ Φ 103 #νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς τις θάνατον _ φύγοι; B 125 Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὄσσοι ἕασιν. 99 f. ~ ν 388 οἶον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα. Vgl. I 48 f. νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθ', εἰς ὃ κε τέκμων | Ἰλίου εὐρωμεν (Dionmedes). – Im Hexameter νῶϊν (!) als νῦ-Variante zu νῶϊ. 101 = N 81 u.ö.; ion. Iterativers. 102 = O 727. 103 ~ H 386 ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ _ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί. Vgl. O 242 ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς _ νόος. 104 f. ~ N 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ; vgl. O 647 f. ἀμφὶ δὲ πήληξ | σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος, M 36 f. κανάχιζε δὲ δούρατα (!) πύργων | βαλλόμενα. 105 ~ 794 κυλινδομένη καναχήν ἔχε; T 365 #τοῦ (!) καὶ ὀδόντων μὲν καναχήν πέλε. 106 ~ E 797 κάμνε δὲ χεῖρα#. – Hier mit ion. Augment. 107 ~ H 222 ὅς οἱ ἐποίησεν (!) σάκος αἰόλον ἐπταβόειον (für Aias). 108 Ion. Dichtersprache: anaphorisches αὐτῶ statt (F)οί, βελέεσιν# statt βελέεσσι#. 109 ~ O 10 ὁ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων# (s.d.; sc. Hektor). 109 f. ~ Λ 811 f. κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς | ὦμων καὶ κεφαλῆς, Ψ 688 f. ἔρρεε (!) δ' (!) ἰδρῶς | πάντοθεν ἐκ μελέων; Ξ 435 κὰδ δέ οἱ ὕδωρ | χεῦαν' ὁ δ' ἀμπνύνη (sc. Hektor). – Kein Digammareflex; Augment, hiattilgendes νῦ ἐφελκυστικόν. 110 ~ H 217 #ἀλλ' οὐ πως ἔτι εἶχεν (!), μ 433 οὐδέ πη εἶχον#; anders Z 267, Ω 71 οὐδέ πη ἔστι(#). 111 ~ T 290 ὡς μοι δέχεται _ κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ# (Briseis). 112 = B 484 (s.d.), Λ 218, Ξ 508. 113 ~ Λ 219, Ξ 509 #ὅς τις δὴ πρῶτος; I 433, Λ 557 περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν#.

- 115 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστάς
 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν,
 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα ρίγησέν τε
 120 ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρε
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμ_βαλον |ἀκάματον| πῦρ
 |νηῖ|θοῖ| τῆς δ' αἴψα κατ' _ \ἀσβέ|τη*/ κέχυτοι| φλόξ.
 ὡς τὴν μὲν +πρυμνήν πῦρ ἄμφεπεν· |αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 125 μηρῷ |πληξάμενος| +Πατροκλέφε|α \προτί|φει|πε*/·
 „\ὄρσο/, |δι|φογενές| Πατρόκλε|φες |ἵπποκέλευ|θε·
 λεύσσω δὴ \πάρ/ |νησι|πυρὸς| _ δηῖοιο |φω|ίην·
 μὴ δὴ |νη|φας ἔλω|σι \μηδ' _ ἔτι/ |φυκτὰ|πέλων|ται.
 δύσε' |\έντεα/ θᾶ|σισον, ἐγὼ δὲ [κε] |λα|φὸν ἀγείρω.“
 130 \ῆ ῥα/, Πάτρο|κλος δὲ κορύ|σσετο |νῶροπι|χαλ|κῶ.

123 ἀσβέστη 125 προσέειπεν 126 ὄρσο 127 παρὰ 128 καὶ οὐκέτι 129 τεύχεα
 130 ὡς φάτο

114 ~ 814 u.ö. δόρυ μείλινον vor bD, P 338 u.ö. ἄγχι etc. – Wohl nur aus Zufall fünfzehnsilbig. 115 ~ E 146 f. τὸν (!) δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμον | πλῆξ(ε); Λ 240 τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα. 116 ~ (u.a.) E 100, Λ 253, Υ 416 #ἀντικρὺ δὲ διέσχε; N 577 ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν#. 117 ~ 226 πίνεσκεν (!) ἀπ' αὐτοῦ (!), s.d.; Ψ 880 f. τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ (!) | κάππεσε. 118 ~ N 530 ἀλῶ|πις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα; M 185 u.ö. #αἰχμὴ χαλκείη; H 16, O 435 χαμάδις () πέσε. – Hexametervariante. 119 f. ~ Λ 439 γνῶ δ' Ὀδυσσεὺς ὃ οἱ οὐ τι βέλος _ κατὰ καίριον ἦλθεν. 119 ff. ~ O 466 ff. #Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε ... | ὦ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης _ ἐπὶ μῆδεα κείρει | δαίμων ἡμετέρης. 119 ~ κ 50, π 237 κατὰ θυμὸν ἀμύμονα; B 268, K 374 τάρβησέν (!) τε#. 121 ~ M 68 ..., Τρώεσσι δὲ (!) βούλετ' ἀρήγειν# (Polydamas zu Hektor). – δέ nach kurzer Endsilbe im 4. Biceps, s. zu 585. 122 ~ Δ 465 #ἔλκε δ' ὑπέκ βελέων (u.ä.). 122 f. ~ N 320 ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῖσιν; O 597 f. ἵνα νησι κορωνίσι θεσπιδὰς πῦρ | ἐμβάλῃ ἀκάματον, 731 ὅς τις _ φέροι ἀκάματον πῦρ#. 123 ~ 344, E 696 κατὰ δ' ὀφθαλμῶν (!) κέχυτ' ἀχλύς#. – S. zu P 89 #ἀσβέ(σ)τω. 124 ~ Σ 348, θ 437 #γάστηρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφ_επε. 125 ~ M 162, O 113, 397 (ὦ) πεπλήγετο μηρῶ#; Λ 602 Πατροκλῆα etc. 126 ~ 49, 839. Wie Σ 170 #ὄρσο, Πηλεΐδη; vgl. Δ 204 #ὄρσ', Ἀσκληπιάδη, Ω 88 #ὄρσο, Θέτι. 127 ~ Θ 181 μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηῖοιο γενέσθω (Hektor); Λ 666 f. εἰς ὃ κε δὴ _ νῆες ... | ... πυρὸς _ δηῖοιο θέρωνται# (Nestor). 128 ~ 81 f. μὴ δὴ _ ... | νῆας ἐνιπρήσωσι; Λ 315 εἴ κεν νῆας ἔλι _ κορυθαιόλος Ἐκτωρ#, ähnlich Ξ 365, O 504; ξ 489 (~ θ 299) νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πέλονται#; vgl. z.B. B 260, 435 (#)μηδ' ἔτι. 129 ~ 64 τεύχεα δῦθι#; T 36 αἴψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσο, δύσεο δ' ἀλκίην# (Thetis); B 664 λαὸν ἀγείρας#, Δ 377 ... ἀγείρων#. – Vgl. P 186 ὄφρ' ἂν (!) ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δῦω (Hektor). 130 ~ H 206 #ὡς ἄρ' ἔφαν' Αἴας δὲ κορύσσετο etc.

- κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε
καλάς, \ἀργυρέοις*/ ἐπισφυρίοις ἀραρυίαις·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἐδυνε
ποικίλον ἀστερόεντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
- 135 ἀμφὶ δ' \ὠμοισιν/ βάλετο | ξίφος \ἀργυρόφηνον
χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
- 140 ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο
βριθὺ μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
- 145 ἵππους δ' \Αὐτομέδων|τα θοῶς \ἐν|τῦναι*/ ἄνω|γε,
|τὸν μετ' Ἀχιλ|λήφα φρηξήνορα |τῆε μάλισ|τα,
|πιστότατος| δέ φοί \μάχη| _ ἔσκε/ |μεῖναι ὄμο|κλήν.
τῷ δ' \ἄρ'/ \Αὐτομέδων| ὕπαγε ζυγὸν \ὠ|κέφ' ἵππω|,
Ξάνθον |καὶ Βαλίον|, \ὦ/ ἅμα πνοιῆσι πετέσιθην,

132 ἀργυρέοισιν 135 ἄρ' ὠμοισιν 143 v.l. τάμε 145 ζευγνύμεν (überl. meist ζευγ-
νύμεν) 147 ἔσκε μάχη ἐνι 148 καὶ - ὠκέας ἵππους 149 τῷ

131 ff. = Γ 330 ff. (Paris), Λ 17 ff. (Agamemnon), Τ 369 ff. (Achilleus). **134** ~ 165 θερά-
ποντα ποδώκεος Αἰακίδαο#; Σ 370 #ἄφθιτον ἀστερόεντα (s.d.); Γ 332 f. θώρηκα ... | οἶο
κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε (!) δ' αὐτῷ (!). **135 f.** = Γ 334 f., Τ 372 f. **135** ~ Λ 29 f.,
s.d. **136** ~ 140 f. #ἔγχος ... | ... στιβαρόν; Σ 478 (~ 609) ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα
τε στιβαρόν τε. **137 f.** = Γ 336 f., Ο 480 f. (s.d.). **139** ~ Λ 43 εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε
δύω, κεκορυθμένα χαλκῶ; Γ 338 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. – Ioni-
sche Holodaktylos-Variante; die für den Plural δοῦρα gültige Konstruktionsregel (772,
Ο 314 f. u.ö.) ist auf δοῦρε übertragen. **140 f.** ~ 801 f. ἔγχος | βριθὺ μέγα στιβαρόν,
κεκορυθμένον. **140** ~ 134; 854 Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο#. **141-144** = Τ 388-391.
143 ~ Φ 162, Χ 133 (#)Πηλιάδα μελίην, Υ 276 f. ἢ δὲ διαπρὸ | Πηλιάς ἦῖξεν (!) μελίη;
Δ 218 f. φάρμακα ... | πάσσε, τὰ οἱ ποτε πατρὶ φίλα _ φρονέων πόρε Χείρων. **144** ~
Β 744 ἐκ Πηλίου; Ρ 548 τέρας _ ἔμμεναι. **145 f.** ~ Ω 574 f. ἠρώς Αὐτομέδων ἠδ' Ἄλ-
κιμος, οὐς ῥα μάλιστα | τί' Ἀχιλεὺς ἐτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα. **145** 'das
Gespann herzurichten'; ~ Τ 392 ἵππους ... | ζεύγνυον (!), Γ 260 #ἵππους ζευγνύμεναι. Vgl.
Ε 720, Θ 382 χρυσάμπυκας ἔντυεν (!) ἵππους#; Θ 219 θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιοῦς#. – Wenn alt,
dann lexikalisch modernisiert; an der vorgegebenen Versstelle steht dichtersprachl.
ζευγνύμεν mit irregulärer metrischer Dehnung. **146** ~ Η 228 καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ρηξή-
νορα θυμολέοντα. **148** ~ 145; Θ 440 #τῷ δὲ καί; Ψ 291 #ἵππους δὲ Τρωοῦς ὕπαγε ζυγόν.
– Wie Λ 513 u.ö. μώνυχας ἵππους#. **149 f.** ~ Τ 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέ-
κνα Ποδάργης (Achilleus), 415 νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῆ _ Ζεφύροιο θέοιμεν (Xanthos).

- 150 \ὠ τέ|κε/ Ζεφύρω| άνέμω ἄρ|πυια Ποδάριγη
|βοσκομένη| λειμῶνι \πάρ/ _ ρόφον |᾽Ωκεανοῖο.
έν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πήδασον ἴει,
τόν ρά ποτ' Ἡετίωνος ἔλων πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς,
ὃς καὶ θνητὸς ἔων ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
- 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιοχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ λύκοι ὡς
ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
οἱ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες
δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
- 160 καὶ τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ
ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δὲ τε θυμὸς
στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δὲ τε γαστήρ·
τοῖοι |Μυρμιδόνων| \ἀριστῆ|ες/ |ἠδὲ μέδον|τες
- 165 ἀμφὶ [ἀγαθὸν] θερά|ποντα ποδώ|κεος |Αἰακίδα|ο
ῥώνοντ'· ἐν δὲ [ἄρα] |τοῖσι ἀρή|ῖος |ἴστατ' Ἀχιλ|λεύς,

150 τοὺς ἔτεκε 151 παρὰ 156 Zenodot, Ed. West πάντη 164 ἡγήτορες

150 ~ O 26 ξὺν Βορρῆ ἀνέμω. 151 ~ O 691 ποταμὸν πάρα βοσκομενάων#; B 461 Ἀσίω ἐν λειμῶνι Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα; λ 21 παρὰ ῥόον ᾽Ωκεανοῖο#. 152 ff. Vorbereitung für 466-475, s.d. 152 ~ Θ 87 παρηορίας; O 24 ἀνίει#, 444 ἐφίει#, O 716, Π 762, Φ 72 μεθίει#, das augmentierte (!) Simplex nur hier. 153 ~ I 188 τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας (Achilleus die Phorminx). 154 ~ P 476 #ἵππων (!) ἀθανάτων (!), s.d.; P 443 f. ἄ δειλώ, τί σφῶϊ δόμεν _ Πηληϊῆ ἄνακτι | θνητῶ, ὑμεῖς (!) δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε (Zeus); X 8 f. #τίπτε ... διώκεις | αὐτὸς θνητὸς ἔων θεὸν _ ἄμβροτον (Apollon zu Achilleus). – Hier kein Dual. 155 f. ~ Θ 530, Λ 49, 725 u.ö. σὺν τεύχεσι (!) θωρηθέντες#. 155 ~ 837 χραισμησεν (!) Ἀχιλλεύς# (s.d.); Ψ 4 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα (!) ἀποσκήδνασθαι Ἀχιλλεύς. 156 ~ Θ 54 #ρίμφα κατὰ κλισίας, A 384 #πάντη ἀνὰ στρατόν; Δ 471, Λ 72 οἱ δὲ λύκοι ὡς#. – ἀνὰ κλισίας nur hier. 157 ff. ~ Λ 479 ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι (!) δαρδάπτουσιν. 157 ~ α 151 τοῖσιν (!) μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει#, ξ 433 περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἤδη#. 158 ~ Λ 475 #ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν (u.ä.). 159 ~ Σ 538 #εἶμα ... δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν# (s.d.). 160 ~ 3, I 14 ὡς τε κρήνη μελάνυδρος#, Φ 257 ἀπὸ κρήνης μελανύδρου (!)#. 161 ~ Φ 202, δ 359 u.ö. μέλαν ὕδωρ#; λάπτω sonst erst in der att. Komödie. 162 ~ ε 403 #δεινὸν ἐρευγόμενον (sc. die Woge). 162 f. ~ P 744 f. ἐν δὲ τε θυμὸς | τείρετ(αι), sc. den Maultieren; X 451 f. ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ | στήθεσι (!) πάλλεται ἤτορ (Andromache); E 125 f. ἐν γὰρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκα | ἄτρομον. 163 ~ Ξ 34 στείνοντο δὲ λαοί#, Φ 220 #στεινόμενος νεκύεσσι. – Das Verbalkompositum nur hier; -στένεται (!) zeigt wohl metrische Kürzung. 164 ~ K 301 #ὄσσοι ἔσαν Τρώων etc., M 376 #ἴφθιμοι Λυκίων etc.; wie Ξ 144, I 17 u.ö. 165 = P 388; ~ Π 865 ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο (sc. Automedon; s.d.). 166 ~ Λ 50 #ῥώνοντ(ο); N 689 f. (s.d.) ἐν δ' ἄρα τοῖσιν | ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.

- ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἄνδρων στίχας ἀσπιστάων/
 πεντήκοντα \νῆφες ἔσαν/ _ θοφαί, ἦσι Ἀχιλλεὺς
 |ἐς Τροφίην| ἠγεῖτο \?ποδάρκης/· |ἐν δὲ Φέκαστη
 170 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληΐσι ἑταῖροι·
 πέντε δ' [ἄρ'] ἠγεμόνας| ποιήσατο, |τοῖσι πεποίθει,
 σημαίνειν, αὐτὸς δὲ μέγ' <ἄλλων> κρατέων| \Φάνασσε/
 \μιῆς/ στιχὸς |ἄρχε Μενέσιθιος |αἴφολοθῶρηξ,
 υἱὸς Σπερχειοῖο δι(ε)ιπετέος ποταμοῖο,
 175 |ὄν τέκε Πηληΐφος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη
 Σπερχειῶ \ἀκμητι*/, γυνή| _ |κπάρ) θεοῖ εὐνηθεῖσα,
 |αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βώρω _ Περιήρεος υἱῆ|,
 ὅς ρ' *ἀμφανδόν/ ὄπυιε, πορῶν *ἀπείρετ' / ἄφεδινα.
 \δευτέρης* δ' / Εὐδωρος ἀρήϊος ἠγεμόνευ|ε,
 180 |παρθένιος|, \ὄν τίκτε/ χοροῖ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ|· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
 ἠράσατ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν

167 ἀνέρας ἀσπιδιώτας 168 ἦσαν νῆες 169 δίφιλος 172 ἦνασσε 173 τῆς μὲν ἡς
 176 ἀκάμαντι 178 ἀναφανδόν - ἀπερείσια ἔδνα 179 τῆς δ' ἑτέρης 180 τὸν ἔτικτε

167 Wie B 554 #κοσμηῆσαι etc.; ~ Λ 497 #δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, O 270 #ὀτρύνων ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων#; im Hexameter dichtersprachlich verändert. **168 ff.** ~ (s.d.) B 509 f. τῶν μὲν πεντήκοντα νέες (!) κίον, ἐν δὲ ἐκάστη | κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον; 719 ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα | ἐμβέβασαν. **168 f.** ~ B 685 τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν (!) ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς (s.d.); vgl. 688 κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. **169** ~ Λ 22, N 645, O 706 #ἐς Τροίην. **170** ~ β 419 u. ö. ἐπὶ κληΐσι καθίζον#. **171** Vgl. δ 434 οἴσι μάλιστα πεποίθεα. **172** ~ Ξ 85 #σημαίνειν; A 78 f. ὅς μέγα πάντων | Ἀργείων κρατέει (Kalchas über Agamemnon), 288 f. πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' (!) ἀνάσσειν, | πᾶσι δὲ σημαίνειν (Agamemnon über Achilleus). **173, 179, 196** ~ M 88 #οἱ μὲν, 93 #τῶν (!) δ' ἑτέρων, 94 ... δὲ τρίτων, 98 ... δὲ τετάρτων; κ 352 #τάων ἢ μὲν, 354 #ἡ (!) δ' ἑτέρη, 356 ... δὲ τρίτη, 358 ... δὲ τετάρτη. - Vgl. 197 #πέμπτης δ(έ); der Artikel ist erst im Hexameter metrisch notwendig. **173** ~ I 319 #ἐν δὲ ἰῆ τιμῆ; Δ 489 Ἄντιφος αἰολοθῶρηξ#. **174** ~ B 624, 741, 746, 847 #υἱός; P 263, Φ 268, δ 477 u. ö. διπετέος ποταμοῖο# (zur Etymologie s. Meissner 2013, 21 f.). **175** ~ 180 f.; B 658 #ὄν τέκεν Ἀστυόχεια. **176** Vgl. u. a. 44 ἀκμηῆτες; wie 823 #ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα, Σ 484 #ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα (anders Σ 239), bzw. wie B 821 Ἰδης ἐν κνημοῖσι θεὰ| _ |κπάρ) βροτοῖ εὐνηθεῖσα. **178** ~ 190; γ 221 f. ἀναφανδά, in der Ilias sonst nur ἀμφαδόν, ἀμφαδίην; wie I 120 (u. ö.) ἀπερείσι' ἄποινα#, s.d. **179** ~ 193; B 698 #τῶν αὖ Πρωτεσίλαος etc.; X 151 #ἡ (!) δ' ἑτέρη, Ξ 273, Φ 72 #τῆ (!) δ' ἑτέρη, E 146 #τὸν (!) δ' ἕτερον, Φ 166 #τῶ (!) δ' ἑτέρω. **180** ~ 183 #ἐν χορῶ; 175 καλὴ Πολυδώρη#; vgl. B 628 Φυλείδης, ὄν τίκτε δίφιλος ἵπποτα Φυλεύς. **181** ~ I 665 #Φόρβαντος θυγάτηρ, α 52 #Ἄτλαντος etc., 72 #Φόρκυκος etc.; Ω 345, ε 49, 148 κρατὺς Ἀργειφόντης#. **182-185** Erkennbar ionisch (/s-/ , -ou vor Konsonant, silbenschließendes νῦ ἐφελκυστικόν). **182** ~ Ξ 317 ἠρασάμην (!), s.d.

- ἐν χορῶ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.
 αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶ ἀναβάς παρελέξατο λάθρη
 185 Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἷον
 Εὐδω|ρον, περι| μὲν| \θέ|φειν*/ _ ταχὺν |ήδὲ μαχη|τήν.
 |αὐτὰρ ἐπει| δὴ τόν γε μοι|γοστόκος Εἰ|λείθυια
 \ἔκφηνε*/ φά|φοσδε και ἡελίου ἴδεν αὐγάς,
 190 τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερόν μένος Ἀκτορίδαο
 ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπει πόρε μυρία ἔδνα,
 τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν
 ἀμφαγαπαζόμενος ὡς εἴ θ' ἐὼν υἷον ἐόντα.
 \τρίτης δέ/ Πείσι|ανδρος ἀρή|ϊος |ἠγεμόνευ|ε
 |Μαιμα|λίδης|, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
 195 ἔγχει μάρνασθαι μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
 τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 πέμπτης δ' Ἰ|Αλκιμέδων|, Λα|φέρκεος |υἱὸς ἀμύ|μων.
 αὐτὰρ ἐπει δὴ πάντας ἄμ' ἠγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
 στῆσεν εὖ κρίνας, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·

186 θείειν 188 ἐξάγαγε πρὸ φώωσδε, v.l. ἐξάγαγεν φώως δέ 193 τῆς δὲ τρίτης

183 ~ Υ 70 f. χρυσηλάκατος κελαδεινή | Ἄρτεμις ἰοχέαιρα; δ 122 Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτω εἰκυῖα#. 184 f. ~ Β 513 ff. #οὐς τέκεν Ἀστυόχη ... | παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσ-
 αναβάσα, | Ἄρηι κρατερῶ· ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη. 185 ~ ω 10 #Ἑρμείας ἀκά-
 κητα; Ζ 168 πόρεν (!) δ' ὅ γε σήματα λυγρά#, δ 617, ο 117 πόρεν (!) δέ ἐ Φαίδιμος ἠρώς#. 186 ~ δ 202 #Ἀντίλοχον, περι μὲν θείειν etc., ähnlich γ 112. 187 f. Wie Τ 117 f. #ἠ δ'
 ἐκύει φίλον υἷον ..., | ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώωσδε; vgl. Τ 103 f. σήμερον ἄνδρα φώωσδε _
 μογοστόκος Εἰλείθυια | ἔκφανει (sc. Herakles). 187 ~ Λ 478, ν 271 #αὐτὰρ ἐπει δὴ τόν
 γε. 188 ~ Θ 480 αὐγῆς Ὑπερίονος Ἡελίοιο#, β 181, λ 498 ὑπ' αὐγάς ἡελίοιο#; Χ 135
 ἡελίου ἀνιόντος#; Π 377 ἴδε λαόν#, Ρ 179 ἴδε ἔργον#, δ 523 ἴδε γαῖαν# u.ä.; Ν 837 Διὸς
 αὐγάς#. – Nicht ... †καὶ \ἠ|φελί|οιο φίδ'/ αὐ|γάς†#; Parallelen zur 2. Vershälfte stützen
 den überlieferten Wortlaut. 189 ~ 191 #τὸν δ' ὁ γέρων; Ψ 837 ἄν δὲ Λεοντήος κρατε-
 ρὸν μένος ἀντιθέοιο. 189 f. ~ 178; ο 237 f. κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα | ἠγάγετο πρὸς (!)
 δώματ(α); Χ 471 f. ὅτε μιν ... ἠγάγεθ' Ἐκτωρ | ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπει etc. 191 ~ Χ 25
 #τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος, Ν 368 #τῶ δ' ὁ etc.; Ξ 202, 303 εὖ _ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον#,
 τ 354 εὖ τρέφεν (!) ἠδ' ἀτίταλλε#. 192 ~ η 33 #οὐδ' ἀγαπαζόμενοι, ξ 381 ἐγὼ δέ μιν
 ἀμφαγάπαζον#; ρ 111 ἐνδυκέως ἐφίλει, ὡς εἴ τε πατὴρ ἐὼν υἱά; Ι 481 καί μ' ἐφίλησ', ὡς εἴ
 τε πατὴρ ὄν παῖδα φιλήσῃ (Phoinix). 193 ~ 179. 194 f. ~ 834 f., s. d. 194 ~ 596, s. d.;
 Β 579 πᾶσιν (!) δὲ μετέπρεπεν (!) ἠρώεσσιν#, Ν 175, Ο 550 μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι# (s. d.).
 195 ~ Β 674, Ρ 280 μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα#. 196 ~ 173; Μ 98 τῶν (!) δὲ τετάρτων
 ἦρχεν (!) εὖς πάϊς Ἀγχίσοα; Ι 432 ὁψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ. – Fünf-
 zehnsilbig, aber mit Artikel. 197 ~ Ψ 270 #πέμπτῳ δ(έ), dagegen ε 263 #τῶ (!) δ' ἄρα
 πέμπτῳ; Ρ 467 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο. 198 ~ Τ 54 αὐτὰρ ἐπει δὴ πάντες
 ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί; Γ 1 αὐτὰρ ἐπει κόσμηθεν ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι. 199 ~ Β 558
 #στῆσε δ' ἄγων; ξ 108 εὖ κρίνας; Α 25, 379 (s. d.) #ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, _ κρατερόν etc.

- 200 „**Μυρμιδόνες**, μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
 ἄς \Τρώεσσι/ ἀπειλεῖτε _ \κοφίλῃσ' ἐπὶ νηυσί/
 |πάνθ' ὑπὸ μῆ|νιθμόν, καί μ' αἰτιάεσθε **Ἰέκαστος**·
 'σκέτλι' \|**Αἰακίδη***/, χόλω ἄρα σ' |ἔτρεφε μή|τηρ,
 [νηλεές,] ὅς (δὴ) παρὰ |νηυσὶ ἔχεις| _ ἀφέ|κοντας ἐταί|ρους.
 205 **Ἰοίκαδέ** περ| σὺν νηυσὶ νεώμεθ' \|**ὠκυπόροι**σι/,
 [αὐτίς,] ἐπεὶ ρά τοι |**ὦδε** κακός| _ χόλος |ἔμπεσε θυ|μοῖ·'
 ταῦτά μ' \ἀγο|ρῆ/ **θαμὰ** βάζετε· |νῦν δὲ πέφαν|ται
 |**φυλόπιδος**| μέγα **Ἰέργον**, _ \ῆς πά|ρος περ ἔρασι|θε*·
 \νῦν/ τις |**ἄλκιμον** ἦ|τορ ἔχων **Τρώεσσι** μαχέσθω.“
 210 ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 \τῶν/ δὲ στίχες |**ἄρθεν**, ἐπεὶ| _ βασι|λῆ**φο**ς ἄκου|σαν.
 ὡς δὲ [ῶτε] |**τοῖχον** ἀνήρ|ι ἀράρη \πυκ|νοῖσι/ **λίθοι**σι
 |**δώματος** ὑ|ψηλοῖο, \+**Ἰῖν**/ _ ἀνέ|μων ἀλε**φεί**νων,
 |**ὦς** \κόρυθές| τ' ἄρηρον*/ ἀσπίδες <τ'> |**ὀμφαλό**φεισαι.
 215 ἀσπίς \ρ'/ |**ἀσπίδ'** ἔρειδε, κό|ρυς κόρυν, \ἀν|δρα/ δ' ἀνήρ·
 ψαῦον δ' |**ἰππόκομοι**| κόρυθες λαμ|προῖσι **φάλοι**σι
 νεύοντων, ὡς |**πυκνοὶ** ἐφέ|στασαν \?|**ἀλλόθεν** ἄλλ|λος/.

201 ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι – Τρώεσσι 203 Πηλέος υἱέ 205 ποντοπόροισιν 207 ἀγειρόμε-
 νοι 208 ἕης τὸ πρὶν γ' ἐράασθε 209 ἔνθα 211 μᾶλλον 212 πυκνοῖσι 213 βίας
 214 ἄραρον κόρυθές τε καὶ 215 ἄρ' – ἀνέρα 217 ἀλλήλοισιν

200 f. ~ N 219 f. #Ἰδομενεῦ ..., ποῦ τοι ἀπειλαὶ | οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἱέσ
 Ἀχαιῶν; v 125 ff. οὐδ' Ἐνοσίχθων | λήθεται ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ | πρῶτον ἐπ-
 ηρείλησε. **200** ~ Ξ 479 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. **201** ~ 547 #τοὺς ἐπὶ
 νηυσὶ θοῆσιν, ähnlich Ξ 57, Φ 135; vgl. H 372 u.ö. _ κοίλας ἐπὶ νῆας#, O 743 κοίλης _
 ἐπὶ νηυσὶ. **202** ~ 62, 282 (#)μνηιθμόν; diese Ableitung von μνηίω nur hier. **203 f.** ~
 33 νηλεές, οὐκ ἄρα σοὶ γε πατήρ ἦν ἰππότα Πηλεὺς. **203** ~ 21 Πηλῆος υἱέ (!), s. d.; X 8
 #τίπτέ με, Πηλέος υἱέ, ... διώκεις# (Apollon). **204** 'jetzt'; ~ 33 #νηλεές. **205** ~ B 236 f.
 ... νεώμεθα, τόνδε δ' ἐῶμεν (!) | αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα (!) πεσόμεν (Thersites); Γ 283
 ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν. Vgl. A 421, 488 νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροι-
 σι#. **206** ~ I 436 ἐπεὶ _ χόλος ἔμπεσε θυμῶ#, s. d. **207** ~ δ 686 οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι
 βίοντον κατακείρετε πολλόν; γ 127 οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῆ δίχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλή.
208 ~ (s. d.) E 54 οὐδὲ ἐκηβολία, _ ἦσιν (!) τὸ πρὶν γ' ἐκέκαστο, N 105 f. #ὡς Τρῶες τὸ
 πρὶν γε ... | μίμνεν οὐκ ἐθέλεσκον. – Im Hexameter mit Artikel und zwei phonologi-
 schen Streckformen, ἕης nach dem Muster ὄου (!) B 325, α 70 und ἐράασθε# nach ἀγο-
 ράασθε#, ἠγοράασθε# u.ä. **209** ~ 264 οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες#. Vgl. P 670 #νῦν τις.
210 = 275, N 155 u.ö. **211** Vgl. H 61 τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί#. **212** ~ Ψ 712 ὡς ὄτ'
 ἀμείβοντες, τοὺς τε _ κλυτὸς ἦραρε τέκτων. – Vgl. 217 πυκνοί, Ω 798 #πυκνοῖσιν (!)
 λάεσσι. **213** = Ψ 713; ~ E 521 βίας Τρώων; vgl. P 739 ἵς ἀνέμοιο#. **214** 'waren an-
 einandergesetzt'; anders M 105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσι. – Vgl. ἄνω-
 γον, μέμηκον, πέπληγον; die Subjektsnominative schließen den reduplizierten Aorist
 (~ 212 ἀράρη) aus und verlangen den Plural zu ἀρήρει. **215-217** = N 131-133, s. d.

- πάντων |δὲ προπάροιθε| δὴ δὴ _ |ἀνέρε| \θω|ρησέσθην*/,
 Πάτροκλος [τε] καὶ |Αὐτομέδων|, _ ἕνα |θυμὸν| \ἔχον|τε|/
 220 \πρόσθε| |Μυρμιδόνων| πολεμίζειν. |αὐτὰρ Ἀχιλλεύς|
 |βῆ ῥ' ἴμεν ἐς| κλισίην, \χη|λοῖο δὲ| πῶμ' | *ῥ'φειγε|/
 καλῆς |δαιδαλέης|, \ἦν| / Φοῖ _ Θέτις |ἀργυρόπει|ζα
 |θῆκ' ἐπὶ νη|Φὸς ἄγεσθαι, _ \εὖ| / πλή|σασα χιτῶ|νων
 χλαινάων τ' ἀνεμο|σκεπέων Φού|λων τε ταπή|των·
 225 \τῆ| / Φοῖ δέπας |ἔσκε τετυγ|μένον, |οὐδέ τις ἄλλος|
 οὔτ' ἀνδρῶν \πί|νεσκ' ἀπὸ τοῖ| _ ?έλων| / |αἶθοπα Φοῖ|νον,
 οὔτε \τω| / σπέν|δεσκε θεῶν|, _ ὅτε |μῆ Δι|φῖ πατ|ρί.
 τὸ [ῥα] τότ' ἐκ χη|λοῖο λαβῶν| _ \εὖ| κά|θηρε| / θεεί|ω
 \πρῶτ' /, ἔ|πειτα δὲ νίψ'| ὕδατος κα|λῆσι ῥο|φῆ|σι,
 230 |νίψατο δ' αὐ|τὸς \χειρ' /, ἀφύσσατο δ' |αἶθοπα Φοῖ|νον.
 εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λειβε δὲ οἶνον
 οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον·
 „|Ζεῦ| Φάνα Δω|δωναῖε, Πει|λασγικέ, \τῆ|λε| / ναίων,
 Δωδῶ|νης μεδέων| δυσχειμέροί', |ἀμφὶ δὲ Σελ|λοῖ
 235 [σοι] ναίουσ' ὑπο|φῆται ἀνιπ|τόπο|δες χαμαιεῦ|ναι·

218 θωρήσονται; v.l., Ed. Ludwich, West †θωρήσσεσθον 219 ἔχοντες 220 πρόσθεν –
 meist πολεμίζεμεν 221 χηλοῦ δ' ἀπὸ – ἀνέωγε 222 τήν 223 εὔ 225 ἔνθα δέ
 226 πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ 227 τεφ 228 ἐκάθηρε 229 πρῶτον 230 χείρας 233 τη-
 λόθι

218 ff. Vielleicht nur scheinbar alt. **218 f.** ~ 130; 257 f. οἱ δ' ἅμα Πατρόκλω μεγαλή-
 τορι θωρηχθέντες |ἔστιχον (!), s.d. **218** ~ Λ 709 μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσονται (!)#;
 M 421 δὴ _ ἀνέρε δηριάσθον# (s.d.), N 301 #τῶ ... θωρήσσεσθον# (nicht präterital).
219 ~ O 710, P 267 (.) ἕνα θυμὸν ἔχοντες#, N 487 ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες#; γ 128 #ἀλλ'
 ἕνα θυμὸν ἔχοντε. **220 f.** ~ 124 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς#; 228 ἐκ χηλοῖο, 254 ἐνὶ χηλῶ#; Δ 116
 #αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης; T 241 #βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην. **222** ~ I 187 #καλῆ δαι-
 δαλέη, Σ 612 #καλὴν δαιδαλέην, Σ 390, T 380 #καλοῦ (!) δαιδαλέου. **223 f.** ~ Ω 645 f.
 στορέσαι (!) τ' ἐφύπερθε τάπητας | χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας; δ 50 u.ö. ἀμφὶ δ' ἄρα
 χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας. – ἀνεμοσκεπής nur hier. **225** ~ Ψ 741 #ἀργύρεον
 κρητῆρα τετυγμένον, υ 153 #καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. **226** ~ τ 62 καὶ δέπα,
 ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον. – Im Hexameter mit anaphorischem αὐτός.
227 ~ N 319 ὅτε _ μῆ. Vgl. N 327 #εἶδομεν, ἠέ τω (!) εὔχος ὀρέξομεν (s.d.). **228** ~ 577
 #τόν ῥα τότ(ε), s.d.; M 162 u.ö. #δὴ ῥα τότ(ε); χ 327 #κείμενον, ὄ (!) ῥ(α). – Im Hexa-
 meter füllt τό vor ῥα das 1. Longum; der alte Vers begann wohl mit #υυ–. **229** ~
 669 λοῦσον (!) ποταμοῖο ῥοῆσι#. **230** ~ Ω 305 #νιψάμενος. **231 f.** ~ T 257 εὐξάμενος
 δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. **231** = Ω 306. **232** ~ Ω 307 ... εἰσαν(!)-ιδῶν,
 ion. Variante zu H 423 ... εἰσανιών; A 419, Λ 773 u.ö. Διὶ τερπικεραύνω#; ι 281 ὡς φάτο
 πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδόμενα πολλά. **233 f.** ~ H 202 u.ö. #Ζεῦ πάτερ, ἴδθηθεν μεδέ-
 ων. **233** ~ Γ 351, ρ 354 #Ζεῦ ἄνα; A 30, Π 461 u.ö. τηλόθι πάτρης#. – S. auch zu B 849,
 857, 877 #τηλόθεν ἐξ neben 863 #τῆλ' ἐξ. **234** ~ B 750 περὶ Δωδώνην δυσχείμερον.

- ἤμην |**δὴ ποτ' ἐμόν**| **Ἔπος** _ \κλύες*/ |**εὐξαμένοι**|ο,
 τίμησας \δ'/ ἐ|**μέ, μῆγα δ' ἴψαο** |**λαβὸν Ἀχαιῶν**·
 ἠδέ |**μοι τόδε καὶ**| νῦν/ ἐπικρή|**ηνον ἐφέλ**|δωρ.
 αὐτὸς |**μὲν γὰρ ἐγὼ**| μενέω νη|**ῶν ἐν ἀγῶ**|νι,
 240 |**ἀλλ' ἔταρον**| πέμπω \μετ' ἄλλοισι/ |**Μυρμιδόνεσσι**
 μάρνασθαι· τῶ |**κῦδος ἅμα**| _ πρόες, |**εὐρύοπα**| Ζεῦ,
 θάρσυ|**νον δέ Φοῖ ἦ**|τορ \έν/_ φρεσί, |**ῶφρα καὶ Ἔκτωρ**
 \⁺Ἔϊδη, |**ἦἜ**/ **καὶ οἶ**|**φος ἐπίσταται***/ **πολεμίζειν**
 θεράπων ἐμός, ἦἜ Φοῖ _ **μαίνεσθον*** **τότε χεῖ**|ρε/,
 245 [**μαίνονθ'**] ὀπότε <κ'> ἐ|**γὼ περ ἴω**| _ μετὰ |**μῶλον Ἄρηος**.
 |**αὐτὰρ ἐπεὶ** κ' ἀπὸ [**ναῦφι**] μάχην _ ἐνο|**πήν τε δίη**|ται,
 ἀσκη|**θῆς μοι ἔπειτα** θο^φᾶς \ἐς/ |**νηῖφας ἴκοιτο**
 \τεύχεσσι/ **ξὺν πᾶσι καὶ ἀγ**|**χεμάχοις ἐτάροι**σι.“
 ὡς \ἄρ' |**εὔχετο τοῖ**|ο/ δὲ _ κλύε |**μητίεται** Ζεὺς.
 250 [**τῶ δ'**] ἔτερον μὲν |**δῶκε/ πατήρ**|, _ ἔτει|**ρον δ' ἀνάνευ**|σε·
 νη^φῶν |**μὲν ῥ' ἀπο**|**φώσασθαι**/ _ πόλει|**μόν τε μάχην**| τε
 |**δῶκε, σάφον**| δ' ἀνάνευσ' \ἐκ _ μάχης |**ἀπονέεσθαι**/.
 |**ἦτοι δ μὲν**| σπέϊσας [**τε**] καὶ εὐξά|**μεινος Διῖ**| πατ|ρι

236 ἔκλυες 237 μὲν 238 ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' 240 πολέσιν μετὰ 242 ἐνὶ 243 εἴ-
 σεται, ἦ ῥα – ἐπίσθηται 244 ἡμέτερος θεράπων, ἦ οἱ τότε χεῖρες ἄπτοι 247 ἐπὶ – v.l.,
 Ed. West ἰκέσθω 248 τεύχεσσι τε 249 ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ 250 ἔδωκε 251 οἱ ἀπ-
 ὴσασθαι 252 μάχης ἐξαπονέεσθαι

236 ff. ~ Ξ 234 f. ἤμην δὴ ποτ' ἐμόν ἔπος _ ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν | πείθει (Hera zu Hypnos). – Kein Augment, weil an Bekanntes erinnert wird. **236** ~ A 453 #ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμεῦ (!) πάρος _ etc. (s.d.; Chryses). **237 f.** = A 454 f. **237** ~ B 193 τάχα δ' ἴψεται υἱᾶς Ἀχαιῶν#. **238** ~ I 105, 111 u.ö. (ἠδ') ἔτι καὶ νῦν#; Θ 242 ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνηνον ἐέλωρ; A 41 τόδε μοι κρήνηνον ἐέλωρ#. – Im Hexameter steht μοι an irregulärer Stelle. **239** ~ Υ 22, Ψ 279 #ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω; O 428, Π 500 νεῶν (!) ἐν ἀγῶνι πεσόντα#, T 42 ... μένεσκον#. **240** ~ 15; Ψ 60 πολέσιν (!) μετὰ Μυρμιδόνεσσι#, s. zu N 661. **241** ~ Δ 415 #τούτω μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔψεται. **242** ~ 509 #ὠρίνθη δὲ οἱ ἦτορ; wie 61, I 313 ἐνὶ _ φρεσίν, T 169 #θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ _ φρεσίν. **242 f.** Wie Θ 110 f. ῶφρα καὶ Ἔκτωρ | εἴσεται (!), εἰ καὶ ἐμόν δόρυ _ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. – Im Hexameter, metrisch bedingt, der Konjunktiv ἐπίσθηται. **244 f.** ~ 75 ἐν παλάμῃσιν | μαίνεται ἐγχείη; s. auch zu N 77 f. οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ _ δούρατι (!) χεῖρες (!) ἄπτοι | μαιμῶσιν (!) (Aias). **245** Vgl. z.B. I 702 ὀπότε κέν μιν#; ~ H 147 _ μετὰ μῶλον Ἄρηος#. **246** ~ 281 u.ö. παρὰ ναῦφι(v); H 197, O 681, X 189, 456 δίηται#; M 35 μάχη ἐνοπή τε δεδήει#. – Anders 87, 293 #ἐκ νηῶν, 45 #ῶσαιμεν, 251 ἀπ-(!)ῶσασθαι. **247** ~ ε 26 u.ö. ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἴκηται; K 211 f. καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι | ἀσκηθῆς. – Wie 840, s.d. **248** ~ P 165 καὶ ἀγχεμάχοι θεράποντες#. **249** = Ω 314; ~ Π 527 ... τοῦ (!) δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων# u.ä. **250 ff.** ~ I 37 ff. #σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε ... | σκήπτρω μὲν τοὶ δῶκε τετιμῆσθαι ..., | ἀλκὴν δ' οὐ τοὶ δῶκε. **251** ~ 301, O 503 (s.d.); N 11 _ πτόλεμόν τε etc. **252** ~ Υ 212 ὧδε διακρινθέντε μάχης ἐξαπονέεσθαι.

- 255 | ἄψ κλισίην | εἴσελθε, δέπας δὲ | \θῆκ' / ἐνὶ χηλοῖ·
 στη δὲ \πρόσθ' / ἐλιθῶν κλισίης|, _ ἔτι δ' | ἦθελε θυμοῖ
 | ἐσφιδέειν | Τρώων καὶ Ἀχαιῶν | φύλοπιν αἰνὴν.
 | \τοί/ δ' ἅμα Πατ|ρόκλω μεγα|λήτορι θω|ρηχθέντες
 | \στεῖχον/, ὄφρ' ἐν | Τρωσὶ μέγα| _ φρονέ|οντες ὄρου|σαν.
 | αὐτίκα δὲ| σφήκεσσι φει|φοϊκότες \ἐκ|χέοντο*/
 260 | |εἰνοδίοις|, οὓς παῖδες ἐριδμαί|νωσι φέθον|τες,
 αἰφεί | κερτομέον|τες, ὀδοῖ ἔπι \Φοι|κέοντες*/,
 \νήπιοι/· ξυ|νὸν δὲ κακὸν| _ πολέ|φεσσι +τίθει|σι·
 τοὺς δ' εἴ | περ παρά τίς| τε κίων ἄν|θρωπος ὀδί|της
 κινή|ση ἀφέκων|, \τοί/ δ' ἄλκιμον | ἦτορ ἔχον|τες
 265 | πρόσσω | πᾶς πέτεται| καὶ ἀμύνει | φοῖσι τέκεσσι·
 τῶν \ρά/ | Μυρμιδόνες| κραδίην καὶ | θυμὸν ἔχον|τες
 ἐκ νη|φῶν \προχέ|φοντο/· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώ|ρει.
 Πάτρο|κλος δ' ἐτάροι|σι \κέκλετο/ | μακρὸν ἀύ|σας·
 „Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 270 | \ἄνδρες/ | ἔστε, φίλοι· μνήσασθ' _ \ἦδη/ | θούριδος ἀλ|κῆς,
 ὡς \κεν/ | Πηλεφίδην| τιμήσομεν, | ὅς μὲγ' ἄρισ|τος

254 ἀπέθηκ' 255 πάροιθ' 257 οἶ 258 ἔστιχον 259 ἐξεχέοντο 261 meist οἰκί' ἔχοντες; v.l., Aristarch, Edd. ἔχοντας 262 νηπίαχοι – τιθείσι, vgl. dazu Ed. West 264 οἶ 266 τότε 267 ἐχέοντο 268 ἐκέκλετο 270 ἀνέρες – δὲ 271 ἄν

255 ~ O 154 f. #τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς _ νεφεληγερέταο | στήτην, π 166 #στη δὲ πάροιθ' αὐτῆς, vgl. I 193 #στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο (s.d.), E 170 #στη δέ etc.; Φ 65, Ω 236 () περὶ δ' ἦθελε θυμῶ#. – ἦθελε neben ἔθελε (O 615 u.ö.) mit maskierter metrischer Dehnung. 256 ~ Δ 65 ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν (s.d.). 257 f. ~ I 85 f. ἑκατὸν δὲ ἐκάστω | κοῦροι ἅμα στεῖχον. 258 ~ 783 Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ _ φρονέων ἐνόρουσε; Λ 91 f., 216 f. ἐν δ' Ἀγαμέμνων | πρῶτος ὄρουσ(ε). – Im Hexameter der augmentierte Aorist #ἔστιχον, ähnlich (s.d.) Λ 745 #ἔτρεσαν (!), N 303 #ἔκλυον, Σ 30 #ἔδραμον, Φ 11 #ἔννεον. 259 ~ 267. 261 ~ 744, Ω 649 #τὸν δ' ἐπικερτομέων, θ 153 κερτομέοντες#; Z 15 πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὀδῶ ἔπι οἰκία ναίων, bzw. M 168 οἰκία ποιήσωνται ὀδῶ ἐπὶ παιπαλοέσση (ähnliches Gleichnis). 262 ~ B 338 #νηπίαχοις, Z 408 #παῖδά τε νηπίαχον; s. auch zu N 336 ἰσταῖσιν. 263 ~ M 150 εἰς ὃ κέ τις τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται#; ν 123 μὴ πῶ τις ὀδιτῶν ἀνθρώπων#. 267 ~ 259 ἐξεχέοντο; Λ 500, N 169, 540 βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει#. Vgl. B 464 f. νεῶν (!) ἄπο καὶ κλισιάων | ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον; O 360, Φ 6 #τῆ ρ' οἶ γε προχέοντο. Im ion. Text an ἐξ-εχέοντο# 259 angeglichen (Augment!). 268 ~ O 501 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο (!) οἷς ἐτάροισιν; wie O 424 u.ö. Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο (!) μακρὸν ἀύσας. 269 ~ 200 #Μυρμιδόνες; N 710, 780 ἔταροι vor πενθ.; Π 653, A 1, I 166 (u.ö.) Πηληϊάδεω (!) Ἀχιλῆος#, s.d.; Ψ 6 Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι (Achilleus). – Leicht restituierbar, aber wohl kein alter Vers. 270 = O 487 (u.ö.), s.d. 271 ~ 273 f.; 84 f. ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι | πρὸς (!) πάντων Δαναῶν; 90 ἀτιμότερον δέ με θήσεις. 271 f. ~ P 164 f. _ ἀνέρος, ὅς μὲγ' ἄριστος | Ἀργείων etc.

- Ἄργείων \πάρ/ |νησι καὶ ἀγ|χέμα|χοι θεράπον|τες,
 \γνώη δ' / |Ἄτρε|φίδης| εὐρὸ _ *κρείων/ Ἄγαμέμ|νων
 [ῆν] ἀ|φά|τιν, ὃ τ' ἄρισ|τον Ἀχαι|ῶν |οὐδὲν ἔτι|σε.“
- 275 ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρώες δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
- 280 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
 μηνιθιμὸν μὲν ἀπο|ρρι|ψαι, _ φιλό|τητα δ' ἐλέσ|θαι·
 πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ |πρῶτος \ἀκόν|τισε*/ |δουρὶ φα|φει|νῶ
- 285 ἀντι|κρὺ κατὰ μέσ|σον, ὅθι πλεῖσ|τοι κλονέον|το,
 νηϊ παρὰ +πρυμνῆ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 |καὶ βάλε Πυρ|αίχμην, ὃς Παίονας |ἵπποκορυσ|τὰς
 \ἄγ' / ἐξ Ἄμυ|δῶνος ἀπ' +Ἀ|ξιῶτ' |εὐρὸν ρέ|φον|τος·
 τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ὕπτιος |ἐν κονίη|σι
- 290 \κάππεσ' / οἰμῶ|ξας, ἔταροι| δέ μιν |ἀμφὶ φόβη|θεν

272 παρὰ 273 γνῶ δὲ καὶ – κρείων 284 ἀκόντισε 288 ἤγαγεν – Ἀξίου 290 κάπ-
 πεσεν

273 f. = A 411 f. **273** ~ N 112 u.ö. ἥρωσ Ἀτρείδης, εὐρὸ _ κρείων Ἄγαμέμνων; χ 373 #ὄφρα γνῶς (!) κατὰ θυμόν; vgl. Ω 688 γνώη, Ψ 487 γνώης. **274** ~ A 244 χωόμενος, ὃ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας; I 505 #ῆ (!) δ' Ἄτη, 512 #τῶ Ἄτην, s.d. **275** = 210 u.ö. **276** ~ O 624 #ἐν δ' ἔπεσ(ε), Φ 9 #ἐν δ' ἔπεσον; N 136 u.ö. #Τρώες δὲ προύτυψαν (!) ἀολλέες. **276 f.** ~ B 333 f. ἀμφὶ δὲ νῆες | σμερδαλέον etc. **278 f.** ~ N 330 f. #οἱ δ' ὡς Ἰδομενεῖα ἴδον ..., | αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι (!) δαιδαλέοισι. **278** ~ (s.d.) P 723 f. λαὸς ... | Τρωϊκός, ὡς εἶδοντο (!); Γ 154, Θ 251 #οἱ δ' ὡς οὖν εἶδοντ(ο). **279** ~ M 195 ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα#; N 801 #χαλκῶ μαρμαίροντες. – Ion. /-s-/ statt /-ss-/. **280** ~ E 29, Σ 223 #πᾶσιν ὀρίνθη θυμός; B 144 #κινήθη δ' ἀγορή, bzw. Δ 281, 332, 427 κίνυντο φάλαγγες#. – Fünfzehnsilbig, aber mit ion. Augment. **281** ~ Γ 112, Ξ 422 #ἐλπόμενοι; Θ 474 πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα (s.d.), Σ 305 εἰ δ' ἔτεδον παρὰ ναῦφιν ἀν_έστη δῖος Ἀχιλλεύς (Hektor). – Dichtersprachliche Hexameter-variante. **282** ~ I 517 f. οὐκ ἂν ἔγωγέ σε (!) μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην | Ἄργείοισιν ἀμυνέμεναι _ (s.d.; Phoinix). **283** = Ξ 507, s.d. **284** Wie u.a. Ξ 402 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε (!) φαίδιμος Ἴκτωρ; N 183, 516 ἀκόντισε (!) δουρὶ φαεινῶ#. **285** ~ E 8 #ῶρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι etc; E 67, N 652 #ἀντικρὺ κατὰ κύστιν. **286** ~ N 681 ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες (!) καὶ Πρωτεσιλάου (!), B 706 μεγαθύμου (!) Πρωτεσιλάου (!)#. **287** ~ Λ 578 #καὶ βάλε Φαυσιάδην. **287 f.** Vgl. B 848 f. αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους | τηλόθεν ἐξ Ἄμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιῶ etc. **289** ~ 468 f.; Ξ 450 βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον#. **289 f.** ~ Δ 522 f., N 548 f. ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίησι | κάππεσεν (!), ἄμφω χεῖρε φίλοις _ ἐτάροισι πετάσσας. **290 f.** ~ 294 f. τοὶ δὲ φόβηθεν | Τρώες.

- Παίονες· ἐν| γὰρ _πᾶσι Πατροκλέ|**ῒ**φοβον ἦ|κε/
 |**ἡ**γεμόνα| κτείνας, ὃς ἀριστεύ|εσκε μάχεσθαι.
 _νηϜῶν δ' ἐξέ|λασσε*, κατα|_σβέσσας*/ |**αἰ**θόμενον| πῦρ,
 |**ἡ**μιδα**ῒ**φης| δὲ [ἄρα] νηῦς λίπετ' _ _αὔθι/· |**τοῖ** δὲ φόβη|θεν
 295 Τρῶες _ἀσπέ|τω/ **ὀ**μάδω|, _ Δαναοῖ| δ' ἐπίχυν|το
 νῆας ἀνά γλαφυράς, ὄμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
 ὡς δ' [ὄτ'] ἀφ' ὑψη|λῆς κορυφῆς| _ ὄρε|ος μεγάλοι|ο
 κινήση _πυκ|νήν/ **νε**φέλην| _ στερο|πηγερέτα| Ζεὺς,
 |**ἔ**κ τ' ἔφανεν| πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ |**π**ρώ**ῒ**φονες ἄκ|ροι
 300 |**καὶ** **νά**παι, οὐ|ρανόθεν δ' _ἐρράγη*/ |**ἄ**σπετος αἰ|θήρ,
 ὡς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ
 τυτθὸν ἀνέπνευσαν, πολέμου δ' οὐ γίνεται ἔρωή·
 οὐ γὰρ πῶ τι |**Τ**ρῶες ἀρη|ῖφίλων ὑπ' Ἄχαι|ῒ
 |**π**ροτροπάδην| _φέβοντο/ μελαινά|ων ἀπὸ νη|ῒ
 305 ἄλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 ἔνθα δ' ἀνήρ ἔλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης
 ἡγεμόνων, πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηῖλύκου βάλε μηρὸν

291 Πάτροκλος φόβον ἦκεν ἅπασιν 293 ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν 294 αὐτόθι
 295 θεσπεσίω 298 πυκινήν 300 ἄρ' ὑπερράγη 304 φοβέοντο, schwächere v.l.
 ἐφέβοντο 307 f. hier nach Schol. A interpungiert, s. auch Leaf; Edd. Ludwich, West,
 Monro-Allen ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ... υἱός | αὐτίκ' ἄρα (~ E 38 f.)

291 ~ 729 f.; O 326 f. ἐν γὰρ Ἀπόλλων | ἦκε φόβον. **291 f.** ~ Λ 745 f. #ἔτρεσαν (!) ..., ἐπεὶ _ ἴδον ἄνδρα πεσόντα | ἡγεμόν' ἱππῶν, ὅς etc. **293** ~ 87 #ἐκ νηῶν ἐλάσας (!), s.d.; Φ 381 Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε (!) θεσπιδαῆς πῦρ#. – Im Hexameter ion. /-s-/, δ(έ) nach dem Präpositionalausdruck. **294 ff.** ~ M 470 f. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν | νῆας etc.; O 636 f. Ἀχαιοὶ | θεσπεσίως ἐφόβηθεν (!), s.d. **294** ~ 290. **295** Wie N 797 #θεσπεσίω δ' ὀμάδω ἀλὶ μίσγεται (der Sturm, s.d.); ~ O 654 τοὶ δ' ἐπέχυντο#. **297** ~ κ 104 ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων vor ἐφθ.; ι 481 #ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφήν etc. **298** ~ 264 #κινήση; 666 u.ö. _ νεφεληγερέτα Ζεὺς#; Λ 66 u.ö. στεροπή, N 242, Ξ 386 ἀστεροπῆ (s.d.); A 580, 609, H 443, M 275 ἀστεροπητής#, -τή#. **299 f.** = Θ 557 f., s.d. **301** ~ 356 u.ö. #ὡς Δαναοί; 251 #νηῶν ... ἀπ(!)-ώσασθαι _, Σ 13 _ ἀπ(!)-ωσάμενον δῆϊον πῦρ# (s.d.). **302** ~ 42 f. ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἱῆς Ἀχαιῶν | τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' _ ἀνάπνευσις πολέμοιο; Λ 382 ἀνέπνευσαν; P 761 πολέμου (!) δ' etc. **303 ff.** ~ χ 236 f. οὐ πω πάγχυ ..., | ἄλλ' ἔτ' ἄρα. **303 f.** ~ Z 73 f., P 319 f. ἔνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρηῖφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν | ἴλιον εἰσανέβησαν (!). **304 f.** ~ E 700 f. οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, | οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχη. **304** Wie Λ 172, s.d. **305** ~ Υ 70, 72 ἀντέστη vor πενθ.; Λ 204 #τόφρ' ὑπόεικε μάχης (Iris); O 655 f. Ἀργεῖοι δὲ νεῶν (!) μὲν ἐχώρησαν (!) καὶ ἀνάγκη | τῶν (!) πρωτέων (!). **306 ff.** ~ 351; E 37 ff. _ ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος | ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ... Ἀγαμέμνων | ... ἔκβαλε δίφρου (!)#. **306** = O 328, s.d. **307** ~ 278, 626 u.ö. **308 f.** ~ E 40 πρῶτω γὰρ στρεφθέντι μεταφρένω ἐν δόρυ πῆξεν; Λ 583 _ βάλε μηρὸν οἰστώ#. – #αὐτίκ' ἄρα(α) auch Φ 378, Ψ 118, δ 220 u.ö., immer am Anfang des Hauptsatzes.

- 310 ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
 ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος, ὃ δὲ πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσ'· ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήϊος οὔτα θόαντα
 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
 |Φυλεΐδης| δ' Ἄμφικλον ἐφ_ορμη|θέντα δοκεύσας
 \φθῆ/ ὀρεζάμενος| πρυμνὸν _ σκέλος, |ἔνθα πάχισ|τος
 315 μυῶν \ἀνθρώποιο πέλει|/_ _ περὶ δ' |ἔγχεος αἰχμῆ|
 |νεῦρα δια|σχίσθη· τὸν δὲ _ σκότος |ᾔσσε κάλυ|ψε.
 Νεστορίδαι δ' ὃ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξεί δουρὶ
 Ἄντιλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος,
 ἦριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 320 Ἄντιλόφῳ ἐπόρουσε κασιγνήτοιο χολωθεῖς,
 στάς πρόσθεν νέκυος. τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 ἔφθη ὀρεζάμενος πρὶν οὔτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῆ
 δρῦψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε·
 325 δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ᾔσσε κάλυψεν.
 ὧς τῶ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε

314 ἔφθη 315 ἀνθρώπου πέλεται

309 ~ 821, N 388, O 342 διαπρὸ δέ etc.; N 584, O 536 u.ö. _ ἔγχεϊ (!) ὀξυόεντι#. **310** ~ 587, N 439 ῥῆξεν (!) δ(έ) nach πενθ.; M 185 #αἰχμή χαλκείη ῥῆξ' ὀστέον (s.d.), ähnlich Y 399. **310 f.** ~ 413 f., 579 f.; Φ 118 f. ὃ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ | κεῖτο ταθείς. **312** = 400. **313** ~ B 628, N 692 #Φυλεΐδης; N 545 Ἄντιλοχος δὲ θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας. **314** ~ 322 #ἔφθη (!) ὀρεζάμενος; Ψ 805 ὀππότερός κε φθῆσιν (!) ὀρεζάμενος χροά καλόν. **315** Vgl. I 592 #κῆδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει _ (s.d.). – Oder \ἀνθρώπων/πέλεται|. **316** ~ N 575 u.ö.; zweite Vershälfte formelhaft. **317 f.** ~ N 584 f. τῶ δ' ἄρ' ὀμαρτήδην ὃ μὲν _ ἔγχεϊ (!) ὀξυόεντι | ἔτ' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρῆφιν οἰστοῶ, ähnlich u.a. σ 95 f. **317** ~ E 336 ἄκρην οὔτασε (!) χεῖρα μετάλμενος ὀξεί δουρὶ (s.d.), Λ 421 οὔτασεν (!) ὦμον ὑπερθεν ἐπάλμενος ὀξεί δουρὶ. **318** ~ N 595 ἀντικρὺν διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος (s.d.). **319** ~ Y 456 #ἦριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν. **319 f.** ~ N 496 f. αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήσαν (!) | μακροῖσι ξυστοῖσι, P 530 (s.d.) καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην; αὐτοσχεδὰ nur hier. **320** ~ N 550, O 579 #Ἄντιλοχος δ' ἐπόρουσε; Θ 330, Λ 250 κασιγνήτοιο πεσόντος#; Σ 337, Ψ 23 σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς# (Achilleus). **321** ~ Δ 129 #ἦ τοι πρόσθε στάσα, 489 τοῦ (!) δ' Ἄντιφος αἰολοθώρηξ#. **322** ~ (s.d.) 314; Ξ 403, Φ 591, X 290 οὐδ' ἀφάμαρτε(ν)#; Ξ 423 f. ἀλλ' οὐ τις (!) ἐδυνήσατο (!) ... | οὔτάσαι (!) οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν (!) ἄριστοι. **323** ~ N 532 πρυμνοῖο βραχίονος vor bD; K 373, Λ 253 δουρὸς ἀκωκῆ#. **324** ~ P 599 γράψεν (!) δέ οἱ _ ὀστέον ἄχρις# (s.d.), M 384 σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε#, N 577 ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν#. **325** ~ 316, s.d.; N 187 u.ö. #δούπησεν (!) δὲ πεσών. **326 f.** ~ E 559 f. τοίω τῶ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε | καππεσέτην; E 206 ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα (Pandaros); γ 148 #ὧς τῶ μὲν; χ 201 f. τῶ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθέντε φαεινήν, | βήτην εἰς Ὀδυσηά. – Vierzehnsilbig; nicht mit ehemaligem δῶν (...) κασιγνήτουιν*.

- βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνοσ \ἐσθλῶ ἑταῖρω*/,
 \υῖϜ' ἀκοντιστὰ*/ Ἀμισωιδάροι, |ῶσ ῥα Χίμαιραν
 \θρέψ' / ἀμμαιμακέτην| πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 |ζωϜὸν ἔλει, βλαφθέντα \κάκ/ _ κλόνον· |ἀλλά Ϝοῖ αὖθι
 |λῦσε μένοσι, πλήξας ξίφει _ |αὐχένα κω|πήϜεντι.
 πᾶν δὲ \θερμάνιθη*/ ξίφος αἶματι· |τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 \λάβε/ |πορφύρεος| θάνατος καὶ |μοῖρα κραταιή.
 335 *Πηνέλεος δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γάρ
 ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω,
 τῷ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
 ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν, ἀμφὶ δὲ καλὸν
 φάσγανον ἐρραίσθη· ὃ δ' ὑπ' οὐάτος αὐχένα θεῖνε
 340 *Πηνέλεος, πᾶν δ' εἴσω ἔδυσ ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
 δέρμα, παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεῖσ ποσὶ καρπαλίμοισι

327 ἐσθλοὶ ἑταῖροι 328 υῖες ἀκοντισταὶ 329 θρέψεν 331 κατὰ 333 ὑπεθερμάνιθη
 334 ἔλλαβε 335, 340 überl. Πηνέλεως 338 schwächere v.l., Edd. außer West καυλὸν

327 ~ λ 563 f. βῆ δὲ μετ' ἄλλας | ψυχὰς εἰς Ἑρεβος; I 572 ἐξ Ἑρέβεσφιν, Θ 368 #ἐξ Ἑρέβους (!), λ 37 ὑπέξ Ἑρέβους (!); E 663, 692 Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι#, Δ 113 ἐσθλοὶ ἑταῖροι#. – Wie Θ 332, N 421 _ δύω ἐρίηρες (!) ἑταῖροι#, s.d.; die 1. Vershälfte gehört zum Vorigen. **328** ~ σ 262 ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας οἰστῶν. **328 f.** ~ Z 179 f. (s.d.) πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμμαιμακέτην ἐκέλευσε (!) | πεφνέμεν; Z 282 f., X 421 f. ἔτρεφε πῆμα (γενέσθαι) | Τρωσί; β 166 πολέσιν (!) δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται#; N 732 f. νόον | ἐσθλόν, τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἀνθρώποι, s.d. **330** ~ N 541 ἔνθ' Αἰνέας (!) Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας, bzw. 701 Αἴας δ' |οὐκέτι πάμπαν, ὈϊλήϜος ταχὺσ υἱός. **331** ~ 713, 789 κατὰ κλόνον; Z 38 #ζωὸν ἔλ(ε). **332** ~ P 29 σὸν ἐγὼ λύσω _ μένος; Y 475 μέσσην κάκ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε (!) κωπήεντι. **333 f.** = Y 476 f. **334** = E 83, ~ Π 853. **335-338** Durchgehend ionisch geprägt (Plural statt Dual, Augment im narrativen Text, /-s-/, -ου vor Konsonant). **335** ~ 337; das Verbalkompositum nur hier. **336** ~ E 287 (s.d.), X 279 #ἤμβροτες; Φ 473 μέλεον δέ οἱ εὐχος ἔδωκας#. **337** ~ (s.d.) 476 #τῷ δ' αὖτις συνίτην; P 530 καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην, ähnlich H 273. **338** ~ N 614 ἦτοι ὃ μὲν κόρυθος φάλον _ ἤλασεν (!) ἱπποδασείης, s.d. **338 f.** ~ N 611 εἴλετο καλὴν | ἀξίνην, O 713 #πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, Ψ 807 f. φάσγανον ... | καλὸν Θρηῖκιον. – Anders 115 αἰχμῆς παρὰ καυλόν und N 162 #ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν _ δόρυ, 608 f. κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ | ἔγχος. **339** ~ 606, N 671 #τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ _ οὐάτος, N 177 #τὸν ... ὑπ' οὐάτος ἔγχεῖ μακρῷ | νύξ(ε); Y 481 (s.d.) ὃ δὲ _ φασγάνῳ αὐχένα θείνας#. – In der Ilias sonst nur διαρραίω. **339 f.** ~ Φ 117 f. τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα, πᾶν δὲ οἱ εἴσω | δῦ ξίφος ἄμφηκες. **340 f.** ~ M 460 f. οὐδ' ἄρ' ὀχῆς | ἐσχεθέτην (!), s.d. – Dichterssprachlich, mit ion. Augment. **340** ~ 335. **341** ~ H 16, O 435 λύντο δὲ γυῖα#. **342** ~ 809 πόδεσσί τε καρπαλίμοισι# (s.d.); Z 228 ποσὶ κιχεῖω#.

νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
 345 Ἴδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῶ
 |νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ _ |χάλκεον \ἐκ|πέρησε*/
 νέρθεν [ύπ'] |ἐγκεφάλω|ιο, κέασσε δ' [ἄρ'] |ὄστέα λευ|κά·
 ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες, ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
 αἵματος ὀφθαλμοί, τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 350 πρῆσε χανῶν· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 |ὡς δὲ λύκοι| \Φάρνεσσ'/ ἐπέχραϜον |ἦϜ' ἐρίφοι|σι,
 |σίνται, ὑπέκ| μίλων \?ἀφείροντες*/, |αἶ τ' ἐν ὄρεσι|σι
 |ποιμένος \ἀ|φραδίησ' ἔτμαγεν*· |τοῖ/ δὲ Ϝιδόν|τες
 355 |αἶψα \δια|πάζουσ'/ ἀνάκλιδα |θυμὸν ἐχού|σας·
 |ὡς Δαναοῖ| \Τρώεσσ'/ ἐπέχραϜον· οἱ δὲ φόβοιο
 δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Αἴας δ' ὁ μέγας αἶϜ ἐν ἐφ' _ Ἐκτο|ρι \πτολεμισ|τηῖ/
 |Ϝῖετ' ἀκον|τίσσαι· ὃ δὲ _ Ϝιδρί|η πολέμοι|ο

346 ἐξεπέρησε 352 ἄρνεσσιν 353 αἰρεύμενοι 354 ἀφραδίησι διέτμαγεν· οἱ 355 δι-
 αρπάζουσι 356 Τρώεσσιν 358 χαλκοκορυστή 359 meist ἰδρεῖη

343 = E 46; ~ Λ 507 ἰῶ τριγλώχινι βαλῶν _ κατὰ δεξιὸν ὦμον, ähnlich E 98, X 133.
344 ~ 482 #ἤριπε (s. d.), E 47, O 452 u. ö. #ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων; E 696 κατὰ δ' ὀφθαλμῶν (!)
 κέχυτ' ἀχλύς#, Y 421 #κάρ ρά οἱ ὀφθαλμῶν (!) κέχυτ' ἀχλύς. – Kein alter Vers, in dem
 der Dual ὀφθαλμοῖν vorlag. **345** ~ 761, N 501 u. ö. νηλεῖ (!) χαλκῶ#; O 389 κατὰ _
 στόμα εἰμένα χαλκῶ#. **346** ~ κ 162 #πλήξα· τὸ δ' ἀντικρὺ etc.; wie N 651 f. οἰστός |
 ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' _ ὀστέον ἐξεπέρησεν. **347** ~ Λ 252 ἀγκῶνος ἔνερθε#; Ψ 252,
 Ω 793 (#)ὄστέα λευκά(#); Hes. Th. 720 #τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, vgl. Θ 16 #τόσσον ἔνερθ'
 Αἴδεω. **348** ~ P 617 f. ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας | ὡσε δόρυ πρυμνόν. **348 f.** ~ σ 45 κνίσσης τε
 καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες# (sc. Ziegenmägen). **349 f.** ~ σ 97 αὐτίκα δ' ἤλθεν ἀνὰ στόμα
 φοῖνιον αἶμα#; I 433 #δάκρυ' ἀναπρήσας (sc. Phoinix); Y 168 ἐάλη τε χανῶν _; δ 180 πρὶν
 γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. **351** ~ 306 f., s. d.; B 760 οὔτοι ἄρ'
 ἠγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. **352 f.** ~ Λ 480 f. λῖν ... | σίντην, Y 164 f. λέων ὡς
 | σίντης. **352** Wie 356; ~ β 50 μητέρι μοι μνηστήρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούση; Ω 262,
 ι 220 u. ö. #ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. **353** 'wegreissend'; ~ M 146 τῶ τ' ἐν ὄρεσιν#, Ξ 290
 #ἦν τ' ἐν ὄρεσι. – Ion. αἰρεύμενοι (!) ersetzt im Hexameter ein Partizip Aktiv, das an
 dieser Versstelle und in diesem Kontext nicht mehr verwendbar war. **354** Vgl. 374
 _ τμάγεν. **355** ~ 656 ἀνάκλιδα θυμὸν ἐνήκεν#; διαρπάζω nur hier. **356** Wie 352;
 ~ 373 οἱ δὲ _ ... φόβω τε#; Θ 342, Λ 178 οἱ δὲ φέβοντο#. **357** ~ O 322 λάθοντο δὲ (!)
 θούριδος ἀλκῆς#, s. d.; O 380 u. ö. μνήσαντο δὲ χάρμησ#; δυσκέλαδος nur hier. – Ion.
 -ου vor Konsonant; δέ nach kurzer Endsilbe im 4. Biceps. **358 f.** Wie O 458 f. Τεῦκρος
 δ' ἄλλον οἰστόν ἐφ' _ Ἐκτορι χαλκοκορυστή | αἶνυτο; ~ Z 201 κάπ πεδίον τὸ (!) Ἀλήϊον,
 Ξ 213 #Ζηνὸς γὰρ τοῦ (!) ἀρίστου; ὁ (!) μέγας nur hier. – Ion. Hexametervariante mit
 Artikel. **359** ~ N 585 #ἴετ' ἀκοντίσσαι; H 198 #οὐδέ τι ἰδρεῖη (Aias).

- 360 |ἀσπίδι \ταυ|ρέη*/ κεκα|λυμμένος \εὐ|ρέφ' ὦμω/
 <αί|φει> |σκέπτετ' οἷσ|των [τε] ροῖζον καὶ |δοῦπον ἀκόν|των·
 ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης| _ ἔτερ|αλκέα νίκη|ν,
 ἀλλὰ \μίμνε καὶ ὦς|/, σά|φω δ' _ ἐρί|φηρας ἑταί|ρους.
 ὡς δ' \ἀπ' Οὐλύμ|ποιο/ νέφος| _ \ἔρχετ' |οὐρανὸν εἴ|σω
- 365 |αἰθέρος ἐκ| δίης, ὅτε τε Ζεὺς |λαίλαπα τεί|νη,
 ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
 οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. |Ἔκτορα δ' ἵπ|ποι
 |ἔκφερον \ὠ|κέφες σὺν ἔντεσσι*/, |λεῖπε δὲ λα|φὸν
 \Τρώων/, |οὐς ἀ|φέκον|τας ὀρυκτὴ |τάφρος ἔρυ|κε.
- 370 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων.
 Πάτροκλος δ' ἔπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ _ |φί|φα|χῆ τε φόβω| τε
 πάσας |πλῆσαν ὁδοῦς|, ἐπεὶ [ἄρ] _ |τμά|γεν· |ὔψι δ' ἀ|φέλι|λη
- 375 |σκίδναθ' ὑπαί| νεφέων, \τάνυντο* δ' |ὠκέφες/ ἵπποι
 ἄφορ|ρον προτὶ |φάσ|τυ \πάρ _ νη|φῶν/ |καὶ κλισιά|ων.

360 ταυρείη – εὐρέας ὦμους 363 καὶ ὦς ἀνέμιμνε 364 ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου – ἔρχεται
 368 ὠκύποδες σὺν τεύχεσι 369 Τρωϊκόν 375 *ὑπὸ Edd. außer West – τανύοντο δὲ
 μώνυχες 376 νεῶν ἄπο

360 Wie N 160 f. ἀσπίδα ... | ταυρείην. – Vgl. 791 εὐρέε τ' ὦμω#. **361** ~ Λ 364, Υ 451
 ἰών _ ἐς δοῦπον ἀκόντων#. Vgl. Ψ 323 #αἰεὶ τέρμ' ὀρόων στρέφει _ ἐγγύθεν (der ge-
 schickte Wagenlenker). **362** ~ Η 26, Θ 171 μάχης _ etc. **363** ~ 80 u.ö. #ἀλλὰ καὶ
 ὦς; Λ 171 ἀνέμιμνον#; Γ 378 (s.d.), Ψ 6 ἐρίφρες ἑταῖροι#; Φ 238 ζωοὺς δὲ σάω _ κατὰ
 καλὰ ῥέεθρα# (sc. der Skamandros). Vgl. Φ 555 #αἰρήσει με καὶ ὦς. **366 f.** Vorberei-
 tet durch M 225 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα (Polydamas, s.d.).
366 ~ 373; M 144, O 396 ἀτὰρ Δαναῶν γένετο etc. **367** ~ γ 457 u.ö. #πάντα κατὰ μοῖ-
 ραν. **367-371** ~ Θ 179 ἵπποι δὲ ῥέα (!) τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτὴν (Hektor); M 52
 ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος# (sc. die Pferde), 72 (εἰ δέ κε) τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῆ#
 (Polydamas). **367 f.** 'das schnelle Gespann'; ~ 383, 866 τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι#. **368**
 ~ Ρ 108 λεῖπε δὲ νεκρόν#. **368 f.** ~ Φ 295 f. λαὸν ... | Τρωϊκόν, Ρ 723 f. λαὸς ... |
 Τρωϊκός; wie N 349, O 218 λαὸν (...) Ἀχαιϊκόν, s.d. **370** ~ 380 (s.d.), 383 ὠκέες ἵπ-
 ποι#; Λ 159 πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι#; O 354 ἐρυσάρματας ἵππους#. – Dichtersprach-
 lich; wohl nicht älter als der nächste Vers. **370 f.** ~ Z 38-41 ἵππω ... | ... ἄρμα | ἄξαντ'
 ἐν πρώτῳ ῥυμῶ αὐτῶ μὲν ἐβήτην (!) | πρὸς (!) πόλιν. – Das Partizip #(F)ἄξαντ(ε) ent-
 stammt einer Vorlage, die sich auf zwei Pferde bezog. **371** ~ 507 _ ἐπεὶ λίπον (!)
 ἄρματ' (!) ἀνάκτων#, s.d.; anders B 777 f. ἄρματα δ(ε) ... κείτο (F)ἀνάκτων | ἐν κλισίης.
 – Kein Digammareflex. **372 f.** ~ 783 Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ _ φρονέων ἐνόρουσε.
372 ~ Λ 165 #Ἀτρείδης δ' etc. **373** ~ 366. **374** ~ 354 διέτμαγεν, s.d. **374 f.** ~ Ψ 874
 #ὔψι δ' ὑπαὶ νεφέων, O 625 (s.d.) #λάβρον ὑπαὶ etc.; Λ 307 f. ὑψόσε δ' ἄχνη | σκίδναται.
375 ~ 475 τάνυσθεν#, ζ 83 ἄμοτον τανύοντο; wie I 468 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς
 Ἡφαίστοιο. **376** ~ M 74 ... ἄστου; wie Λ 803 #ῴσαισθε προτὶ ἄστου νεῶν (!) ἄπο etc.

- Πάτροκλος δ' ἦ |πλεῖστον ὀρι|νόμεινον **Ἰ**δε λα|ῖόν,
 |τῆ ρ' ἔχ' ὀμο|κλήσας· ὑπὸ δ' _ \ἀνδρες |ἄξοσι πί|πτων/
 |πρηνέες ἐκ|φοχέων, δίφ|ροι δ' *ἀνακυμ|βάλιζον/.
 380 ἀντικρὺ δὲ [ἄρα] |τάφρον ὑπέρ|_θορον |ώκέφες ἵπ|ποι
 \τὼ μέθ', ὦ/ Πη|λῆῖ θεοῖ| _ δόσαν |ἀγλα|ῖ δῶ|ρα,
 πρόσσω |Ἰ|έμενοι· ἐπὶ δ' _ |Ἔκτορι κέ|κλετ' \αἰ|φεί/,
Ἰέτο γάρ| βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινή βέβριθε χθῶν
 385 ἦματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ἀν|δρεσσι κοτεσ|σάμεινος χαλεπή|νη,
 οἱ βίη εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας,
 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσωσι θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 |τῶν δέ τε πάν|τες μὲν ποταμοὶ πλή|θουσι **ῤ**έφον|τες,
 390 πολλὰς δὲ κλειτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλην στενάχουσι ῤέουσαι
 ἐξ ὀρέων ἐπικάρ, μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·

378 ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον 379 Aristarch, Edd. ἀνακυμβαλίαζον; meist ἀνε- 381 ἄμ-
 βροτοι, οὐς – häufig fehlend, meist athetiert 382 θυμός

377 f. ~ O 616 #ἦ δὴ πλεῖστον ὀμιλον ὄρα; O 448 τῆ γὰρ ἔχ', ἦ ῥα πολὺ πλεῖσται _ κλο-
 νέοντο φάλαγγες; Λ 148 f. ὃ δ' ὅθι πλεῖσται _ κλονέοντο φάλαγγες, | τῆ ρ' ἐνόρου(ε).
378 ~ P 361 τοὶ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον (!) | νεκροί. – Im Hexameter mit Augment. **379** ~
 B 418, Δ 544 #πρηνέες ἐν κονίησι. Vgl. Λ 159 f. ἵπποι | κείν' ὄχεα κροτάλιζον; -κυμβα-
 λιάζω nur hier. **380-383** Die Hexameter im ion. Plural beziehen sich (auch ohne 381)
 allein auf Patroklos und sein Gespann. **380 f.** ~ 148-154. **380** ~ 383; M 53 ὑπερθρό-
 ειν _ . **381** 'den beiden hinterdrein, die ...'; = 867 (s.d.), ~ Σ 84 #καλά· τὰ μὲν Πηλῆϊ
 etc., Ω 534 #ὡς μὲν καὶ Πηλῆϊ etc. – Vgl. Θ 261, P 258 #τὸν δὲ μετ(ά), Ψ 227 #ὄν τε μέτα.
382 f. ~ 358 f., 367 f.; T 187 κέλεται δέ με θυμός# u. ä.; Θ 301, 310 βαλέειν δέ ἐ ἴετο θυμός#
 (s.d.), 322 ... ἐ θυμὸς ἀνώγει#. – Vgl. 372 κελεύων#, 378 ὀμοκλήσας; Ψ 442 ἵπποισιν ἐκέ-
 κλετο (!); E 434, N 424 ἴετο δ' αἰεῖ#. **383** = 866. **384 ff.** ~ 365 ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα
 τεῖνη#; E 91, M 286 ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος#. **385 f.** ~ M 279 f. ἦματι χειμερίῳ, ὅτε τ' _
 ὠρετο (!) μητίετα Ζεὺς | νειφόμεν. **385** ~ 4, I 15 _ δνοφερὸν χέει ὕδωρ#; E 5 #ἀστέρ' (!)
 ὀπωρινῶ ἐναλίγκιον. – Auffällige Elision der Dativendung. **386 f.** ~ ε 147 #μή πῶς τοι
 μετόπισθε etc., ähnlich τ 83; N 633 οἶον δὴ ἀνδρεσσι χαρίζεται ὕβριστησι (Menelaos zu
 Zeus). – Enjambement, danach ein alter Vers. **387** ~ H 382, 414, I 13, Σ 274, 497, T 88,
 γ 127 εἰν (!) ἀγορῇ vor πενθ., I 156, 298 καὶ οἱ ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμι-
 στας; Hes. Op. 221 σκολιῆς (!) δὲ δίκης (!) κρίνωσι θέμιστας#, 250 σκολιῆσι δίκησιν#, 264
 σκολιέων (!) δὲ δίκων (!). – βίη nur hier als Doppelkürze. **388** ~ Hes. Op. 224 #οἱ τέ
 μιν ἐξελάσσωσι (!), 251 #ἀλλήλους τρίβουσι θεῶν ὅπιν etc.; v 215 #οὐδέ τι παιδὸς ... ἀλέ-
 γουσιν, | οὐδ' ὅπιδα τρομέουσι θεῶν; φ 28 οὐδὲ θεῶν ὅπιν αἰδέσατ(ο) (!). **389** ~ τ 207
 ποταμοὶ etc.; E 87 f. ποταμῶ πλήθοντι ἐοικῶς | χειμάρρῳ (!). **391** ~ 393; ξ 354 μεγάλα
 στενάχοντες#. **391 f.** Abwandlung von *ἔξ ὀρέων| ... ἐπικα|ρῤέφουσαι*#; vgl. Forss-
 man 1967, bes. 9-12. **392** ~ T 131 τάχα δ' _ ἴκετο ἔργ' ἀνθρώπων#, ähnlich ζ 259, ξ 84.

- ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν | πρώτας _ ἐπίκερσε φάλαγγας,
 395 | ἄψ ἐπὶ νῆϊ | φασ ἔφεργε _ \πάλιν/, | οὐδὲ πόλιος
 \ἔφα/ | φειμένους | ἐπι_ | βαινέμεν, ἀλλὰ \μέσσοι/
 νηΐων | καὶ \ποταμοῖο/ καὶ _ | τείχεος ὑψηλοῖο
 | κτεῖνε μεταί | σσων, πολέων δὲ | \τείνυτο*/ ποιινῆν.
 ἔνθ' ἦ | τοι Πρόνοον | πρώτον _ βάλε | δουρὶ φαφεινῶ
 400 στέρνον γυμνω | θέντα παρ' ἀσπίδα, | λῦσε δὲ γυῖα·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ θέστορα, Ἕνοπος υἱόν,
 | δεύτερον ὀρηθηεῖς· ὁ μὲν _ εὐξέσ | τοι ἐνὶ δίφ | ροι
 | ἦστο φαλείς· ἐκ γὰρ \φρένας _ πλήγη/, | ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἠνί' \ἀίχ | θεν*/· ὁ δ' <ἄρ' > ἔ | γ | χεῖ | νύξε παρα | στὰς
 405 γναθμὸν δεξιτέρων, διὰ δ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων.
 | ἔλκε δὲ δουρὸς ἐλών ὑπὲρ ἄν | τυγος, | ὡς ὅτε τ | σι | φῶς
 | +πέτραι ἐπὶ | προβλή | τι καθ_ | ἡμε | νος \?ταχύν/ | χ | θὺν
 ἐκ πόν | τοιο θύρα | ζε λίνω καὶ | φ | ἦνοπι χαλ | κῶ·
 ὡς ἔλκ' ἐκ δίφ | ροιο κε | χ | ἠνότα | δουρὶ φαφεινῶ,
 410 κὰδ δ' [ἄρ'] ἐ | π | ἰ | στόμα φ | ῶ | σε· πεσόντα δὲ μιν λίπε θυμός.

395 παλιμπετές 396 εἶα – μεσηγὺ 397 ποταμοῦ 398 ἀπετίλυτο (-τείνυτο Ed. West)
 403 πλήγη φρένας 404 ἠνία ἠίχθησαν 407 ἱερόν

393 ~ 391; als ep. Fünzfzehnsilbler lesbar, aber wohl ebenso jung wie der reimende Vers des Gleichnisses. 394 ~ 120 ἐπὶ μήδεα κείρε#; N 1 #Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν; Δ 254 πυμάτας ὄτρυνε φάλαγγας#. 395 ~ ε 27 ἐν νῆϊ παλιμπετές ἀπονέωνται#. Vgl. Σ 280 #ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας. 396 f. ~ Θ 560 τόσσα μεσηγὺ (!) νεῶν (!) ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων. Vgl. Γ 416, Η 277 #μέσσω δ' ἀμφοτέρων. 397 ~ Φ 540 οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ _ τείχεος ὑψηλοῖο. – Im Hexameter mit ion. -ου vor Konsonant. 398 ~ Φ 564, ρ 236, υ 11 μεταίξας; ψ 312 καὶ ὡς +ἀπετεῖσατο ποιινῆν | ἰφθίμων ἐτάρων. 399 ~ 284 u.ö. ἀκόντισε (!) δουρὶ φαφεινῶ, Ο 420 u.ö. βάλε δουρὶ#; diese Variante nur hier. 400 = 312. 401 ~ Ο 524 δούπησεν (!) δὲ πεσών· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα (u.ä.). 402 ~ 467 #δεύτερον ὀρηθηεῖς, ὁ δέ; Ψ 335 εὐπλέκτω ἐνὶ δίφρω#, Ω 271 εὐξέστω ἐπὶ ῥυμῶ# (s.d.). 403 ~ N 394 ἐκ δέ οἱ ἠνίοχος πλήγη φρένας, ἄς πάρος εἶχεν (!). 403 f. ~ Γ 367 f. ἐκ δέ μοι ἔγχος | ἠίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν (Menelaos über Paris); Ε 582 f. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν | ἠνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίησιν. – Im Hexameter mit Hiat. 405 ~ Δ 519 #κνήμην δεξιτερῆν; Υ 473 f. εἶθαρ δὲ δι' οὐατος ἦλθ' ἑτέροιο | αἰχμὴ χαλκείη, 479 φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν (!)#. – Erkennbar ionisch (anaphorisches αὐτός, hiattilgendes νῦ ἐφελκυστικόν). 406 ~ Θ 72, Χ 212 #ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν (Zeus die Waage), Λ 646, 778 #ἔς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών; Ξ 412 #στήθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος (dort 'Schildrand'). – ὑπὲρ ἄντυγος steht im Hexameter variierend für *ἐκ _ δίφροιο(o), s. 409. 406 f. ~ 429 #πέτρη ἐφ' ὑψηλῆ, s.d.; Β 394 f. ὡς ὅτε κῦμα | ἀκτῆ ἐφ' ὑψηλῆ ..., | προβλήτι σκοπέλω. 407 ἱερόν nur hier in dieser Verwendung. 408 ~ Σ 349 _ ἐνὶ ἦνοπι χαλκῶ#. 409 f. ~ Ζ 42 f. αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ _ τροχὸν ἐξεκυλίσθη (!) | πρηνῆς ἐν κονίησιν ἐπὶ στόμα. 409 ~ 406. 410 ~ 743, Μ 386 λίπε δ' ὄστέα θυμός#; Δ 470 #ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός.

- αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἔπεσ|σύμεινον βάλε πέτ|ρω
 μέσσην |κὰκ κεφαλὴν|· ἦ δ' ἄνδιχα |πᾶσα κεάσ|θη
 ἐν κόρυθι βριαρῆ· ὃ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 415 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην Ἐχίον τε Πύριν τε
 Ἴφέα τ' Εὐϊππὸν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον
 πάντας ἐπασσύτερους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 420 Σαρπηδῶν δ' ὡς |οὔν φίδ' ἀμιτ|ροχί|τωνας ἐταί|ρους
 χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέν|τας,
 κέκλετ' ἰφθί|μοισι/ καθαπ|τόμεινος Λυκίοι|σι·
 „αἰδῶς, |ῶ Λύκιοι|· \πῆ/ φεύγετε; |νῦν θοφοὶ ἔσ|τε.
 ἀντήσω γὰρ |\τοῖοδ'* ἐγών| _ ἀνδρός/, |ῶφρα + δα|ή|ω,
 |ὸς τις ὄδε| \κρατεῖ*/ καὶ δὴ _ κακὰ |πολλὰ φέ|φοργε
 425 Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.“
 ἦ [ρά], καὶ |ἐκ φοχέων| σὺν \έντεσσι*/ |ἄλτο χαμᾶ|ζε·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
 οἱ δ', ὡς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι

421 ἄρ' ἀντιθέοισι 422 πόσε 423 ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος – δαείω 424 κρατεῖ 426 τεύ-
 χεσιν

411 ~ 415 ... Ἐρύμαντα; Υ 288 #ἔνθα κεν Αἰνεΐας μὲν ἐπεσσύμενον etc. 411 ff. ~ 577 ff.
 βάλε | χερμαδίω κεφαλὴν· ἦ δ' ἄνδιχα ... | ... πρηνῆς ἐπὶ νεκρῶ#. 412 = Υ 387. 413 ~
 Υ 162 #νευστάζων κόρυθι βριαρῆ. 413 f. ~ 310 f. ὃ δὲ πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ | κάππεσ(ε).
 414 = 580; Ν 544 #καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ οἱ etc. (s.d.). 415 ff. ~ 694 ff. u.ö., s. zu Λ 301 ff. –
 Improvisierte Namenreihe in drei Zeilen. 415 ~ 411, 345; Μ 193 αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα
 καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην. 416 ~ Ε 628 #Τληπόλεμον δ' Ἡρακλε(φ)ίδην. 417 ~ Α 264
 Καινέα τ' Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον, Ν 791 Φάληκην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον
 Πολυφήτην. 418 = Μ 194, {Θ 277}. 419 ~ Ξ 440 #Ἀργεῖοι δ' ὡς οὔν ἴδον; ἀμιτροχίτων
 nur hier. 420 ~ (s.d.) 434, 438, 452; Φ 208 χέρσ' ὑπὸ Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα,
 Ο 289 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο; Φ 28 ποινήν Πατρόκλοιο Μενoitιά-
 δαο θανόντος. – Zuvor wohl am ehesten *χέρσ' ὑπ' ἸΑντιλόχοιο Νεστορίδαο δαμέν|τας.
 Weder für †ὑπὸ Πατρό|κλοιο Μενoitιά|δαο δαμέν|τας (üblicherweise steht der [Dativ]-
 Lokativ, 434 ist ein variationsbedingter Sonderfall) noch für †#χερσὶ Πατρό|κλοιο etc.,
 das durch 854 #χερσὶ δαμέντ(ι!) Ἀχιλλῆος ebensowenig gestützt wird wie durch Χ 446
 #χερσὶν Ἀχιλλῆος (Ed. West mit Pap. χέρσ' ὑπ'). 421 ~ Μ 408 κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν
 ἐλιξάμενος Λυκίοισιν. – Vgl. 659, Μ 417 ἰφθιμοὶ Λύκιοι (·). 422 ~ 494 εἰ θοός ἐσσι#;
 Ε 787 u.ö. #αἰδῶς, Ἀργεῖοι; ζ 199 πόσε φεύγετε, vgl. Θ 94 #πῆ φεύγεις. 424 f. = Ε 175 f.,
 dort nach τῶδ' ... ἀνδρί. 424 ~ Γ 167, 192 (#)ὄς τις ὄδ' ἐστίν(#); Θ 356 #Ἐκτωρ Πρια-
 μίδης, καὶ δὴ _ κακὰ etc. 425 ~ Ν 360 τὸ πολλῶν γούνατ' (!) ἔλυσεν#. 426 = Δ 419.
 427 ~ 733; Θ 397 Ζεὺς δὲ πατήρ ἴδην ἐπεὶ _ ἴδε (s.d.); Ε 585, Ν 399 ἔκπεσε δίφρου (!)#.
 428 f. Fünfzehnsilbig, aber nicht alt (Plural statt Dual, außer beim Partizipialausgang
 -οντε). 428 = χ 302; ~ π 217 αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, τ 538 αἰετὸς ἀγκυλοχεῖλης#.

- πέτρη ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 430 ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην |δὲ \προτίφει|πε*/, κασιγνήτην ἄλοχόν| τε·
 „|ὦ μοι ἐγών|, \ὄ/ μοι Σαρπηδόνα |φίλτατον ἀνδρῶν
 μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο |δαμῆ|ναι.
 435 διχθά [δέ] |μοι κραδίη| μέμοινε φρεσὶ ὄρ|μαίνοντι,
 \ήφ|έ/ μιν ζω|φόν \γε/ μάχης| _ ἀπὸ |δακρυοφ|έσισης
 |†θήω ἀναρ|πάξας Λυκίης ἐν |πίφ|ονι δῆ|μοι,
 ἦφ' ἥ|δη ὑπὸ χερ|σὶ Μενoitιάδαο |δαμάσ|σω.“
 τὸν δ' \ἀμείβετ'/ ἔπειτα \φά|νασσα βοφῶ|πις/ Ἥρη·
 440 „|αἰνότατε| Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες.
 ἄνδρα |θνητὸν ἐόν|τα, πάλαι πειπρωμένον αἴσῃ,
 [ἄψ] ἐθέλεις θανάτοιο δυσ|φηχέος \ἐκ|σαφῶσαι*/;
 |φέρδ' ἀτὰρ οὐ| τοι πάντες \αἰνέο|μεν/ θεοὶ ἄλ|λοι.
 ἄλλο δ' \αὖ/ φερέω|, σὺ δ' \έν/ _ φρεσὶ |βάλλεο σῆ|σι·
 445 |αἶ κε \σάφον/| πέμψης Σαρπηδόνα |φῶνδε δόμον|δε,
 |φράζεο, μή| \πού τις/ θεῶν _ ἐθέλῃσι καὶ ἄλ|λιος
 πέμπειν |φῶν φίλον υἷ|ὸν ἀπὸ κρατερῆς| ὑσμίνης·

432 προσέειπε 433 meist ὅτε, Edd. ὅ τέ 436 ἦ – ἐόντα 439 ἡμείβετ' – βοῶπις πότνια
 442 ἐξαναλύσαι 443 ἐπαινέομεν 444 τοι – ἐνὶ 445 ζῶν (meist ζῶν) 446 τις ἔπειτα

429 ~ 407 ... ἐπὶ προβλήτι, s. d.; 758, 824 μέγα () φρονέοντε μάχεσθον#. 430 ~ M 125
 #ὄξά κεκλήγοντες; Ξ 401 δεινὸν ἀϋσάντων, ὅτ' ἐπ' _ ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. 431 f. ~
 O 12 f. τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, | δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην
 πρὸς (!) μῦθον ἔειπεν. 432 Wie Σ 356 #Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε etc. 433-461 Vorbe-
 reitet durch O 67, s. d. (ebenfalls Zeus zu Hera). – Von der Hand des Patroklos fällt Sar-
 pedon erst im ion. Hexametertext, s. zu 420. 433 f. ~ O 111 f. υἱὸς γάρ οἱ ὄλωε μάχη
 ἐνὶ φίλτατος ἀνδρῶν | Ἀσκάλαφος (dem Ares); P 421 f. ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' _ ἀνέρι
 τῷδε δαμῆναι | πάντας ὁμῶς. 434 ~ 452 #χέρο' ὑπό etc.; s. zu 420. 436 Vgl. Ψ 77 #οὐ
 μὲν γὰρ ζωοί γε; δ 546 #ἦ γὰρ μιν ζῶν γε κινήσει, ähnlich ω 284. 437 ~ 514. 438 ~
 434, s. d. – Zuvor wohl *ἦφ' ἥ|δη ὑπὸ χερ|σὶ Νεστορίδαο |δαμάσ|σω#, ähnlich auch P 538.
 439 f. = A 551 f., Σ 360 f. 439 = Δ 50, Υ 309; s. zu Ξ 159. 440 = Ξ 330 u. ὄ. 441 ff. =
 X 179 ff. (Athene). 441 ~ O 209 ὁμῆ πειπρωμένον αἴσῃ#. 442 ~ I 120, T 138 #ἄψ ἐθέ-
 λω ἀρέσαι (!); Σ 464 f. αἶ γὰρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὦδε δυναίμην | νόσφιν ἀποκρύψαι
 (Hephaistos), N 535 #ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος (s. d.). – ἐξαναλύω nur hier (= X 180);
 vgl. X 175 f. ἦέ μιν ἐκ θανάτοιο σώσομεν, ἦέ μιν ἥδη | Πηλείδη Ἀχιλῆϊ δαμάσομεν
 (Zeus über Hektor). 443 = Δ 29. – Vgl. Θ 8 f. (Zeus in der Götterversammlung) ἄλλ'
 ἅμα πάντες | αἰνεῖτ(ε). 444 = 851, I 611 u. ὄ. 445 ~ 436 ζῶν ἐόντα, 447 #πέμπειν;
 α 83 u. ὄ. νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε, ähnlich γ 272, ρ 527. – Im Hexa-
 meter mit kontrahiertem ζῶν (!) an 436 angeglichen; nicht †\ζωφὸν ἄγης*/; weil dies
 wohl noch vorläge. 446 Vgl. K 511 μή πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρησιν (!) θεὸς ἄλλος.

- πολλοὶ γὰρ \δὴ|ἀμφὶ πόλιν| _ Πριάμοιο μάχον|ται
 \υῖ|Φες|/ἀθανάτων| \τοῖσι| _ κότον|αἰνὸν ἐνή|σεις.
 450 ἀλλ' εἴ|τοι φίλος ἐστί|, \σὸν| δ' _ ὀλοφύ|ρεται ἦ|τορ,
 ἦτοι| μὲν μιν ἔ|Φασον ἐνὶ κρα|τερῇ| ὑσμίνῃ
 χέρσ' ὑπὸ Πα|τρόκλοιο Μενοι|τιάδαο| δαμῆ|ναι·
 |αὐτὰρ ἐ|πεὶ δὴ τὸν γε λί|πη ψυ|χὴ τε καὶ αἰ|Φών,
 πέμ|πειν |μιν Θά|νατόν| τε φέρειν καὶ |*|Φῆ|δυμον Ὑ|πνον,
 455 |εἰς ὃ| κε δὴ| Λυκίης εὐ|ρείης |δῆ|μον ἴ|κων|ται·
 |ἔν|θα Φέ|ταρ|χύσουσι κασί|γνη|τοί| τε Φέ|ται| τε
 τύμ|βω τε στή|λη| τε· τὸ γὰρ| _ γέρας| ἐστί| θανόν|των·“
 ὡς \φάτ'|, |οὐδ' ἀ|πίθη|σε πατήρ| ἀνδρῶν| τε θεῶν| τε·
 |αἵμα|το|Φέ|σας δὲ ψιά|δας \κατά|χευ|Φ' / ἔ|ραι|ζε
 460 παῖ|δα φί|λον τιμῶν, τὸν οἱ Πά|τροκλος ἔ|μελλε
 φθ|είσειν |ἐν Τρο|φίῃ| \ἐριβῶ|λοι|, |τη|λόθι| πά|τρης.
 \τὼ δ' ἐ|πει|/ σχεδὸν \ἦ|στην ἐπ' _ ἀλλή|λοιιν ἰόν|τε|,
 ἔνθ' ἦτοι Πά|τρ|οκλος ἀγα|κλε|Φει|τόν Θρα|σύμη|λον,
 ὅς ῥ' ἦ|ϋς θε|ράπων| Σαρπη|δόνο|ς \ἔ|σκε|/ Φά|νακ|τος,
 465 \νύ|ξε|/ νεία|ιραν κατὰ γασ|τέρα, |λυ|σε δὲ γυῖ|α.

448 περι ἄστυ μέγα 449 υἱέες – τοῖσιν 450 v.l. φίλον – τεὸν 453 Edd. Ludwich, West;
 meist ἐπειδὴ, schwächere v.l. ἐπὴν δὴ 454 νήδυμον 458 ἔφατ' 459 κατέχευεν
 461 ἐριβώλακι 462 οἱ δ' ὅτε δὴ – ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες 464 ἦεν 465 τὸν βάλε

448 ~ X 251 #τρις περι ἄστυ μέγα Πριάμου (!) δῖον. Vgl. I 529 f. ἐμάχοντο ... | ἀμφὶ πόλιν
 Καλυδῶνα, Δ 18 πόλις _ Πριάμοιο ἄνακτος#. **449** ~ Θ 449 ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν (!)
 κότον αἰνὸν ἔθεσθε (Zeus zu Hera und Athene). **450** ~ X 169 f. ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται
 ἦτορ | Ἔκτορος (Zeus); Ψ 548 εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις καὶ τοι φίλος ἐπλετο θυμῶ. **451** ~
 Λ 442 ἦτοι μὲν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρῶεσσι μάχεσθαι (Odysseus). **452** Wie 420, s.d.
454 ~ 672, 682 #Ὑπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν; Ξ 231 ἔνθ' Ὑπνω ζύμβλητο, κασιγνήτῳ
 Θανάτοιο; Ξ 242, 354 νήδυμος Ὑπνος#. **455** ~ 673, 683. **456 f.** = 674 f.; H 85 f. ὄφρα ἐ
 ταρχύσωσι κάρη _ κομῶντες Ἀχαιοί, | σημά τέ οἱ χεύωσιν (s.d.; Hektor). **457** ~ Ψ 9
 Πάτροκλον κλαίωμεν, ὃ (!) γὰρ γέρας ἐστί θανόντων; Δ 323 τὸ γὰρ _ γέρας ἐστί γερόν-
 των#. **458** = Δ 68 u.ö. **459 ff.** ~ Λ 53 ff. κατὰ δ' _ ὑψόθεν ἦκεν (!) ἔερας | αἵματι
 μυδαλέας ἐξ _ αἰθέρος, οὐνεκ' (!) ἔμελλε | πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς _ Ἄϊδι προϊάψειν
 (s.d.). **460 f.** ~ Ω 85 f. κλαῖε μόρον οὔ (!) παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε | *φθεισεσθ' ἐν
 Τροίῃ etc. – Vielleicht für ehemaliges *|παῖδα φίλον| τίων*, ὅς ὑπ' _ |Ἀντιλόχοι| ἔμελλε |
 *φθεισεσθ(αι) etc. **460** ~ Ψ 788 #ἀθάνατοι τιμῶσι (!); Λ 46 #τιμῶσαι (!) βασιλῆα, s.d. –
 In dieser Form jung. **461** Wie I 479 u.ö. ἐριβώλακα. – Aktiv-Variante zu Ω 86. **462** ~
 N 604 u.ö. – Für den Numerusgebrauch vgl. 476 #τὼ δ' αὖτις συνίτην. **463** ~ 399 #ἔνθ'
 ἦτοι Πρόνοον; 321 ἀντίθεος Θρασυμήδης#; M 101 ἀγακλειτῶν ἐπικούρων#, B 564 Καπα-
 νῆος _ ἀγακλειτοῦ (!) φίλος υἱός#. Die Kombination ἔνθ' ἦτοι nur hier. – Vielleicht für
 *#ἔνθ' ἄρ' |Ἀντίλοχος| ἀγακλε|Φει|τόν etc. **464** ~ 653 ὄφρ' ἦϋς θεράπων Πηληϊάδεω (!)
 Ἀχιλῆος. **465** ~ Φ 406 βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' ἀχένα, λῦσε δὲ γυῖα#; E 616 u.ö. #νει-
 αῖρη δ' ἐν γαστρί. – Das Objekt ist erst im Hexameter anaphorisch wiederaufgenommen.

- Σαρπηδῶν δὲ \τοῖο μὲν ἄμ|βροτε/ |δουρὶ φαΦει|νῶ
 δεύτερος ὀρμηθεῖς, ὃ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
 ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ἔβραχε θυμὸν αἴσθων,
 κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίησι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 470 τῶ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν, ἠνία δέ σφι
 σύγχυτ', ἐπεὶ δὴ κεῖτο παρήγορος ἐν κονίησι.
 |τοῖο μὲν Αὐ|τομέδων δου|ρικλυτὸς \εὗ|ρε/ τέκμωρ·
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 αἴξας ἀπέκοψε παρήγορον οὐδ' ἐμάτησε·
 475 τῶ δ' ἰθυνηθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
 τῶ δ' αὐ|τις συνίτην| ἔριδος *ῥι/ |θυμοβόροιο.
 ἔνθ' αὖ Σαρπη|δῶν μὲν ἀπάμ|βροτε |δουρὶ φαΦει|νῶ,
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερόν ἦλυθ' ἀκωκῆ
 ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. ὃ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῶ
 480 Πάτροκλος· τοῦ δ' |οὐχ ἄ|λιον| _ βέλος |ἔκφυγε χειρὸς,
 |ἀλλὰ βάλ' \ῥ|/ φρένες *ῥε|φραχεται/ |ἀμφ' ἀδινὸν| κῆρ.

466 αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε 467 Edd. Ludwich, West; v.l. δεύτερον 472 εὐρετο
 476 περι 481 ἔνθ' ἄρα τε – ἔρχεται

466 ~ 477; wie O 521 καὶ τοῦ (!) μὲν ἀπήμβροτεν, s.d. **467** ~ 402 #δεύτερον ὀρμηθεῖς, bzw. 479 ὕστερος ὠρνυτο, E 855 #δεύτερος αὐθ' ὠρμάτο. **467-471** Vorbereitet durch 152 ff., s.d. **467** Ionischer Hexameter mit οὔτασεν (!) statt βάλ(ε). **468 f.** Dichtersprachliche Holodaktyloi. **468** ~ 195, 309 #ἔγχεϊ, 289 #τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον; E 859 ὃ δ' ἔβραχε vor bD; Y 403 #αὐτὰρ ὃ θυμὸν αἴσθε. **469** = κ 163, τ 454, ~ σ 98; O 538 #κάππεσεν (!) ἐν κονίησι (s.d.); Ψ 880 ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο (der Taube); Π 856 #ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη _, s.d. **470-475** ~ Θ 86-88 (Nestor in der gleichen Lage). **470 f.** ~ Θ 136 f. τῶ δ' ἵππω δείσαντε κατα_πτήτην ὑπ' (!) ὄχεσφι· | Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόεντα; Λ 128 ἐκ γὰρ σφεας (!) χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόεντα, | τῶ δὲ κυκηθήτην. **470** ~ 475; N 616 λάκε δ' ὀστέα vor bD; P 437 δάκρυα δέ σφι (!)#, Ψ 283 οὐδεὶ δέ σφι (!)#, sc. den beiden Pferden des Achilles; K 152 ἔγχεα δέ σφιν#, 471 ἔντεα etc., ι 70 ἰστία etc. **471** ~ H 156 πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο (!) παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα (s.d.; Nestor). **472** ~ 619; vgl. δ 373 f., 466 f. τέκμωρ | εὐρέμεναι. **473** = κ 439, λ 231; ~ Ξ 385 δεινὸν ἄορ τανύηκες _ ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ; A 190, Φ 173, ι 300 u.ö. ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ (!)#. **474** ~ Θ 87 ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνε#. **475** ~ 470; π 175 γναθμοὶ δ' ἐτάνυσθεν#; ῥυτήρ 'Zügel' nur hier. – Erst Dual, dann der ion. Plural. **476** Wie H 301 ἠμὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο, s. zu H 210. **477** ~ 466; E 471 #ἔνθ' αὖ Σαρπηδῶν. **478 ff.** ~ E 16 ff. Τυδεΐδεω (!) δ' ὑπὲρ ὦμον ... | ἔγχεος, ... | Τυδεΐδης· τοῦ (!) δ' οὐχ ἄλιον _ etc. – Ionische Namensvarianten mit -ου/ -εω vor Konsonant und anaphorischem αὐτόν. **479** ~ Γ 349 f., P 45 f. ὃ δὲ δεύτερος ὠρνυτο χαλκῶ | Ἀτρεΐδης Μενέλαος. **480** ~ Λ 376 καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον _ βέλος ἔκφυγε χειρὸς (s.d.), ähnlich 380. **481** ~ E 19 #ἀλλ' ἔβαλε στήθος; ι 301 ὄθι φρένες ἦπαρ ἔχουσι#; τ 516 πυκινὰ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ | ... μελεδῶναι. Vgl. z.B. M 388 f. βάλε ..., | ἦ ῥ' (!) ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα. – Im Hexameter ion. ἔρχεται (wie ἐρσήεις), zudem ohne Digammawirkung.

- ἦριπε δ' ὡς| ὅτε τις δρυς _ \ἦριπ'/ |ἦ| ἄχερωϊς
 |ἦ|ε πίτυς| βλωθρή, \ἦν ὄρεσι/ |τέκτονες ἄνδρες
 \τάμον *πελέ|κυσσι νε|ἦ|κεσι*/ |νή|ιον \ἔμι|μεν/
 485 ὡς δ' πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείτο ταυνοσθεῖς,
 βεβρυχῶς, κόνιος| δεδραγμένος |αί|ματο|ἔ|σισης.
 \ὡς δὲ/ |ταῦ|ρον ἔπεφ|νε \λ|ις/ _ ἀ|γέ|ληφι μετελθῶν
 αἴθω|να μη|εγάθυ|μον ἐν _ \βουσί |Ἰ|φιλιπόδεσι|/,
 |ῶ|λετό τει| \στένων*/ ὑπὸ _ γαμφη|λῆσι| λέ|φον|τος,
 490 ὡς ὑπὸ Πατ|ρόκλοι Λυκί|ων ἀγός| ἀσι|πιστάων
 κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηεν ἑταῖρον·
 „Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρῆ
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν·
 νῦν τοι \με|λέ|τω/ |πό|λεμος| _ κακός, |εἰ|θο|φός| ἐσι|σι.
 495 πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἀνδρας
 πάντη ἐποιχόμενος Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι·
 αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῶ.
 σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 500 τεύχεα συλήσωσι νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

482 ἦριπεν 483 τὴν τ' οὔρεσι 484 ἐξέταμον πελέκεσι νεήκεσι – εἶναι 487 ἦύτε, v.l. (Par.) ὡς δ' ὅτε – λέων 488 εἰλιπόδεσι βόεσι 489 στενάχων 494 ἐελδέσθω

482-486 = N 389-393, s.d. **487** ~ 823 #ὡς δ' ὅτε σὺν ... λέων _ ἐβίησατο, Λ 113 #ὡς δὲ λέων. **488** Vgl. Z 424 #βουσὶν ἐπ' (!) εἰλιπόδεσι, s.d.; ~ I 466, Φ 448 u.ö. εἰλίποδας ἔλικας βοῦς(#), O 547 (s.d.) εἰλίποδας βοῦς#. **489** ~ N 200 μετὰ _ γαμφηλῆσιν ἔχοντε# (zwei Löwen eine Ziege). **490** ~ (s.d.) 543 #τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλω, 541, 593 Λυκίων ἀγός ἀσιπιστάων#; E 93 #ὡς ὑπὸ Τυδείδη; anders Y 498, Φ 15 #ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος. – Oder, mit noch nicht ausgetauschtem Namen, *#ὡς ὑπ' Ἀντιλόχοι etc.; s. zu 420. **491** ~ K 522, Ψ 178, Ω 591 #ὥμωξέν (!) τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον etc. **492 f.** ~ X 268 f. παντοίης ἀρετῆς μιμήσκεο· νῦν σε μάλα χρῆ | αἰχμητὴν τ' etc. (Achilleus zu Hektor). **492** ~ O 437 #Τεῦκρε πέπον. **493** = E 602 (Diomedes über Hektor), X 269; I 41 #ἀπτολέμους τ' ἔμεναι (!) καὶ ἀνάλκιδας (s.d.), 642 #κῆδιστοὶ τ' ἔμεναι (!) καὶ φίλτατοι. **494** ~ 422 νῦν θοοὶ ἔστε# (Sarpedon). Vgl. O 231 #σοὶ δ' αὐτῶ μελέτω; Z 492, Y 137 πόλεμος δ' ἀνδρεσι μελήσει#. – Patientives (!) ἐελδέσθω erst im Hexameter durch diachronen metrischen Zwang. **495 ff.** ~ 532 ff.; O 475 μάρναό τε Τρώεσσι καὶ _ ἄλλους ὄρνυθι λαούς (Aias zu Teukros). **495** ~ 532 #πρῶτα μὲν ὄτρυνεν (!) etc.; Λ 687 Πυλίων ἡγήτορες ἀνδρες# (Nestor). – Wohl nur zufällig als ep. Fünfehsilbler lesbar. **496** = 533, ~ 526, 565; Z 81 #πάντη ἐποιχόμενοι, Σ 20 νέκυος δὲ _ δὴ ἀμφιμάχονται#. **497** Ion. Dichtersprache (ἐμεῦ vor Konsonant). **498-501** ~ P 556-559 σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος | ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαυοῦ (!) πιστὸν ἑταῖρον | τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν. | ἀλλ' ἔχεο etc. (Athene). **499** ~ N 826 #εἶην ἤματα πάντα; δ 209 διαμπερές ἤματα πάντα#; O 427 μὴ μιν Ἀχαιοί#. **500** = O 428, s.d. (Hektor).

- ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.“
 ὡς \ρά/ μιν φειπόντα τέλος| _ θανά|τοιο κάλυ|ψε
 ὀφθαλμούς ρίνάς θ'. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων
 ἐκ χροὸς εἶλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·
 505 τοιοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχος ἐξέρυσ' αἰχμὴν.
 |Μυρμιδόνες| δ' \αῦθι/ σχέθον _ \ἵππω |φυσιάον|τε*/,
 \|Φιέμένω| φοβέεσθαι _ \λιπεῖν θ' |ἄρμα φάνακ|τος/.
 Γλαύκῳ δ' |αἰνὸν ἄχος| γένετο φθογιγῆς ἀφίον|τι,
 ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, +ὄ τ'+ οὐ δύνατο προσαμῦναι.
 510 χειρὶ δ' ἐλών ἐπίεξε βραχίονα· τεῖρε γὰρ αὐτὸν
 |ἔλκος, ὃ δὴ| μιν Τεῦκρος ἐπ_|εσσόμενον| \βάλ'/ ἰφῶ
 |τείχεος \ύψηλοῖ'/, ἀρὴν _ ἐτά|ροισι ἀμύ|νων.
 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλω Ἀπόλλωνι·
 „|κλυθι, φάναξ|, ὅς που Λυκίης ἐν |πί|φονι δὴ|μοι
 515 +ἔσσ' ἦφ' \ἐν/ Τροφί|η· δύνασαι δὲ [σὺ] |πάντοσ' ἀκού|ειν
 \ἀνδρὶ/ |κηδομένω|, ὡς νῦν _ ἐμὲ |κῆδος ἰκά|νει.
 ἔλκος [μὲν] γὰρ εἶχω τότε καρ|τερόν, |ἀμφὶ δέ μοι| χεῖρ

502 ἄρα 506 αὐτοῦ – ἵππους φυσιώνοντας 507 ἰεμένους – ἐπεὶ λίπον ἄρματ' ἀνάκ-
 των, v.l. (Aristarch), Ed. Ludwich λίπεν; cf. Ed. West 509 überl. ὄτ' 511 βάλεν
 512 ὑψηλοῖο, ἀρὴν 515 εἷς ἢ ἐνὶ 516 ἀνέρι

501 = P 559; ~ O 695 ὄτρυνε δὲ (!) λαὸν ἅμ' αὐτῷ# (s.d.). 502 = 855, X 361. – Vgl. N 201,
 Σ 163 #ὡς ῥα τόν, O 365 #ὡς ῥα σύ. 503 ff. Ionisch geprägt: Plural statt Dual, /-s-/
 statt /-ss-/, anaphorisches αὐτῷ mit kurz gemessenem Ausgang. 503 ~ N 618 ὁ δὲ λάξ
 etc., Z 65 #λάξ ἐν στήθεσι (!) βάς. 504 ~ 814 #ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον; Λ 456 f.
 ἔγχος | ἐξω τε χροὸς εἶλκε καὶ ἀσπίδος (s.d.); τ 196 ἅμ' αὐτῷ (!) ἔποντο#. 506 ~ Δ 227
 καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' _ ἔχε φυσιώνοντας, X 412 λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγις _
 ἔχον ἀσχαλόωντα. 507 ~ 371 λίπον ἄρματ' ἀνάκτων#; vgl. 464 ἄνακτος#, M 110 f. οὐκ
 ... ἔθειλ' ... | αῦθι λιπεῖν ἵππους. 508 f. ~ I 595 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ
 ἔργα (sc. Meleagros); A 188 f. Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ | ... μερμήριξεν#;
 N 417 f. Ἀργεῖοισι δ' ἄχος _ γένετ' εὐξαμένοιο, | Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφροني θυμὸν
 ὄρινεν. 508 ~ Θ 124, 316, P 83 #Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε (!) φρένας, Δ 169 #ἀλλά
 μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν _ ἔσσεται (Agamemnon zu Menelaos); Λ 532 πληγῆς αἴοντες#,
 O 378 #ἀράων αἴων (s.d.). 509 ~ E 139 ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει# (der Hirt). 510 f.
 ~ M 389 #ἦ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα; Φ 51 τεῖρε γὰρ (!) ἰδρώς#; E 361 λίνην ἄχθομαι
 ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν (!) ἀνήρ; πιέζω sonst nur in der Odyssee. – Mit \πίεξε/ und
 γὰρ \μιν/# leicht restituierbar, doch eher wie 519 zu beurteilen. 511 f. ~ M 387 f.
 #Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον ... | ἰφῶ (!) ἐπεσσόμενον βάλε τεῖχος ὑψηλοῖο, s.d. – Rückver-
 weis auf den Mauerkampf im M; als Ganzes gleichfalls jung, doch näher an der Vorlage.
 512 ~ 397, 702, Φ 540 () τεῖχος ὑψηλοῖο#, bezogen auf die Mauer Troias; M 334 ὅς
 τίς οἱ ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύναι (!)#. – Im Hexameter mit Hiat. 513 ~ η 330 ... εἶπεν;
 A 438, Ψ 872 ἐκηβόλω (!) Ἀπόλλωνι#. – Kurz gemessenes -ω beim Dativ des Rezipienten.
 514 ~ 437, 673, 683. 516 ~ N 464 εἶ πέρ τί σε κῆδος ἰκάνει#. 517 ~ 523.

- ὄξει|ησ' \ὄδύνησ'/| ἐλήλαται, |οὐδέ μοι αἶμα
 520 τερσηῖναι δύναται, βαρύθει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
 ἔγχος δ' |οὐ δύναμαι| σχεῖν ἔμπεδον, |οὐδέ μάχεσθαι
 ἐλθῶν |δυσμενέεσι|. ἀνήρ δ' \ἄριστος/ ὄλω|λε
 Σαρπηδῶν, Διῦς υἱός· ὃ δ' _ οὐ φῶ |παιδί ἀμύ|νει.
 ἀλλά \μοι σύ |περ/ τόδε καρ|τερὸν |ἔλκος ἄκεσ|σαι,
 525 κοίμη|σον δ' ὀδύνας|, δὸς δέ _ κράτος, |ῥφρ' ἐτάροι|σι
 |κεκλόμενος| Λυκίοισι _ \ὀτρύ|νω/ πολεμί|ζειν,
 αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνεῖωτι μάχωμαι.“
 ὡς \ἄρ' |εὔχετο· τοῖ|ο/ δέ _ κλύε |Φοῖβος Ἀπόλ|λων.
 αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκος ἀργαλέοιο
 αἶμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῶ.
 530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ γήθησέν τε,
 \ὄ/ Φοῖ ὤκ' \ἄκουσε/ μέγας| _ θεὸς |εὔξαμένοι|ο.
 πρῶτα μὲν ὠτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας
 πάντη ἐποχόμενος Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι·
 αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρώας κίε μακρὰ βιβιάσθων,
 535 Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 |βῆ δέ μετ' Αἰ|νεΐαν [τε] καὶ Ἑκτορα |χαλκοκορυσ|τήν.

518 ὀδύνησι 521 ὄριστος 522 meist οὐδ', so auch Edd. – Aristarch, Edd. Ludwich, Monro-Allen οὐ παιδός 523 σύ πέρ μοι, ἄναξ 525 ἐποτρύνω 527 ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ 531 ὅττι – ἤκουσε

518 ~ Λ 268 #ὄξειαι δ' ὀδύνησι; E 399 ὀδύνησι πεπαρμένος. 518 f. ~ K 93 f. οὐδέ μοι ἦτορ | ἔμπεδον, s.d. 519 ~ 529; Hes. Op. 215 βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς#; N 140 f. κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ | ὕλη, Y 277 λάκε δ' ἄσπις ὑπ' αὐτῆς#. – In dieser Form ionisch (anaphorisches αὐτός, Ausgang -ου#). 520 ~ 107 #ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. 521 ~ P 689 f. πέφαται δ' ὄριστος (!) Ἀχαιῶν | Πάτροκλος (Menelaos), Ω 384 f. τοῖος γὰρ ἀνήρ ὄριστος (!) ὄλωλε, | σὸς πάϊς (Hermes). 522 ~ E 683 #Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός. – Die aristarchische Lesart οὐ (!) παιδός vermeidet den Hiat nach /-i/. 523 ~ 517; A 508 #ἀλλά σύ πέρ μιν τῖσον, s.d.; δ 379, 468 #ἀλλά σύ πέρ μοι εἰπέ. – Im Hexameter (F)ἄναξ ohne Digammawirkung; s. auch zu I 276. 524 ~ M 281 #κοιμήσας δ' ἀνέμους, s.d. 525 ~ 421; O 353 #κεκλόμενος Τρώεσσι; vgl. O 402 ἴν' _ ὀτρύνω πολεμίζειν# (Patroklos). 526 ~ 565, Ω 108 ἀμφὶ νέκυι; X 458, λ 514, π 105 (ἐνὶ) πληθυῖ. – Anders, der grammatischen Norm entsprechend, u.a. 533. Fünftehsilbig, aber wohl nicht alt. 527 = A 43, 457, ~ Π 249. 528 f. ~ Λ 812 f. ἀπὸ δ' ἔλκος ἀργαλέοιο | αἶμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν (s.d.). 529 ~ N 82 χάρμη γηθόσυνοι, τήν σφιν _ θεὸς ἔμβαλε θυμῶ (u.ä.). 530 ~ X 296 Ἑκτωρ δ' ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν (!) τε, ähnlich Θ 446. 531 ~ A 380 f. τοῖο δ' Ἀπόλλων | εὔξαμένου ἤκουσεν. Wie O 156 ὅττι οἱ ὤκ' ἐπέεσσι φίλης _ ἀλόχοιο πιθέσθην, s.d. 532 ~ 495. 533 = 496. 534 ~ 497 #αὐτὰρ ἔπειτα; O 676 ἀλλ' ὃ γε νηῶν ἴκρι' ἐπώχετο μακρὰ βιβιάσθων (sc. Aias). 535 ~ Λ 59, N 490 καὶ Ἀγήνορα δῖον#. 536 ~ 654, O 221 (μεθ') Ἑκτορα χαλκοκορυστήν#; Z 21 #βῆ δέ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, N 459 #βῆναι ἐπ' Αἰνεΐαν. – Als ganzer Vers vielleicht nur scheinbar alt.

- \πάρ/ δ' ἰστάμεινος **Ἰέπεα** | _ πτερό|**Ἰεντα** *ποταύ|δα/
 „Ἐκτορ, νῦν δὴ |πάγχυ λελασ|μένος |*ἔσσ' ἐπικού|ρων,
 οἷ \σέ'/ |εἴνεκα τῆ|λε φίλων καὶ |πατρίδος αἴ|ης
 540 θυμὸν \φθινύ|θουσι/, σὺ δ' οὐκ| _ ἐθέ|λεις ἐπαμύ|νειν.
 κεῖται Σαρπηδών, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 |δς Λυκίην| **Ἰείρυτο** δίκησι [τε] |καὶ σθένει| **Ἰηῶ**·
 τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλω δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.
 |ἀλλὰ φίλοι|, πάρστητε, νεμεσσή|θητε δὲ θυμοῖ|,
 545 μὴ ἀπ' \ἔντε'/ ἔλων|ται, ἀφεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
 τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφνομεν ἐγχείησιν.“
 |ῶς \ρά φάτο|/, Τρῶας δὲ κατ' _ ἄκρη|θεν λάβε πέν|θος
 ἄσχετον \?*ἄ|φεικτον/, ἐπεὶ| σφισι |ἔρμα πόλη|ος
 550 \ῆν/ καὶ |ἀλλοδαπό|ς| περ ἐών· \πολι|λοι/ γὰρ ἄμ' \ἀλλοι|/|
 |λαφοῖ ἔποντ'|, ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύ|εσκε μάχεσθαι.
 βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν| λελιημένοι· ἄρ|χε δὲ [ἄρα] σφιν
 Ἐκτωρ, |χωόμενος| Σαρπηδόνοσ. |αὐτὰρ Ἀχαι|φοὺς
 ὤρσε Μενoitιάδεω Πατροκλήος λάσιον κῆρ·
 555 Αἴαντε πρῶ|τω \προτίφη*|/, _ μεμα|ῶτε καὶ αὐ|τώ·

537 ἀγχοῦ - προσηύδα 538 *εἰς (überl. meist εἶς) 539 σέθεν 540 ἀποφθινύθουσι
 545 τεύχε' 548 ἔφατο - meist κατακρήθην; Aristarch, Edd. κατὰ κρήθην 549 οὐκ ἐπι-
 εικτόν 550 ἔσκε - πολέες - αὐτῶ 555 προσέφη

537 = N 462 u.ö. **538** ~ N 269 λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς#; Ψ 69 ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ#. **539 f.** ~ Λ 817 f. ὡς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης | ἄσειν ... κύνας. **540** ~ E 643 ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί#; vgl. A 491 φθινύθεσκε φίλον κῆρ#. **541** ~ 490, 558; Σ 20 #κεῖται Πάτροκλος. **543** ~ 490; N 434 τὸν τόθ' ὑπ' Ἴδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασε (!); X 326 τῆ ρ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτ' ἔλασ' (!) ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς, 446 χέρσ' ὑπ' Ἀχιλλῆος δάμασε (!) γλαυκῶπις Ἀθήνη. **544** ~ B 223 νεμεσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῶ#. **545** ~ 782 ἀπ' _ ὤμων τεύχε' ἔλοντο#; T 26 ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν#. **546 f.** ~ Φ 134 f. *τείσετε Πατρόκλιοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν, | οὐς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφνετε (Achilleus). **546** ~ N 203 κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο#; Λ 693 οἱ (!) δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο# (Nestor). **547** ~ 201 #ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν (s.d.). **548** ~ λ 588 δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατ' ἄκρηθεν (κατὰ κρήθην) χέε καρπόν; anders, eindeutig auf κάρη bezogen, Hes. Th. 574 f. κατὰ κρήθην δὲ καλύπτρην | ... κατέσχεθε. - Vgl. κατ' ἄκρης; andernfalls wäre †κατὰ κρᾶτός† zu erwarten. **549** ~ E 892 μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀσχετον (!), οὐκ ἐπεικτόν (s.d.; Zeus zu Ares). **550 f.** ~ O 695 ὠτρυνε δὲ (!) λαὸν ἄμ' αὐτῶ# (s.d.; Zeus); vgl. B 577 f. ἄμα τῶ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι | λαοὶ ἔποντ(ο). **550** Im Hexameter ion. modernisiert (ἄμ' αὐτῶ# hier rein anaphorisch, wie B 577 #ἄμα τῶ). **551** ~ 292, Z 460, Λ 746 ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι#. **552** ~ M 106 #βὰν ρ' ἰθὺς Δαναῶν λεληημένοι; wie Ξ 134 #βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν. **553 f.** ~ Δ 514 f. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς | ὤρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια. **554** ~ B 851 Παφλαγόνων δ' ἠγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ (s.d.). - Ion. -εω vor Konsonant. **555** = N 46.

- „Αἶαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
οἰοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἀρείους.
|κεῖται ἀνήρ|, ὃς πρῶτος \εἶσ_αλτο*/ |τεῖχος Ἄχαι|ῶν,
Σαρπηδῶν. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες
560 τεύχεά τ' ὤμοιιν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων
αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλεῖ χαλκῶ.“
\\ῆ ρα, |τοι| δὲ καὶ αὐ|τοι| ἀλέξασθαι μενέαινον.
οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες |καὶ Λύκιοι| καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἄχαι|φοί,
565 σύμβαλον ἀμφὶ νέκτι κατατεθνεῖωτι μάχεσθαι
δεινὸν αὔσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοήν τάνυσε κρατερῆ ὑσμίνῃ,
ὄφρα [φίλω] περὶ |παιδὶ μάχης| _ ὀλο|ῖ|δος πόνος εἶ|η.
ῤῶσαν |δὲ πρότεροι| Τρῶες _ ῤελίκ|ωπας Ἄχαι|φούς·
570 βλῆτο \δ' οὐ/ κά|κιστος ἀνήρ| _ μετὰ |Μυρμιδόνε|σι,
|υῖος Ἄγα|κλέῤεος \?θοῤοῖο*/, |διος Ἐπ|ηγεύς,
|ῶς ρα <μὲν> ἐν| Βουδεῖοι εὔ _ |ναιομένοι| \ῤάνασσε/
[τὸ] πρίν· ἀ|τὰρ τότε γ' ἐσ|θλὸν ἀνεψι|ὸν \+καταπεφ|ινῶν/

558 ἐσήλατο 562 ὡς ἔφαθ', οἱ 570 γὰρ οὐ τι 571 μεγαθύμου – Edd. außer West
Ἐπειγύς 572 ἦνασσε 573 ἐξεναρίζας

556 ~ 562 ἀλέξασθαι; N 47 Αἶαντε, σφῶ μέν τε σαώσετε (!) λαὸν Ἀχαιῶν (s.d.). 557 ~ λ 394 #οἴη περ πάρος ἔσκεν; Λ 762 #ὡς ἔον, εἴ ποτ' ἔον γε, μετ' ἀνδράσιν (Nestor, s.d.); T 33 ἦ (!) καὶ ἀρείων#, ι 48 ἄμα πλέονες καὶ ἀρείους (!)#. – Ionisch (kein Dual, kontrahiertes ἦ < ἦϜέ). 558 f. ~ 541 #κεῖται Σαρπηδῶν; E 467 κεῖται ἀνήρ, ὄν τ' ἴσον ἐτίομεν Ἔκτορι δίω. – Wie M 437 f. Ἔκτορι ... | Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσ_ήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν, s.d. 559 ~ 545. 560 ~ E 621 f., N 510 f. τεύχεα καλὰ | ὤμοιιν ἀφελέσθαι; M 122 εἴ τιν' ἐταίρων#, K 37 ἦ τιν' ἐταίρων#. 561 ~ 345 u.ö.; π 105 δαμασαίατο (!) μοῦνον ἐόντα#. – Ionisch (anaphorisches αὐτός, /-s-/, νηλεῖ < *νηλεϜεῖ). 562 = O 565. – Alter Pluralvers, erst hier auf die Aianten angewendet. 563 ~ Λ 215, M 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο (!) φάλαγγας, s.d. – In dieser Form ionisch (Augment); wohl nicht älter als der Parallelvers. 564 ~ N 150 u.ö. Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται; B 684 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο (!) καὶ _ Ἐλληνες καὶ Ἀχαιοί. 565 ~ (s.d.) 526; Γ 69 f. #αὐτὰρ ἐμ(έ) ... καὶ ... Μενέλαον | συμβάλετ' ἀμφ' Ἐλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι (Paris); M 181 #σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον, bzw. 377 #σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον. 566 ~ Ξ 401 #δεινὸν αὔσαντων; M 396, N 181 (s.d.), Ξ 420 ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ#, E 838 μέγα δ' ἔβραχε φήγιος ἄξων#, Ψ 15 δεύοντο δὲ (!) τεύχεα φωτῶν#. 567 ~ X 102 #νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν, ὅτε (Hektor); λ 19 #ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὀλοή τέταται. – Ion. /-s-/, anders z.B. P 547 f. #ἦ ὅτε ... ἴριν ... τανύσση | Ζεὺς. 569 = P 274. 570 ~ δ 199 f. καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὐ τι κάκιστος | Ἀργείων; O 11 ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαιρότατος βάλ' Ἀχαιῶν#. 571 ~ E 542 #υῖε Διοκλῆος; Ψ 689 u.ö. διος Ἐπειός#. 572 f. ~ δ 517 f. ὄθι δώματα ναῖε Θυεστῆς | τὸ (!) πρίν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἴγισθος. 572 Vgl. P 539 χερεῖονά περ +καταπεφινῶν#; wie Z 125 #τὸ (!) πρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε.

- 575 ἔς Πη|λῆϜ' ἰκέτευ|σε καὶ [ἐς] _ Θέτιν |ἀργυρόπει|ζαν·
 \τὼ δὲ πεμπέ|την*/ ἄμ' Ἀχιλ|λῆϜι \?καὶ τὸν/ ἔπεσθαι
 |Ἰλίον εἰς| εὖπωλον, \ῶφρα/ Τρώ|εσσι μάχοι|το.
 τὸν ῥά τόθ' ἀπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἔκτωρ
 χερμαδίῳ κεφαλῆν· ἦ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῆ· ὁ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ νεκρῶ
 580 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλω δ' [ἄρ'] ἄ|χος γένετο| _ φθιμέ|νοι' ἑτάριοι|ο,
 ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων ἴρηκι ἑοικῶς
 ὠκέϊ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε·
 ὡς ἰ|θύς Λυκίων| \Πατροκλέ|φης* |ἵπποκέ|λευθος*/
 585 |\ἔσσυτο/ καὶ| Τρώων, \ἑταίριοι* |χωόμενος| κῆρ/.
 καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, ἴθαιμένεος φίλον υἱόν,
 ἀυχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῦο τένοντας.
 χώρησαν δ' ὑ|πὸ [τε] πρόμαχοι| _ \ἠδέ| |φαίδιμος Ἔκ|τωρ·
 ὄσση δ' |αἰγανέης| Φριπῆ _ τανα|φοῖο τέτυκ|ται,
 590 ἦν ῥά τ' ἀνήρ ἀφέη πειρώμενος ἦ ἐν ἀέθλω,

575 οἱ δ' – ῥηξήνορι πέμπον 576 ἴνα 584 Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε 585 ἔσσυτο – κεχό-
 λωσο δὲ κῆρ ἑτάριοιο 588 καὶ

575 f. ~ E 551 ἴλιον εἰς εὖπωλον ἄμ' _ Ἀργείοισιν ἐπέσθην. **575** ~ 146, H 228 Ἀχιλ-
 λῆα ῥηξήνορα vor bD; N 324 οὐδ' ἄν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν; Λ 781 ἦρχον ἐγὼ
 μῦθοιο, κελεύων ἕμ' ἄμ' ἔπεσθαι (Nestor zu Patroklos). – Im Hexameter der ionische
 Plural. **576** = ξ 71; ~ Λ 442 u.ö. (ἐπὶ) Τρώεσσι μάχεσθαι#. **577** ~ 588, 649 u.ö. φαί-
 διμος Ἔκτωρ#; 228 #τό (!) ῥά τότ(ε), M 162, N 719, Ξ 389, Ω 457 #δή ῥά τότ(ε), Λ 231,
 N 646, O 644 #ὅς ῥά τότ(ε) u.ä. – Syntaktisch und inhaltlich zum Folgenden gehörig.
578 f. ~ 412 f., s.d. **580** = 414. **581** ~ 508, s.d. **582 f.** ~ P 281 ἴθυσεν (!) δὲ διὰ
 προμάχων _ συῖ εἵκελος ἀλκῆν; O 237 f. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων, ἴρηκι ἑοικῶς |
 ὠκέϊ φασσοφόνω, s.d. **583** ~ N 300 ὅς τ' ἐφόβησε; P 755 ὡς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ
 κολοιῶν#. **584** ~ 126, 839 Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε (s.d.; Achilles, im zweiten Fall
 von Hektor zitiert); M 106 #βάν ῥ' ἰθύς Δαναῶν. – Im Hexameter ist aus metrischen
 Gründen auf den Vokativ ausgewichen, zugleich wirkt die Apostrophe als Stilmittel.
 Ebenso 20, 744, 843; ähnlich einerseits 693, 754, andererseits (dort schon im alten Vers)
 Πατρόκλεις 812, Πάτροκλε 787. Vergleichbar ist, auch der Häufigkeit nach, in erster
 Linie Μενέλαε Δ 127, 146, H 104, N 603, P 679, 702, Ψ 600. **585** ~ 581; Ξ 519 #ἔσσυτ(ο). –
 Vgl. 553 χωόμενος Σαρπηδόνο; A 44, I 555 χωόμενος κῆρ#. – Im 4. Biceps des Hexame-
 ters steht δὲ nach kurzer Endsilbe, wie auch 121, 270, 357, 501, 734, 825. **586** ~ O 445
 καὶ ῥ' ἔβαλε Κλειτόν, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν (s.d.). **587** ~ 578; P 290 παρὰ _ σφυ-
 ρὸν ἀμφὶ τένοντας#, aber Ξ 466 ἀπὸ δ' _ ἄμφω κέρσε τένοντε#, E 307 πρὸς (!) δ' ἄμφω
 ῥῆξε τένοντε#. **588** = Δ 505, P 316. **589 f.** ~ O 358 f. ὄσον (!) τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωῆ | γί-
 νεται, ὀππότ' ἀνήρ σθένεος πειρώμενος (!) ἦσι (!); Ψ 431 f. ὄσσα δὲ δίσκου οὖρα κατ-
 ωμαδίοιο πέλονται, | ὄν τ' αἰζήδος ἀφήκεν (!) ἀνήρ πειρώμενος (!) ἦβης. **589** ~ Ω 317
 ὄσση δ' ὑπορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται.

- ἤε καὶ ἐν πολέμῳ δηίων ὑπὸ θυμοραϊστέων,
 τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἰόν, ὃς Ἑλλάδι |**Φοικία ναίω**ν
 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετά|_πρεπε |**Μυρμιδόνε**σι.
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ
 στρεφθεῖς |**ἔξαπίνης**ι, ὅτε \δή μιν |**μάρπτε**/ **διώ**κων,
 δούπησεν δὲ πεσών. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς,
 600 ὡς \πέσ' / |**ἔσθλος ἀνήρ**ι· μέγα δὲ Τρῶ|**εις κεχάρων**ιτο,
 |**στὰν δέ** \μιν **ἀμφ'** / | ἰόντες ἀ|**Φολλέες**· οὐδ' | [ἄρ'] Ἀχαι**Φο**ί
 ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 |**Λαφόνον**ι, \Ονήτορος _ υἰόν/, |**ἰδς Διφ**ὸς ἰ|**ρεὺς**
 605 \Ἰδαί|**οιο τέτυκ**ιτο/, θεὸς δ' ὡς |**τίετο** δῆ|**μοι**.
 |**τὸν βάλ'** ὑπὸ| **γναθμοῖο** καὶ _ |**οὔφατος**· **ἔκ**/| δὲ θυμὸς
 οἴχε|**ιτο** [ἀπὸ] **μηελέων**ι, ***στυγρὸς**/ δ' ἄρα |**μιν σκότος** εἴ|**λε**.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 |**Ἰέλετο** γὰρ |**τεύξεσθ'** / ὑπασπίδ|**ια** +**προβιβάν**ιτος.

598 μιν κατέμαρπτε 600 ἔπεσ' 601 ἀμφ' αὐτόν 604 θρασὺν υἰὸν Ὀνήτορος
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο 606 ὦκα 607 στυγρὸς 609 τεύξεσθαι – προβιβῶντος

591 ~ B 202, M 214 #οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ; Σ 220 δηίων ὑπὸ θυμοραϊστέων (!)#. **592** ~ N 724 #Τρῶες ἐχώρησαν (!). **593 f.** ~ M 378 f. Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα, | Σαρπήδοντος (!) ἑταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον. **593** ~ 490, 541. **595** ~ O 639 Κοπρῆος φίλον υἰόν, ὃς Εὐρυσθέης (!) ἄνακτος; N 664 Κορινθόθι οἰκία ναίων#, P 584 Ἀβυδόθι etc. **596** ~ 194 (s. d.); Ω 535 f. πάντας ... ἐκέκαστο | ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ (!) Μυρμιδόνεσι. **597 f.** Wie E 65 f. τὸν μὲν Μηριόνης, ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων, | βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν. **597** ~ N 438, O 523 στήθος μέσον (!) οὔτασε (!) δουρί#. **598** ~ E 91, I 6, O 325 #ἐλθόντ' ἔξαπίνης; Z 364 ὡς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος _ καταμάρψη ἑόντα (Hektor). Vgl. Φ 564 καί με μεταίξιας μάρψη _ ταχέεσσι πόδεσσιν (s. d.; Agenor über Achilleus), X 201 ὡς δ' τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν (!), οὐδ' ὃς ἀλύξαι (s. d.). **599** ~ 325, 401, 822 #δούπησεν (!) δὲ πεσών; 22, K 145 τοῖον γὰρ ἄχος βεβήκεν (!) Ἀχαιούς#, Ξ 475 Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε (!) θυμόν#. **600** ~ A 256 ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν (!) _ κεχαροίατο θυμῷ. – Wie N 181 #ὡς πέσεν (!), s. d. **601** Im ion. Hexameter anaphorisches (!) ἀμφ' αὐτόν, ebenso wie im nächsten, jungen Vers αὐτῶν#. **602** ~ 357, O 322 λάθοντο δὲ (!) θούριδος ἀλκῆς#, s. d.; E 506 #οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. **603** ~ Δ 457 πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν (!) ἄνδρα κορυστήν, Θ 256 #ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων etc. – Fünfzehnsilbig, aber mit hiattilgendem νῦ ἐφελκυστικόν. **604 f.** ~ E 76 ff. Ὑψήγορα δῖον, | υἰὸν ὑπερθύμου (!) Δολοπίονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου (!) | ἀρητήρ ἐτέτυκτο (!), θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμῳ; Ω 290 f. Κρονίῳνι | Ἰδαίῳ. **606 f.** = N 671 f., s. d. **608** ~ N 247 μετά γὰρ δόρυ χάλκεον ἤει#. **609** Wie N 807 εἴ πῶς οἱ εἴξιαν ὑπασπίδια προβιβῶντι (!), s. d.

- 610 ἀλλ' ὃ \γ'/ |**ἄντα** **Ἰδῶν**| \ἀλεύφατο/ |**χάλκεον** **ἔγ**χος·
 πρόσσω |**γὰρ** **κατά**κυψε, τὸ δ' _ \ὄπισθεν/ **δῶρου** **μακί**ρον
 οὔδι ἐνσκήμφθη/, **ἐπὶ δ'** οὐρία|**χος** **πελεμί**χθη
 |**ἔγ**χος· **ἔν**θα δ' [ἔπειτ'] +ἀφίη _ μένος |**ῥ**βριμος **Ἄ**ιρης.
 {αἰχμῆ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 615 ὤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον **στιβαρῆς**| _ ἀπὸ |**χειρὸς** **ῥ**ρου|σε.}
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο φώνησέν τε·
 „Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἔοντα
 ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.“
 τὸν δ' αὖ |**Μηριόνης**| δουρι_κλυτὸς |**ἀντίον** **αὔ**δα·
 620 „Αἰνεί|**α**, **χαλεπὸν**| σε καὶ _ ἴφθι|**μόν** **περ** ἔόν|τα
 πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα
 ἔλθη ἀμυνόμενος· θνητός [δέ] νυ |**καὶ** **σὺ** **τέτ**υξαι.
 εἴ \σ' ἐγὼ/ **βά**λοιμι **τυχῶν**| _ \μέσον/ |**ὄξ**ε^{φι} **χαλ**κῶ,
 αἰψά |**κε** [καί] **κρατερός**| περ ἔων καὶ |**χερσὶ** **πεποι**θῶς
 625 |**εὔ**χος **ἐμοὶ**| δοίης, ψυχὴν δ' _ Ἄ**φιδι** **κλυτοπ**ώλω.“
 \ἦ ῥα/, τὸν δ' *ἔ^νιπε/ **Μενου**ιτίοι' |**ἄλ**κιμος **υἱ**ός·
 „|**Μηριόνη**], τί σὺ ταῦτ' [καί] ἐσθλὸς ἐ|**ὼν** **ἀγορεύ**εις;
 |**ὦ** πέπον, **οὔ** τοι Τρῶες \ὄνειδείοισι **ἔ**πέεσι/

610 μὲν – ἠλεύατο 611 ἐξόπιθεν 612 οὔδει ἐνσκήμφθη 614 f. meist fehlend 623 καὶ
 ἐγὼ σε – μέσον 626 ὡς φάτο – ἐνένιπε 628 ὄνειδείοις ἐπέεσσι

610-613 = P 526-529. **610** = N 404, 503, X 274 u.ö. **611** ~ N 408, X 275 τὸ δ' ὑπέρπτατο
 χάλκεον ἔγχος# (s.d.). **612** ~ P 437 #οὔδει ἐνσκήμφσαντε καρήατα (die Pferde); s. zu
 T 92 ἐπ' οὔδει#. **612 f.** ~ N 443 f. ἦ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν | ἔγ-
 χος· ἔνθα etc. (das Herz, s.d.). **614 f.** = N 504 f. **616** ~ Y 199 τὸν δ' αὐτ' Αἰνείας ἀπ-
 αμείβετο φώνησέν (!) τε; Y 29 θυμὸν ... χῶεται, Δ 494, N 660 (s.d.) θυμὸν ... χολώθη#. **617** ~
 620; X 42 τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γῦπες ἔδοιεν# (Priamos). **618** ~ 623, s.d. **619** ~
 N 254, 266 τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηῦδα. **620** ~ 617; M 410, Y 356
 ἀργαλέον δέ μοί ἐστι καὶ _ ἴφθιμῶ περ ἔοντι. **620 f.** ~ O 140 f. ἀργαλέον δέ | πάντων
 ἀνθρώπων ῥῦσθαι _ γενεὴν τε τόκον τε (s.d.). **621 f.** ~ P 29 f. ὡς θην καὶ σὸν ἐγὼ
 λύσω _ μένος, εἴ κέ μευ ἄντα | στήης (Menelaos). – Thematisches #ἔλθη mit kurz gemes-
 senem Ausgang variiert wohl altes #στήη (*στήει), vgl. P 29 f. εἴ κέ μευ ἄντα | στήης.
622 ~ M 164 ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέτυξο# (Asios); Θ 163 γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέ-
 τυξο# (Hektor). **623** ~ 618; B 261 #εἰ μὴ ἐγὼ σε (!), X 256 #οὐ γὰρ ἐγὼ σ(ε) (!), s.d. und
 vgl. δ 407 #ἔνθα σ' ἐγὼν, ο 68 οὔ τί σ' ἔγωγε#, τ 474 οὐδέ σ' ἔγωγε#; E 582 #χερμαδίῳ
 ἀγκῶνα τυχῶν μέσον (!); N 561 ὃ οἱ οὔτα μέσον (!) σάκος ὄξεί χαλκῶ#; Y 413, 486 #τὸν
 βάλε μέσον ἄκοντι. – Im Hexameter ist σ(ε) vom Versanfang ins 2. Biceps versetzt, um
 eine Einzelkürze zu vermeiden. **624** Wie O 195 #καὶ κρατερός περ ἔων. **625** ~ E 654,
 Λ 445 (δώσειν). **626** Wie O 546 πρῶτον δ' Ἴκταονίδην ἐνένιπεν#, ~ 552 #τόν ῥ' Ἐκτωρ
 ἐνένιπεν (s.d.). **627** Vgl. 837 ἐσθλὸς ἐὼν; ~ M 231, Σ 285 σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ'
 ἀγορεύεις#. **628** ~ A 519 u.ö. ὄνειδείοις ἐπέεσσι(v)#; X 497 ὄνειδείοισιν ἐνίσσων#.

- \νεκροῖο Φείξουσι*/· πάρος| τινὰ |γαῖα καθέ|ξει.
 630 ἐν γὰρ |χερσί \μάχης| τέλος/, _ Φεπέ|ων δ' ἐνὶ βου|λιῇ·
 τῷ οὐ τι χρῆ |μῦθον \ὀφελ|λέμεν*/, |ἀλλὰ μάχε|σθαι.“
 ὡς Φει|πῶν δ' μὲν ἄρ|χ', ὃ δὲ _ \σπέτο*/ |Φισό|θεος| φώς.
 τῶν δ', ὡς |τε δρυ|τόμων| ἀνδρῶν _ ὀρυ|μαγ|δὸς ὄρω|ρε
 |οὔρεος ἐν| βήσσησ', ἔκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή,
 635 ὡς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 χαλκοῦ τε ρινοῦ τε βοῶν τ' εὐποητάων,
 νυσοσμένων ζίφασίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 |οὔδέ \κ'/ ἔτι| φράδμων περ ἀνήρ Σαρ|πηδόνα δι|ον
 \γνῶ, ἐπεὶ βέ|λεσσι/ καὶ αἵ|ματι |καὶ κονί|ησι
 640 |ἐκ κεφα|λῆς| Φείλυτο δι|αμπερὲς ἐς| \πόδ'*/ ἄκρω*/.
 οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὡς ὅτε μυῖαι
 σταθμῶ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 τρέπεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινῶ,
 ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῶ,

629 νεκροῦ χωρήσουσι 630 τέλος πολέμου 631 ὀφέλλειν 632 ἄμ' ἔσπετο 633 meist ὀρώρει 638 ἄν 639 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι 640 πόδας ἄκρους 642 meist ἐνιβρομέωσι

629 ~ O 655 f. νεῶν (!) μὲν ἐχώρησαν (!) ... | τῶν (!) πρωτέων (!); Σ 332 ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει# (Achilleus), ν 427 f. πρὶν καὶ τινὰ γαῖα καθέξει | ἀνδρῶν μνηστήρων. – Im Hexameter mit ion. -ου vor Konsonant. **630** ~ O 741 τῷ ἐν χερσὶ φῶως, οὐ μελιχίη πολέμοιο; B 202 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλιῇ, ähnlich M 213 f.; Γ 291 τέλος _ πολέμοιο, Υ 101 πολέμου (!) τέλος. **631** ~ 651; vgl. O 508 οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθόμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι (Aias). **632** = Λ 472, O 559. **633** ~ Δ 449, Θ 59 πολὺς δ' _ ὀρυμαγδὸς ὀρώρει#. **634** ~ 766 (s.d.), Γ 34, Λ 87, Ξ 397 #οὔρεος ἐν βήσσησ(ιν); B 456 οὔρεος ἐν κορυφῆς (!), ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγῆ; δ 701 u.ö. μετὰ πατρὸς ἀκουήν#. – Im Hexameter steht ion. -ης, bzw. nach dem ion. Digammasschwund elidiertes -ησ', vor (F)ἔκαθεν. **635** ~ κ 149 καὶ μοι εἰσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. **636** ~ X 50 #χαλκοῦ (!) τε χρυσοῦ (!) τ(ε), s.d.; Θ 231, Σ 573, μ 348 βοῶν ὀροκραϊράων#. **637** = Ξ 26, s.d. **639** ~ O 118 κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν (s.d.). **640** ~ Σ 352 f. ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν | ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ähnlich Ψ 168 f. (den Leichnam des Patroklos). **641** ~ 644; P 412 f. #οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' (!) ἔχοντες | νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο καὶ _ ἀλλήλους ἐνάριζον; ω 19 #ὡς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὀμίλειον. **641 f.** ~ B 469 f. ἢ ὅτε μυϊῶν ἀδινάων ἔθνεα πολλά, | αἶ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν. **642** ~ T 377 #σταθμῶ ἐν οἰπόλῳ, π 45 #σταθμῶ ἐν ἡμετέρῳ; sonst ohne Parallelen. **643** = B 471; ~ σ 367, χ 301 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἡμάτα μακρὰ πέλονται. **644** ~ 641. **645** ~ 447 (s.d.), Σ 243 ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης#; N 3 αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν (!) ὅσσε φαεινῶ#, 7 #ἐς Τροίην δ' (!) οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν (!) etc. (s.d.; sc. Zeus). **646** ~ N 556 f. ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς (!) | στρωφᾶτ(ο); Σ 313 ὅς _ ἐσθλὴν φράζετο βουλήν#. – Anaphorisches αὐτοῦς#.

- πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων,
 ἢ ἤδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἔκτωρ
 650 χαλκῶ *δηΐση/ ἀπό τ' \ὠμοῖν/ | τεύχε' ἔλη|ται,
 ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 ὄφρ' ἠὺς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 ἐξαῦτις Τρῶϊας τε καὶ Ἔκτορα | χαλκοκορουσ|τήν
 655 Ἰώσαι|το προτὶ Ἰά|στου, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 |Ἔκτορι δέ| πρωτίστοι \ἐν_ηκ' ἀν|άλκιδα θυ|μόν/
 ἐς δίφρον δ' \ἀμ|βάς*/ φύγαδε| _ τράπε, |κέκλετο δ' ἄλ|λους
 Τρῶας |φευγέμεναι|· γνῶ γὰρ _ Δι|φὸς |ἱρὰ τάλαν|τα.
 ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι| _ μένον, |ἀλλὰ φόβη|θεν
 660 |πάντες, ἐπει| \Ἰάνακτα/ Ἰίδον \πειπαρμένον/ ἦ|τορ
 κείμενον ἐν νεκύων +ἀγύρι· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῶ
 κάππεσον, εὔτ' ἔριδα κρατερῆν ἐτάνουσε Κρονίων.
 \τοῖ/ δ' ἄρ' ἀπ' ὠμοῖν Σαρπηδόνοσ |ἐντε' ἔλον|το

650 δηώση – ὦμων 656 ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνήκεν 657 ἀναβάς 660 βασιλῆα – βεβλαμμένον, vν. ll. δεδαῖγμένον, βεβλημένον 663 οἶ

647 ~ τ 2, 52 μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων. **648 ff.** ~ ν 418 f. ἢ ἴνα που καὶ κείνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχη | πόντον ἐπ' ἀτρύγετον. **649** ~ E 629 ὤρσεν (!) ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιή. **650** ~ 846, s.d.; Θ 534 χαλκῶ δηώσας ἔναρα _ βροτόεντα φέρωμαι. – Vgl. 663. **651** ~ B 420 πόνον δ' _ ἀμέγαρτον ὀφελλεν# (sc. Zeus); β 245 #ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι, 334 οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν (!) πόνον ἄμμιν; P 365 ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν#. – Silbenschließendes νῦ ἐφελκυστικόν. **652** = N 458, Ξ 23, ο 204 u.ö. **653** ~ 464, s.d. – Fünfzehnsilbig, aber mit suffixal gestrecktem Patronymikon. **654** ~ 536; N 720 μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἔκτορι χαλκοκορουσ|τήν. **655** ~ 45; Λ 803 ὠσαισθε προτὶ ἄστου νεῶν (!) ἄπο καὶ κλισιάων (s.d.), E 691 ὠσαιτ' Ἀργείουσ, πολέων δ' _ ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο. – Neukombination alter Vershälften, an der Nahtstelle mit ionischer Synizesis. **656** ~ 355 ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας#, O 62 ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας#; Ξ 442 #ἐνθα πολὺ πρῶτιστος. **657** ~ 184 #αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶ' ἀναβάς, B 514 ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα# (u.ä.); Θ 157 ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδε τράπε μῶνυχας ἵππους. Wie X 399 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς ἀνά τε _ κλυτὰ τεύχε' αἰείρας, Ξ 287 #εἰς ἐλάτην ἀναβάς (sc. Hypnos), bzw. auch P 337 #Ἴλιον εἰσαναβῆναι, Ω 700 #Πέργαμον εἰσαναβᾶσα. **659** ~ 294; M 417 #οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι; E 498 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν. **660 f.** 'durchbohrt', s. zu T 203, 283; ~ Π 481 (Verwundung Sarpedons); P 535 f. λίπον δεδαῖγμένον ἦτορ | κείμενον (Aretos nach einem Treffer in den Unterleib, s. 519). **661 f.** ~ 550 πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῶ (!)#, s.d.; Ω 141 #ὡς οἱ γ' ἐν νηῶν ἀγύρι, γ 31 #ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν. **662** ~ (s.d.) M 23 #κάππεσον ἐν κονίησι; N 358 f. #τοῖ δ' ἔριδος κρατερῆς ... | πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν (!), sc. Zeus und Poseidon; Λ 336 ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνουσε (!) Κρονίων. **663** ~ 650; T 412 Τρῶες ἀπ' ὠμοῖν Πατρόκλου (!) τεύχε' ἔλοντο (s.d.).

- 665 **ἰχάλκεα μαρμαίροντα**· τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 καὶ \ρ'/ Ἀπόλλω|να \προτίφη*/| _ νεφε|ληγερέτα| Ζεὺς·
 „[εἰ δ'] ἄγε |νῦν, φίλε Φοῖβε, \κελαινὸν/ |αἶμα κάθη|ρον
 \ἐλῶν/ |ἐκ βελέων| Σαρπηδόνα, |καὶ μιν ἔπειτα
 670 πολλὸν +ἀποπρὸ φέρων λοῦσον ποταμοῖο ροῆσι
 χρῖσόν τ' |ἀμβροσίη| \καὶ/ ἄμβροτα |Φεῖματα Φῆσον·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὤκα
 θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίοιι δῆμῳ.
ἔνθα Φέταρ|χύσουσι κασίγνη|τοί τε Φέται| τε
 675 τύμβῳ τε στη|λη τε· τὸ γὰρ| _ γέρας |ἐστὶ θανόν|των.“
 ὡς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
ἰβῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς |φύλοπιν αἰνῆν,
 \αἶψα/ δ' |ἐκ βελέων| Σαρπηδόνα |δῖον ἀφείρας
 πολλὸν +ἀποπρὸ φέρων λοῦσεν ποταμοῖο ροῆσι
 680 \χρῖσέ/ τ' |ἀμβροσίη| \καὶ/ ἄμβροτα |Φεῖματα Φῆσε·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὤκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίοιι δῆμῳ.

666 τότε – προσέφη 667 κελαινεφές 668 ἐλθὼν 670 περὶ δ' 678 αὐτίκα 680 χρῖ-
 σέν – περὶ δ'

664 f. ~ Σ 131 f. χάλκεα μαρμαίροντα. τὰ μὲν κορυθαίολος Ἐκτωρ | αὐτὸς ἔχων ὡμοῖσιν ἀγάλλεται; E 26 δῶκεν (!) ἐταίροισιν (!) κατάγειν _ κοίλας ἐπὶ νῆας, Φ 32 #δῶκε δ' ἐταίροισιν (!) κατάγειν κοίλας etc., H 78 (s.d.) #τεύχεα συλήσας φερέτω κοίλας etc. **666** = O 220; ~ Φ 228 ... προσέφη _ ποταμὸς βαθυδίνης#. **667-673** ~ 678-683. **667-670** ~ Ξ 170 f. ἀμβροσίη μὲν πρῶτον ἀπὸ _ χρὸς ἡμερόντος | λύματα πάντα κάθηρεν (!), ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ; 178 #ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἕανδον _ ἔσατ(ο) (!), sc. Hera. **667** ~ (s.d.) T 108, α 271 #εἰ δ' ἄγε νῦν; O 221 ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' _ Ἐκτορα χαλκοκορυστήν; wie Ξ 437 κελαινεφές αἶμ' ἀπ(!)-έμεσεν#. **668** ~ K 337, Σ 279 #ἐλθὼν ἐκ νηῶν; 'wenn du ihn aus den Geschossen herausgeholt hast', ohne Spezifikation der Handlung. Vgl. 678 ἐκ βελέων ... ἀείρας#; Λ 163 #Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, Δ 465 #ἔλκε δ' ὑπὲρ βελέων, Σ 152 #ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν. – Im Hexameter nicht mehr mit 678 korrespondierend. **669 f.** ~ E 905 τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν (!), χαρίεντα δὲ (!) εἶματα ἔσσε. **669** ~ 679 (λοῦσεν (!)); ζ 216 λοῦσθαι ποταμοῖο etc.; anders z.B. Ψ 282 λοέσσας ὕδατι λευκῶ#, τ 320 λοέσσαι τε χρῖσαί τε#. – Kein alter Vers mit ehemaligem \λόφισσον*/. **670** ~ 680 (χρῖσεν (!), ἔσσε#); ω 59 περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσαν#, η 265 καὶ ἄμβροτα εἶματα ἔσσαν#. **671 ff.** ~ 681 f.; 454 f. πέμπειν μιν Θανάτῳ τε φέρειν καὶ νήδυμον Ὕπνον, | εἰς ὃ κε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἴκωνται (Hera). **671 f.** = 681 f. **671** ~ Φ 247 ποῖ (!) κραιπνοῖσι πέτεσθαι#. **672** ~ E 548, Z 26 διδυμάονε. **673** ~ 683 (κάτθεσαν); 514 Λυκίης ἐν πίοιι δῆμῳ#. **674 f.** = 456 f. **674** ~ H 85, s.d. **676** = O 236, s.d. **677** ~ Λ 196, O 169 ... ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν#, ähnlich O 237. **678-683** ~ 668-673, s.d.

- 685 Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας
 Τρωῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε | καὶ μέγ' ἀφάσιθη,
 ἰνήπιος· εἰ δὲ φέπος \Πηληφίδαο*/ φύλαξε,
 ἦ \κ' ἄλυξε/ | κῆρα κακὴν| _ μέλα|νος θανάτοιο.
 ἀλλ' αἰψεῖ τε Διφῶς| +κρέσσων _ νόος | ἦφέ περ ἀνδρός,
 ἶδς τε καὶ ἄλκιμον [ἀνδρα] φοβεῖ _ καὶ ἀφείλετο νίκηην
 690 | φρηϊδίως|, ὅτε δ' αὐτὸς _ \ἐπώτρυνε/ μάχεσθαι·
 ὅς φοι | καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἄνηκε.
 ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θανάτόνδ' ἐκάλεσαν;
 Ἄδρηστον μὲν | πρῶτα καὶ Αὐτόνοιο| καὶ Ἔχεκλον
 695 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 τοὺς ἔλεν, οἳ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.
 ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἴες Ἀχαιῶν
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ, περιπρὸ γὰρ ἔγχρῃ θυῖεν,
 700 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο

686 Πηληϊάδαο 687 τ' ἄν ὑπέκφυγε 688 schwächere v.l. ἀνδρῶν 689 f. oft fehlend,
 in Edd. meist athetiert 690 meist unmetrisch ἐποτρύνει μάχεσθαι; v.l., Edd. Ludwich,
 Monro-Allen ἐποτρύνησι; schwache v.l., Ed. West μαχέσασθαι 699 v.l. θυῖεν

684 ~ 727 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε _ ... Ἐκτωρ | ἵππους ... πεπληγέμεν; I 658 Πάτροκλος δ'
 ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶϊσι κέλευσε; Θ 184 u.ö. ἵπποισιν ἐκέκλετο (!). – Nicht mit ἵπποιν/
 restituierbar. 685 ~ Λ 52 #ἵππῆς δ' ὀλίγον μετεκίαθον; α 22 #ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας με-
 εκίαθε; δ 503 καὶ μέγ' ἀάσθη#. 687 ~ E 22 ὑπέκ_φυγε κῆρα μέλαιναν#, Φ 66 ἐκφυγέ-
 ειεν θανάτόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν; Β 834, Λ 332 κῆρες γὰρ ἄγον _ μέλανος θανά-
 τοιο#; vgl. M 113 _ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας#, s.d. 688 ff. = P 176 ff., s.d. 690 ~ Λ 568
 (#Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν ... || ...) ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν#; N 234 μεθίησι (!) μάχε-
 σθαι#, O 59 Ἐκτορα δ' ὀτρύνησι (!) μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων (s.d.); vgl. O 456 f. #πολλὰ
 δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν _ ἴσχειν ... | ἵππους. 691 ~ O 534 #ὅς οἱ καὶ τότε; N 468 u.ö. τῷ
 δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄρινε#. 692 ~ Λ 299 ... ἐξενάριξεν#, E 703 ... ἐξενάριξαν#. 693
 ~ X 297 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ _ θανάτόνδ' ἐκάλεσαν (Hektor). – Im 2. Longum
 kontrahiertes -κλε(φ)ες. 694 ~ Λ 301 Ἀσαῖον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην;
 Υ 474 Ἐχεκλον#. 695 ~ Θ 276 καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον, ähnlich
 T 240. 696 ~ Λ 491 οὕτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην. 698 = Φ 544.
 699 ~ Λ 180 #Ἀτρεΐδεω etc. 700 ~ Φ 545 #εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος; Φ 526 θεῖου ἐπὶ πύρ-
 γου (!)#, M 154 εὐδμήτων ἀπὸ πύργων#, ähnlich X 195. 701 ~ 373, 783 (#) Τρωσὶ κακὰ
 () φρονέων; M 68 Τρώεσσι δὲ (!) βούλετ' ἀρήγειν# (s.d.). 702-707 ~ 784-789; E 436-
 440 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε κατα_κτάμεναι μενεαίνων, | τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε (!) φαι-
 νὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων. | ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ (!) τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος, | δεινὰ δ' ὁμο-
 κλήσας προσέφη _ ἐκάεργος Ἀπόλλων· | φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο. 702 ~ 397, 512.

- Πάτροκλος, τρίς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 |**χείρεσσ'** ἀθανάτησι φα^φεινήν |**ἀσπίδα** νύσ|σων.
 705 \ὄτε δ' αὖ/ **τέ|ταρτον** ἐπέσ|συτο |**δαίμονι** **Ἰ**σος,
 Δ^δφείν' [δ'] ὁμοκλή|**σας** **Ἰ**πέα| _ περό|**Ἰ**φεντα *ποταύ|δα/
 „\Ἰφείκε/, |**δι**Ἰ^φογενές| Πατρόκλε^φες· |**οὔ** νύ **τοι** αἶ|σα
 |**σοῖ** ὑπὸ **δου**ρι πόλιν πέρθαι Τρώ|ων ἀγερώ|χων,
 οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅς περ σέο πολλὸν ἀμείνων.“
 710 |**ὧς** **φάτο**, **Πά**τροκλος δὲ \χάζετο/ |**πολλὸν** ὀπίσ|σω,
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῆσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 δίξε γάρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὐτίς ἐλάσσας,
 ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 715 ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἀνέρι εἰσάμενος αἰζήῳ τε κρατερῷ τε,
 Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 |**αὐτο**κασί|γνητος **Ἰ**εκάβης, υἱὸς δὲ **Δύ**μαν|τος,
 |**ἰ**δς **Φρυγί**η| ναίεσκ' \ἐπ' ὄχθησι/ |**Ἰ**αγγαρίοι|ο·

705 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ 706 προσηύδα 707 χάζεο 710 ἀνεχάζετο – v.l. (Zenodot) τυτθὸν
 719 ῥοῆς ἐπὶ

703 f. ~ E 437 τρίς δέ οἱ ἐστυφέλιξε (!) φαεινήν ἀσπίδ' Ἀπόλλων. **703** ~ Σ 157 f. #τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες ... | νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν; H 261, M 405 στυφέλιξε δέ (!) μιν μεμαῶτα#. – Fünfzehnsilbig, aber erkennbar ionisch (anaphorisches αὐτὸν statt μιν, hiattilgendes νῦ ἐφελευστικόν). **705** = 786, E 438, Y 447; ~ X 208 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ (!) τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο; wie Θ 23 #ἀλλ' ὅτε δὴ. – Im Hexameter mit Artikel. **706** = Y 448, ~ E 439 ... προσέφη _ ἐκάεργος Ἀπόλλων#. – Im Hexameter ein zusätzliches δ(έ). **707** ~ 710 ἀνεχάζετο, E 440, P 13 (#)χάζεο; Π 126 #ὄρσοο, διογενές Πατρόκλεις (s.d.); A 416 ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ (Thetis), Ω 224 εἰ δέ μοι αἶσα# (Priamos). – Vgl. E 348 εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου (!) _ καὶ δηϊοτήτος (s.d.; Diomedes). **708** ~ 848 u.ö. ἐμῶ _ ὑπὸ δουρί; Φ 584 πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων#. **709** ~ (s.d.) Y 498, Φ 15 #ὧς ὑπ' Ἀχιλλῆος; H 114 ὅ περ _ σέο πολλὸν ἀμείνων# (Agamemnon zu Menelaos), Λ 787 βίη δ' _ ὅ γε πολλὸν ἀμείνων# (Menoitios zu Patroklos), sc. Achilleus. **710** ~ E 443 ὧς φάτο, Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω. Vgl. N 193 ὃ δὲ χάσσατ' ὀπίσω#, Σ 160 ὀπίσω (!) δ' οὐ χάζετο πάμπαν#. **711** = E 444, s.d. **712** ~ (u.a.) Λ 513 ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας (!) ἵππους#, s.d. – Fünfzehnsilbig, aber nicht mit ehemaligem \μῶνυχ* ἵπω/#. **713 f.** ~ Σ 286 ὃς κέλει κατὰ ἄστυ ἀλῆμεναι αὐτίς ἰόντας (Hektor zu Polydamas). **714** Kontrahiertes #ἦ < ἦφε verrät den ionischen Dichter. **715 f.** ~ P 72 f. #ὅς ῥά οἱ Ἐκτορ' ἐπῶρσε ..., | ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἠγήτορι Μέντη (s.d.; Apollon dem Menelaos). **715** ~ 652 u.ö. #ᾧδε δέ οἱ φρονέοντι; Σ 70 τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ. **717** Fünfzehnsilbig, aber mit kurz gemessenem Dativausgang -ω (kein Lokativ auf *-οι). **719** ~ E 708 #ὅς ῥ' ἐν Ἰγλη ναίεσκε; Φ 87 Πήδασον αἰπήεσαν ἔχων _ ἐπὶ Σατνιόντι, Γ 187 παρ' _ ὄχθας Σαγγαρίοιο#; vgl. Δ 475 παρ' ὄχθησιν (!) Σιμόεντος#, ζ 97 παρ' ὄχθησιν (!) ποταμοῖο#.

- 720 τῷ μιν \Φεισάμενος| προτί_Φειπε* |Φοῖβος/ 'Απόλλ|λων·
 „Ἐκτορ, |τίπτε μάχης| ἀπο_|παύει; οὐ|δέ [τί] σε χρή.
 αἴθ' ὅσον ἤσσω εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 |τῷ κε τάχα| *στυγρῶς/ πολέ|μοι' ἀπερω|ήσειας.
 |ἀλλ' ἄγε, Πατ|ρόκλω ἔφειπε \κρατερῶ|νυχ* ἵπω/,
 725 αἴ κέν |πῶς μιν ἔλῃς|, \πόρη/ δέ τοι |εὗχος 'Απόλλ|λων.“
 ὡς Φειπῶν δ μὲν αὖ|τις \βῆ/ _ θεὸς |ἄμ πόνον ἀν|δρῶν,
 |Κεβριόνῃ| δὲ κέλευσε _ \κορυθ|αιφόλος/ 'Ἐκ|τωρ
 \ἵπω/ |ἔς πόλεμον| πεπληγέμεν. |αὐτὰρ 'Απόλλ|λων
 |δύσεθ' ὄμιλον| ἰών, ἐν |δὲ κλόνον 'Αρ|γείοισι
 730 |ἦκε κακόν|, Τρωσὶν δὲ καὶ 'Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 'Ἐκτωρ δ' ἄλλους |μὲν Δαναοῦς| _ ἔφα |οὐδ' ἐνάρι|ζε,
 |αὐτὰρ δ Πατ|ρόκλω ἔφειπε \κρατερῶ|νυχ* ἵπω/.
 Πάτρο|κλος δ' ἐτέρω|θεν ἀφ' _ ἵππων |ἄλτο χαμαῖ|ζε
 σκαιῆ |ἔγχος ἔχων|, \ἐτέρῃ/ δὲ |λάζετο πέτ|ρον
 735 |μάρμαρον ὀκ|ριόφενθ', \ὄν/ |Φοί περι|χειρ| \κάλυψε/,
 |ἦκε δ' ἐρει|σάμενος· \?οὐ _ δαίμον'/ |ἄζετο φω|τός·
 |οὐδ' \ἄλιον| |Φῶσε/ βέλος|, _ βάλε δ' [Ἐκτορος] |ἠνιοχῆ|φα

720 εἰσιάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς 723 στυγερῶς 724 κρατερώνυχας ἵππους 725 δῶη
 726 ἔβη 727 δαίφρονι φαιδιμος 728 ἵππους 732 κρατερώνυχας ἵππους 734 ἐτέρηφι
 735 τὸν – ἐκάλυψεν 736 οὐδὲ δὴν – schwache vv. ll. ἄζετο, χάζετο 737 ἀλίωσε

720 = P 326, Y 82, ~ P 585, B 22, 795, Γ 389. – Wie 666 προσέφη. Vgl. 716 εἰσάμενος; im Hexameter hier phonologisch gestreckt. **721** ~ A 422 μῆνι' Ἀχαιοῖσιν (!), πολέμου (!) δ' ἀποπαύει ἀμπαν (Thetis). – Wie H 109, I 496, 613, T 420 u.ö. **722** ~ T 217 *κρέσσω εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ; P 168 ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι#. – Ion. ὅσον, τόσον. **723** ~ φ 374, ψ 23 ... στυγερῶς. – Wie 607 u.ö. στυγερός. **724** ~ 732. **725** Wie H 81 εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶη δέ μοι εὗχος Ἀπόλλων (s.d.). **726** = N 239, P 82. **727 f.** ~ Θ 318 f. #Κεβριόνῃν δ' ἐκέλευσεν ... | ἵππων ἠνί' ἐλεῖν. **728 ff.** ~ (s.d.) O 326 f. ἐν γὰρ Ἀπόλλων | ἦκε φόβον, Τρωσὶν (!) etc.; M 254 f. αὐτὰρ Ἀχαιῶν | θέλγε νόον, Τρωσὶν (!) etc., sc. Zeus. **728 f.** ~ Φ 515 αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο (!) Ἴλιον ἱρήν; Δ 86 ἦ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσεθ' ὄμιλον (sc. Athene). **729 f.** ~ Λ 538 f. ἐν δὲ κυδοιμὸν | ἦκε κακὸν Δαναοῖσι (sc. Hektor). **731** ~ O 87 #ἦ δ' ἄλλους μὲν ἔασε. **732** ~ 724. **733** ~ 755 #'Ἐκτωρ δ' αὖθ' etc. **734** ~ A 501, Φ 490 #σκαιῆ, δεξιτερῆ δ(έ); wie Σ 477 ἐτέρηφι δὲ (!) γέντο πυράγρην#, vgl. M 452 #χειρὶ λαβῶν ἐτέρη u.ä. **735** ~ M 380 #μαρμάρω (!) ὀκριόνεντι βαλῶν, s.d. **736 f.** ~ M 457 f. ἐρεισάμενος βάλε μέσσας, | εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαιρότερον βέλος εἶη (Hektor am Tor). **736-739** ~ Θ 119 ff. καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν, ὃ δ' ἠνίοχον θεράποντα, | υἱὸν ὑπερθύμου (!) Θηβαίου ἠνιοπῆα, | ἵππων ἠνί' ἔχοντα βάλε στηθος παρὰ μαζόν. **736** ~ ε 127 f. οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος | Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε. Vgl. P 98 f. ὀππότη' ἀνὴρ ἐθέλη πρὸς (!) _ δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι | ὄν κε θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ _ μέγα πῆμα κυλίσθη (Menelaos über Hektor). **737** ~ ε 104, 138 οὔτε παρεξελεθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι 'vereiteln'; vgl. Δ 498, O 575 ὃ δ' οὐχ _ ἄλιον βέλος ἦκεν#. **737 f.** ~ Θ 312 f. ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἠνιοχῆα, | ... βάλε.

- 740 **[Κεβριόννη]**, νόθον υἷον _ \Πριάμοιο **Γάνακ**τος/,
 ἵππων **ἦνι' ἔχον**τα, \μέτωπον/ **ὀξέφι** λαῖι.
 ἀμφοτέρας δ' ὄφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
 ὄστέον, ὄφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίησιν
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι εἰκῶς
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, λίπε δ' ὄστέα θυμός.
τὸν δ' ἐπικερτομέων \Πατροκλέ**φης*** **προτίφει**πε*/·
 745 „ὦ **πόποι**, **ἦ** \ρ'/ ἔλαφρός ἀνήρ, ὡς **φρῆα** κυβιστᾶ.
 εἰ δὴ που καὶ **πόντοι** ἐν **ιχθυόφεντι** γένοιτο,
 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνήρ ὅδε τήθεα διφῶν,
 νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη,
 ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων **ρέϊα** κυβιστᾶ.
 750 **ἦ ῥα** καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστη**τῆρες** ἔασι.“
 ὡς **φειπὼν** ἐπὶ **Κεβριόνη** ἦ**ρωϊ** **βεβή**κει
ιοῖμα **λέφον**τος ἔχων, ὅς τε σταθ**ιμοὺς** **κερατίζ**ων
 ἔβλητο πρὸς **στῆθος**, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 ὡς ἐπὶ **Κεβριόνη**, **Πατρόκλεις**, ἄλσο μεμαῶς.

738 ἀγακλῆος Πριάμοιο 739 μετώπιον 744 προσέφης, Πατρόκλεις ἵππεῦ 745 μάλ'

738 ~ Λ 490 #Πριαμίδην, νόθον υἷον; Ψ 529 ἀγακλῆος Μενελάου (!); Δ 47, 165, Ζ 449 ἐϋμμελίω (!) Πριάμοιο#. **739** Wie Λ 95 μετώπιον ὀξέτι δουρί#, s.d. **740-744** Ionische Dichtersprache (740 silbenschließendes νῦ ἐφελκυστικόν, Augment; 741 Plural statt Dual; 742, 744 -ου vor Konsonant; 744 -έος mit Synizese im Longum). **741 f.** ~ N 616 f. τῶ (!) δέ οἱ ὅσσε | πὰρ ποσὶν (!) αἰματόεντα χαμαὶ πέσον (!) ἐν κονίησιν; χ 3 f. ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς | αὐτοῦ (!) πρόσθε ποδῶν; Φ 600 f. #αὐτῶ (anaphorisch!) γὰρ ἐκάεργος ... | ἔστη (!) πρόσθε ποδῶν. **742 f.** ~ M 385 f. ὃ δ' ἄρ' _ ἀρνευτήρι εἰκῶς | κάππεσ' ἀπ' ὑψηλοῦ (!) πύργου (!), λίπε etc., s.d.; E 585 αὐτὰρ ὃ γ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου (!) | κύμβαχος ἐν κονίησιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὦμος. **744** Wie 20, s.d.; ~ χ 194 ... προσέφης, Εὐμαίε συβῶτα#; Ω 649 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. **745** ~ 749; vgl. 750 #ἦ ῥα, Ξ 49, Ο 185, Σ 324, Ψ 103 #ὦ πόποι, ἦ ῥ(α). **747** Ion. /-s-/ statt /-ss-/; τῆθος und δῖφάω (mit junger Kontraktion) nur hier. **748** ~ B 702 #νηὸς ἀποθρώσκοντα, Θ 515 #νηὸς ἐπιθρώσκων; δυσπέμφελος nur hier. **749** ~ 745 ὡς **ρέϊα** κυβιστᾶ#; N 828 u.ö. #ὡς νῦν; Ο 9 u.ö. ἐν πεδίῳ vor πενθ.; E 163, Υ 461, Ω 469 ἐξ ἵππων vor bD. **750** ~ Σ 605, δ 18 δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε ('Akrobaten'). **751** ~ P 137 ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλω ἦρωϊ βεβήκει, ähnlich 706. **752** ~ Φ 252 αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος τοῦ (!) θηρητῆρος; E 557 #σταθμοὺς ἀνθρώπων κερατίζετον (zwei Löwen). **753** ~ M 306 ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς _ ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι (der Löwe im Gleichnis); Δ 108 #βεβλήκει πρὸς (!) στῆθος (den wilden Ziegenbock), ähnlich Λ 144, Ο 250. – Fünfzehnsilbig, aber mit ion. πρὸς, /-s-/ und hiattilgendem νῦ ἐφελκυστικόν. **754** ~ 751; 755 u.ö. ἄλτο χαμαῖε#; Φ 174 #ἄλτ' ἐπὶ οἱ (!) μεμαῶς; Ο 582 ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης, s.d. – Metrisch bedingtes /-ā-/ sonst nur in B 818 μεμαῶτες (!) ἐγχείησι#, N 197 (s.d.) μεμαῶτε (!) θουρίδος ἀλκῆς#.

- 755 Ἔκτωρ δ' |αὔθ' ἑτέρω|θεν ἄφ' _ ἵππων |ἄλτο χαμαῖ|ζε.
τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὡς δηρινθήτην,
ὦ τ' ὄρεος κορυφῆσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
ἄμφω πεινά|οντε, μέγα| _ φρονέ|οντε μάχεσ|θον·
ὡς περὶ Κεβριόναο δύω μῆστωρες αὐτῆς,
- 760 Πάτροκλος τε Μενoitιάδης καὶ |φαιδίμος Ἔκ|τωρ,
ἔεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλεῖ χαλκῶ.
Ἔκτωρ μὲν κεφαλήφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες |καὶ Δαναοῖ| σύνα|γον κρατερῆν| ὑσμίνην.
- 765 ὡς δ' Εὐ|ρός τε Νότος| τ' ἐρι|δαίνετον ἀλ|λήλοιιν
|οὔρεος ἐν| \βήσσησι *Fῖ/ _ πελει|μιζέμεν ὕ|λιην,
φηγόν |τε μηελίην| τε τανύφλοι|όν τε κράνει|αν,
αἶ τ' ἔπ' / ἀλλή|λας ἔβαλον| _ τανυή|κεας ὄζους
Fηχῆ |θεσπεσίη|, πάταγος δὲ [τε] |Fαγνυμενά|ων,
770 ὡς Τρῶ|ες καὶ Ἄχαι|φοὶ ἐπ' _ ἀλλή|λοισι θορόν|τες
|θῦνον/, |οὔδ' ἕτεροι| +μνάοντ' _ ὄλο|φοῖο φόβοιο.
πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὄξέα δοῦρα πεπήγει
ἰφοὶ |τε πτερό|φεντες ἀπὸ νηευ|ρήφι θορόν|τες,
πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξαν

766 βήσσης βαθέην 768 πρὸς 771 δήουν – μνώοντ'

755 ~ 733; Λ 211 Ἔκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε (s.d.). 756 ~ 759; Λ 383, Μ 293 λέονθ' ὡς vor bD (s.d.); Μ 421 ἀλλ' ὡς τ' ἀμφ' οὔροισι δύ' _ ἀνέρε δηριάασθον (s.d.). 757 f. ~ 824 f. ὦ τ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον | πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ (!) πιέμεν ἄμφω. 759 ~ 756; Ν 93, 479 μῆστωρας αὐτῆς#. – Ion. Plural statt Dual. 760 ~ Ξ 390 #κυανοχαῖτα Ποσειδάων etc. (s.d.), Ρ 754 #Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιάδης (!) etc. 761 = Ν 501, s.d. 762 ~ (s.d.) Ο 716 Ἔκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν (!), οὐχὶ μεθίει; Λ 350 τιτυσκόμενος κεφαλήφιν#. 763 ~ 733 #Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν; Ν 517 ἔχεν (!) _ κότον, κ 160 ἔχεν (!) μένος vor bD; Λ 258 #ἔλκε ποδός, Ν 383, Ρ 289 ποδός εἶλκε; Λ 524, Τ 345, Υ 23 οἱ δὲ δὴ ἄλλοι#. 764 = Ξ 448. 765 f. ~ Β 144 ff. #κινήθη δ' ἀγορῆ φῆ κύματα ... | ..., τὰ μὲν τ' Εὐρός τε Νότος τε | ὄρορ(ε). 766 'mit Kraft'; ~ (s.d.) 634, Γ 34, Ξ 397 #οὔρεος ἐν βήσσης, Λ 87 #οὔρεος ἐν βήσσησιν; Ο 606 οὔρεσι (!) μαίνηται βαθέης (!) ἐν τάρφειν (!) ὕλης (s.d.; das Feuer), ähnlich Ε 142, Φ 213. Vgl. Ο 383 #ἴς ἀνέμου, Ρ 739 ἴς ἀνέμοιο#; s. auch zu 476. – Im Hexameter ion. -ης vor Konsonant; βαθέην (!) statt βαθεΐαν nur hier. 768 ~ Η 77 u. ὄ. _ ταναήκει χαλκῶ#. – Vgl. 770 ἐπ' _ ἀλλήλοισι; ι 129 ἐπ' ἀλλήλους. 769 ~ Ο 590 u. ὄ. #ἠχῆ θεσπεσίη; wie Ν 283 πάταγος δὲ τε γίνετ' ὀδόντων#. 770 f. = Λ 70 f., s.d. 772 ~ 774; Λ 212 u. ὄ. #πάλλων δ' ὄξέα δοῦρα; Ν 442 δόρυ δ' ἐν κραδίη ἐπεπήγει# (!). 773 ~ Ε 171 _ πτερόεντες οἴστοι# (s.d.); Θ 300, 309 ἀπὸ νευρήφιν ἰαλλεν#; Ο 313 f. ἀπὸ νευρήφι δ' (!) οἴστοι | θρῶσκον (s.d.). 774 ~ 703 f.; Ε 437 τρις δὲ οἱ ἐστυφέλιξε (!) φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων; Ο 314 πολλὰ δὲ δοῦρα, 713 #πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, Ρ 760, Φ 301 ... τεύχεα καλά.

- 775 μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὃ δ' ἐν _ στροφά|λιγγι κονί|ης
|κεῖτο μέγας| \ταθείς/, λελασμένος |ίπποσυνά|ων.
ᾧφρα μὲν Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
τόφρ' [μάλ'] ἀμφοτέ|ρων βέλε' ἄπ|τετο, |πίπτε δὲ λα|φός·
ἦμος δ' |Ἥ|έλιος| μετα_ |νί|σητο βου|λυτόνδε,
780 καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἴ|σαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
ἐκ μὲν |Κεβριόνη| βελέων ἤ|ρωα φέρου|σαν
Τρώων |ἐξ ἔνοπ|ης|, καὶ ἀπ' _ ὤμων |τεύχε' ἔλον|το·
Πάτροκλος δὲ |Τρωσὶ κακὰ| _ φρονέ|ων ἐνόρου|σε.
|τρὶς μὲν ἔπειτ'| \ἔπορτο/ θο|φῶ *ἀτάλας/ Ἄρηϊ,
785 \σμερδόνον/ φ|φά|χων, τρὶς \ἄρ'/ ἐν|νέ|φα \κ|κάκτανε φῶ|τας/.
ἄ|τε δ' αὖ/ τέ|ταρτον ἐπέ|συστο |δαίμονι φ|ί|σος,
ἔνθα [ἄρα] τοι, Πάτ|ροκλε, φάνη| _ βιό|τοιο τελευ|τή·
|ἄντετο γάρ| τοι Φοῖβος ἐν|νὶ κρατερῆ| ὑσμίνη
|δφεινός. ὃ μὲν| τὸν ἰόντα _ \κ|κάκ/ κλόνον οὐ\ |νόησε|·
790 ἠέρι γὰρ πολλῆ| κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε·
στῆ δ' ὀπιθεν, πλήξεν δὲ μετὰφρενον εὐρέε τ' ὤμω

775 δ' ἐν Aristarch, Edd.; überl. meist δὲ 776 μεγαλωστί 784 ἐπόρουσε – ἀτάλαντος
785 σμερδαλέα – δ' – φῶτας ἔπεφνεν 786 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ 789 κατὰ – ἐνόησεν

775 ~ 108 #ἀμφ' αὐτῶ (!), 601 ἀμφ' αὐτόν (!), s.d.; N 579 #μαρναμένων. 775 f. ~ ω 39 f. μαρναμένοι περὶ σεῖο· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης | κεῖσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἴπποσυνάων (Agamemnon zu Achilleus). Vgl. Σ 26 f. αὐτὸς δ' ἐν κονίησι μέγας μεγαλωστί τανυσθεῖς | κεῖτο (sc. Achilleus), bzw. N 654 f., Φ 118 f. ἐπὶ γαίῃ | κεῖτο ταθείς. 777-780 ~ Θ 66-69, Λ 84-90 (s.d.), ι 56-59. 777 ~ Θ 66, Λ 84 #ᾧφρα μὲν ἠὼς ἦν. – Hexametervariante zu Θ 68 #ἦμος δ' Ἥελιος μέσον (!) _ etc., s.d. 778 = Θ 67, Λ 85. 779 = ι 58. 780 ~ 707 οὐ νύ τοι αἴσα# (Apollon), Z 487 ὑπὲρ αἴσαν, P 321 _ καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν#; Θ 69, ι 59 #καὶ τότε δὴ (anders Λ 90 #τῆμος), Ψ 822, η 143, ω 149 #καὶ τότε δὴ ῥ(α); Υ 368 ἐπεὶ ἦ _ πολὺ φέρτεροί εἰσιν# (Hektor über die Götter). 781 f. ~ P 713 f. ἡμὲν ὅπως (!) τὸν (!) νεκρὸν (!) ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ | Τρώων ἐξ ἔνοπης θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν. 781 ~ Σ 152 #ἐκ βελέων ἐρύσαντο (!) νέκυν. 782 ~ 650 (s.d.), 846; Η 122 ἀπ' ὤμων etc., anders T 412 Τρῶες ἀπ' ὤμοιν Πατρόκλου (!) τεύχε' ἔλοντο (s.d.). 783 ~ 372 f. Πάτροκλος δ' ἔπετο ..., | Τρωσὶ κακὰ φρονέων; Λ 149 #τῆ ρ' ἐνόρουσ(ε). 784-789 ~ 702-707. 784 Wie E 436, Υ 445 #τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, vgl. Φ 324 #ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλλῆϊ, bzw. wie Θ 215, N 295 u. ὀ. θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ#. 785 ~ 378 φῶτες ἔπιπτον (!)#, s.d.; Υ 446 τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν#; wie Θ 321, Υ 443 #σμερδαλέα ἰάχων. – Im Hexameter mit Augment. 786 = 705. 787-790 ~ Λ 809 ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησε. 787 ~ Η 104 ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή; N 15, O 730, Σ 39, 522 #ἐνθ' ἄρ(α). 788 ~ X 203 #εἰ μὴ οἱ ... ἦντετ' Ἀπόλλων#. 789 Wie 331 κατὰ _ κλόνον, Λ 521 Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν (!)#. 790 ~ 360; Φ 549 κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ# (sc. Apollon); Λ 809, N 210, 246, κ 277 ἀντεβόλησε(v)#. 791 ~ A 197 #στῆ δ' ὀπιθεν; Ψ 380 μετὰφρενον εὐρέε τ' ὤμω#. – Silbenschließendes νῦ ἐφελκυστικόν. 791 f. ~ O 113 f. θαλερῶ πεπλήγετο μηρῶ | χερσὶ καταπρηγέσσοι.

- χειρὶ καταπρηνεῖ, στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἢ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 795 αὐλῶπις τρυφάλεια, μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 αἶματι καὶ κονίησι. πάρος [γε] μὲν **ιοῦ θέμις ἦεν**
ἰίπποκομον | πῆληκα μαιίνεσθαι **κονίη**σι,
 ἀλλ' ἀνδρὸς θεῖοιο **κάρη** | _ χαρί**ῖ**φεν **τε μέτω**πον
Ἰρῦετ' Ἀχιλ**ῖ**λῆ**ῖ**φο**ς**· τότε δὲ Ζεὺς **Ἰ**Ἔκτο**ρι δῶ**κε
 800 **Ἰ**Ἰ**ῖ** **κεφαλῆ** | φορέειν· \σχε**ῖ**δὸν/ **δέ** **φοῖ** \ἦ**ν**/ | ὄλεθρος.
ἰπᾶ**ν** **δέ** **φοῖ** **ἐν** | \χε**ρ**σ**ῖ**/ **ῖ**ά**γη** | _ δολι**χ**ό**σ**κιον **ἔ**γ**ι**χος
 βριθὺ μέγα στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 ἄσπις **ἰ**σὺ**ν** **τελαμῶ**ν**ι** χα**ῖ**μα**ῖ** **πέ**σε \?*\b>τερ**μ**ό**ῖ**φ**ε**σσα/
 λῦσε δέ οἱ θῶρηκα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.
 805 τὸν δ' ἄτη φρένας εἴλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 στῆ δὲ ταφῶν· ὅπ**ῖ**θεν **δέ** **μετ**ά**ῖ**φ**ρ**ενον **ἰ**ό**ξ**ε**ῖ** **δ**ου**ρ**ῖ

800 σχεδόθεν – ἦεν 801 χείρεσσιν 803 τερμιόεσσα

792 ~ ν 164 #χειρὶ καταπρηνεῖ (!), Λ 179 #πολλοὶ δὲ πρηνεῖς (!); A 200 δεινῶ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν (!)#, T 16 f. ὄσσε | ... ἐξεφάανθεν (!)#, P 695 f., Ψ 396 f., δ 704 f., τ 471 f. τῶ (!) δέ οἱ ὄσσε | δακρυόφιν πλησθεν (!). – Junge Kontraktion, Verb im ion. Plural. **793 ff.** ~ N 529 f. ἐκ δ' ἄρα χειρὸς | αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα. **793** ~ O 125 #τοῦ (!) δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' _ εἴλετο (s.d.), K 458 τοῦ (!) δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοντο; H 187 ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέη βάλε, φαίδιμος Αἴας (s.d.; das Los). **794** ~ 105 καναχὴν ἔχε (s.d.); N 579 μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσε (!), sc. τρυφάλειαν. **795** ~ Ψ 732 μιάνθησαν (!) δὲ κονίη# (zwei Ringer); T 382, X 315 περισσεῖοντο (δ') ἔθειραι#. – Fünfzehnsilbig, aber nicht mit μιάνθεν*. **796** ~ 639, O 118 αἶματι καὶ κονίησιν#, Z 268 #αἶματι καὶ λύθρῳ; Σ 386 u.ö. πάρος γε μὲν οὐ τι θαμίσεις#, Ω 642 πάρος γε μὲν οὐ τι πεπάσμην#. **797-800** ~ X 402 ff. (Schändung Hektors) **κάρη** δ' _ ἅπαν ἐν κονίησι | κεῖτο πάρος χαρίεν, τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι | δῶκεν (!) ἀεικίσσασθαι. **798 f.** ~ K 259 ῥύεται δὲ **κάρη** θαλερῶν αἰζηῶν# (s.d.); O 257 #ῥύομ(αι). **799 f.** ~ M 437 πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἴκτορι δῶκε; O 532 f. (s.d.) ξείνος γάρ οἱ ἔδωκεν ... | ἐς πόλεμον φορέειν. **800** ~ 852 f.; vgl. N 817 #σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι (Aias zu Hektor), P 201 f. θάνατος ... | ὅς δὴ τοι σχεδόν ἐστι (Zeus über Hektor). – Im Hexameter σχεδόθεν (s. 807) als metrische Variante zu σχεδόν. **801** ~ E 616 #νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ πάγη _ etc.; wie Γ 367 f. #νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη _ ζῖφος, ἐκ δέ μοι ἔγχος | ἠίχθη παλάμηφιν. **802** ~ 141, E 746, Θ 390, T 388 #βριθὺ μέγα στιβαρόν; Γ 18, Λ 43 δοῦρε δύω () κεκορυθμένα χαλκῶ#. **803** ~ N 578 #ἢ μὲν ἀποπλαγχεῖσα χαμαὶ πέσε (der Helm), ähnlich 530 (s. zu Π 793 ff.); τ 242 τερμιόεντα χιτῶνα#. Vgl. Frisk II 880 („Bildung wie τειχιόεις“). **804** ~ Δ 215 #λῦσε δέ οἱ ζωστήρα; H 23, 37 ἄναξ () Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων#. **805** ~ Z 27 καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα (u.ä.); Σ 31 (s.d.), σ 341 λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης#. **806 f.** ~ 791, s.d.; Λ 545 στῆ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν (!) δὲ _ σάκος βάλεν (!) ἑπταβόειον (s.d.; sc. Aias); Y 488 f. μετὰφρενον ὀξεί δουρὶ | νύξ(ε), E 56 f. μετὰφρενον οὔτασε (!) δουρὶ | ὤμων μεσσηγύς, ähnlich E 40 f., Θ 258 f.

- ὤμων μεσση|γὺς σχεδόθεν| _ βάλε |Δάρδανος ἀνὴρ,
 |Πανθο|Φίδης| Εὐφορβος, ὅς _ |Φήλικήν| \κέκαστο/
 \δουρί/ θ' |ἵπποσύνη| τε \καὶ _ ποσσί/ |καρπαλίμοι|σι·
 810 καὶ γὰρ |δὴ ποτε φῶ|τας ἐ|Φίκοσι \βῆσ'/| ἀφ' ἵππων,
 πρῶτ' ἐλθῶν [σὺν] Φό|χεσφι, διδασ|κόμεινος πολέμοι|ο·
 ὅς τοι |πρῶτος ἔφη|κε βέλος, Πατ|ρόκλε|Φες ἵπ|πεῦ,
 οὐδ' ἐδάμασσ'· ὃ μὲν αὐτίς ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ,
 ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον, οὐδ' ὑπέμεινε
 815 Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντ' ἐν δηϊότητι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς
 ἄψ \ἐς |Φέθνος ἐταί|ρων χάζετο/ |κῆρ' ἀλε|φεί|νων.
 Ἔκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
 ἄψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξεί χαλκῶ,
 820 ἀγχίμολόν ρά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὔτα δὲ δουρὶ
 νείατον ἐς κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
 δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἦκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 ὡς δὲ [ὄτε] σὺν \ἀ|κμηῆτα*/ λέ|φων| _ ἐβι|ήσατο χάρ|μη,
 ὦ τ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
 825 πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·

808 ἐκέκαστο 809 ἔγχεῖ – πόδεσσί τε 810 Aristarch, v.l., Edd. außer West τότε – βῆσεν
 817 ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο 823 ἀκάμαντα

807 ~ B 701 τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ#. **808 f.** ~ E 124 f. κέκαστο δὲ (!) πάντας Ἀχαιοὺς | ἐγχείη (s.d.). **808** ~ P 81 #Πανθοΐδην Εὐφορβον; N 431 πᾶσαν γὰρ ὀμηλικήν ἐκέκαστο (!)#. **809** ~ 342 ποσὶ (!) καρπαλίμοισι#, X 166 #καρπαλίμοισι πόδεσσι _; Λ 503 #ἔγχεῖ θ' ἵπποσύνη τε. **810** ~ E 19 ὡσε δ' ἀφ' ἵππων#, 163 f. ἐξ ἵππων ... | βῆσε. **811** ~ N 23 ἐνθ' ἐλθῶν ὑπ' (!) ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω; X 22, Ψ 518 σὺν (!) ὄχεσφι(v)#; I 442 διδασκόμεναι τάδε πάντα# (Phoinix). – Im Hexameter ohne Digamma-reflex. **812** ~ 787 f., s. zu 584; E 188 #ἦδη γὰρ οἱ ἐφήκα βέλος (Pandaros). **813** ~ Λ 354 Ἔκτωρ δ' ὠκ' ἀπέλεθρον ἀν_έδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ. **814** ~ 504 #ἐκ χροὸς εἴλκε δόρυ; 114 u.ö. δόρυ μείλινον vor bD; M 445 #Ἔκτωρ δ' ἀρπάξας λαῶν φέρεν (!). **815** ~ P 2 Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊότητι. **816** Siehe zu X 246 ἦ (!) κεν σῶ δουρὶ δαμείη#. **817** Wie N 566 (u.ö.) #ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο (!) etc., s.d. **818** ~ (s.d.) 278 Τρώες δ' ὡς εἶδοντο (!) Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν; O 484 Ἔκτωρ δ' ὡς εἶδεν (!) Τεύκρου (!) βλαφθέντα βέλεμνα. **819** ~ P 47 #ἄψ δ' ἀναχαζομένοιο (s.d.), N 457 #ἄψ ἀναχωρήσας; N 212 βεβλημένος etc. **820** ~ Δ 529, ο 95 u.ö. #ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε; Λ 91 u.ö. κατὰ στίχας vor bD; Δ 525 οὔτα δὲ δουρὶ. **820 f.** ~ N 387 f. βάλε δουρὶ | λαιμὸν ὑπ' ἀνθρεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσαν. **821** ~ 309; E 857, Λ 381 #νείατον ἐς κενεῶνα. **822** ~ 325, 401, 599 #δούπησεν (!) δὲ πεσών; 237, A 454 μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν#. – ἦκαχ(ε) sonst nur ο 357, π 427. **823** ~ 826; H 218 ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη#. – Wie 176 #Σπερχειῶ ἀκάμαντι, bzw. wie Λ 558 ὡς δ' ὄτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν _ ἐβιήσατο παῖδας. **824** ~ 757 f., s.d. **825** ~ π 143 φαγέμεν καὶ πιέμεν αὐτῶς#; πίδαξ nur hier. – Originärer ion. Hexameter (kein Dual; δέ nach kurzer Endsilbe im 4. Biceps).

- πολλὰ δ' [τ'] ἀσθμαίνοντα λέφω| _ ἐδά|μασσε βίη|φι·
 |ῶς πολέ|φας| +πεφνόντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἔκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπηύρα,
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 830 „Πάτροκλ', |ἦ| που \ξφης| πόλιν _ +κερα|ἰξέμεν ἀ|μῖν,
 |Τρωὰς/ δὲ γυ|ναϊκας ἐλεύ|θερον |ἦ|μαρ ἀπού|ρας
 |ἀξέ|μεν/ ἐν| νή|εσσι φίλην ἐς |πατρί|δα γαῖ|αν,
 |νή|πιε· τά|ων \μέν ρα/ πρόσθ' _ |Ἔκτορος \ώ|κέ|φ' ἵπ|πω/
 |ποσσί \ὀρώ|ρεχθον*/ πολεμίζε|ιν· |ἔ|γχει δ' αὐ|τὸς
- 835 Τρωσὶ \ἀλκί|μοισι*/ μετα|_πρέπω, |ὄ| σφιν ἀμύ|νω
 |ἦ|μαρ ἀναγ|καῖον· σὲ δ' [τ'] ἐνθάδε |γῦ|πες ἔ|δο|νται.
 ἃ δ|φείλ', |οὐδέ| τοι ἐσ|θλὸς ἐὼν \χα|ρίσ|σατ'*/ Ἀχι|λλεύς,
 ὅς πού |τοι μά|λα πολ|λὰ μέ|νων \ἐπί|τελλ'/_ |ἰόντι·
 'μῆ \πρίν |ἄψ ἴ|μεναι|, Πατρόκλε|φες |ἵπ|ποκέ|λευ|θε,
- 840 νῆ|φας |ἔς/ γλα|φυράς|, πρίν Ἔκτορος |ἀνδ|ροφόνου|ο
 \βροτό|φεντα*/ χιτῶ|να περὶ στή|θεσσι δαΐ|ξαι·
 ὥς πού |σε \προ|τίφη*/_ |, σοὶ δὲ _ φρένας |ἄ|φρο|νι πεῖ|θε.“

827 überl. πέφνοντα 830 ἔφησθα – überl. κεραϊζόμεν; cf. Ed. West 831 Τρωϊάδας
 832 ἄξειν 833 δὲ – ὠκέες ἵπποι 834 ὀρωρέχεται 835 φιλοπτολέμοισι 837 χραίσμη-
 σεν 838 ἐπετέλλετ', v.v. ll. ἐπέτελλεν und (unmetrisch) ἐπέτελλ' 839 μοι πρίν ἰέναι
 840 ἐπὶ – schwächere v.l. πρίν γ' 841 αἵματόεντα 842 προσέφη

826 ~ 823. 828 ~ Υ 290 τὸν δὲ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα, ähnlich Φ 179.
 829 ~ Φ 121 ... πτερόεντ' ἀγόρευεν#. 830 ff. ~ Θ 164 ff. ἔρρε, κακὴ γλήνη, ἐπεὶ _ οὐκ
 εἴξαντος ἐμεῖο | πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναικας | ἄξεις ἐν νήεσσι (s.d.;
 Hektor). 830 ~ Χ 331 Ἔκτορ, ἀτάρ που ἔφης Πατροκλῆ' ἔξεναρίζων (Achilleus);
 Ω 245 f. πρίν ἀλαπαζομένην τε πόλιν _ κεραϊζομένην τε | ... ἰδεῖν (Priamos). 831 f. Wie
 I 139, 281 #Τρωϊάδας (!) δὲ γυναικας, s.d.; ~ Υ 193 f. #ληϊάδας (!) δὲ ... | ἦγον. 832 Vgl.
 Δ 239 #ἄξομεν ἐν νήεσσι; anders u.a. Η 460, Ο 499 #οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην _ etc.
 833 ~ Φ 587 πρόσθε φίλων τοκέων (!) ἀλόχων τε καὶ υἱῶν# (s.d.; Agenor). – Anders
 367 f., 383. 834 ~ Λ 26 ὀρωρέχατο (s.d.). 834 f. ~ 194 f.; Ο 730 ἔγχει δ' αἰεί#; Ν 175,
 Ο 550 μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι#. 835 Wie 90 ... φιλοπτολέμοισιν, anders Ρ 194; vgl. Δ 483
 #Τρῶες ... πολλοὶ τε καὶ _ ἄλκιμοι. 836 ~ Δ 237, Σ 271 (κύνες καὶ) γῦπες ἔδονται#.
 837 'hat dir keinen Gefallen getan'; ~ Ρ 201 ἃ δείλ', οὐδέ τί τοι θάνατος _ καταθύμιός
 ἐστιν (Zeus). Vgl. Ο 449, Ρ 291 #Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι χαρίζομενος. – Im Hexameter mit
 hiattilgendem νῦ ἐφελκυστικόν. 838 Wie I 252 ἦ μὲν σοὶ γε πατὴρ ἐπετέλλετο (!) Πη-
 λεύς#, s.d. 839 ff. ~ Β 413-416 μῆ πρίν ἐπ' ἠέλιον δῦναι _ καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, | πρίν
 με ..., || Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι (Agamemnon). 839 f. Vgl. 87 ἰέναι
 _ πάλιν, Σ 13 f. ἦ τ' ἐκέλευον _ ... | νῆας ἐπ' ἄψ ἰέναι, μηδ' Ἔκτορι ἴφι μάχεσθαι (Achil-
 leus); Φ 296 f. σὺ δ' Ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας | ἄψ ἐπὶ νῆας ἴμεν (Poseidon zu Achilleus).
 – Im 1. Biceps des Hexameters ist /-n. / vermieden; im Longum vor Vokal steht πρίν
 auch Φ 179, 340, δ 254, λ 632, ν 192, ξ 334, τ 291. 840 Wie u.a. Ν 423. 841 Vgl. Ζ 480
 u. ὄ. ἔναρα βροτόεντα(#). 842 ~ Δ 104 ὥς φάτ' Ἀθηναίη, τῷ δὲ _ φρένας ἄφρο|νι πεῖ|θεν.

- τὸν δ' ὀλιγοδρανέων \Πατροκλέ|Φης* προτί|Φειπε* /
 „ἦδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὖ|χαιο· σοὶ γὰρ ἔδω|κε
 845 νίκην |Ζεὺς Κρονίδης| καὶ Ἀπόλλων, οἱ μ' ἐδάμασσαν
 ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 τοιοῦτοι δ' εἶ |πέρ μοι ἐ|φίκοσι |ἀντεβόλη|σαν,
 πάντες κ' |αὐτόθ' \ἔλοντ' /| ἐμοῖ _ ὑπὸ |δουρὶ δαμέν|τες.
 |ἀλλά με μοῖρ' | ὀλοφῆ καὶ _ |Ἄητός \ἔ|κταν' /| υἱός,
 850 ἀνδρῶν δ' Εὐφοριβος· σὺ δέ με| _ τρίτος |ἐξανα|ρίζεις.
 ἄλλο δ' |αὐ\ /Φερέω|, σὺ δ' \έν/ _ φρεσὶ |βάλλεο σῆ|σι·
 οὐ θην οὐδ' αὐ|τὸς \+βέαι| _ δΦηρόν/, |ἀλλά τοι ἦ|δη
 |ἄγχι \παρί|σταται / θάνατος καὶ |μοῖρα κραται|ή,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.“
 855 ὥς \ρά/ μιν Φειπόντα τέλος| _ θανά|τοιο κάλυ|ψε·
 ψυχὴ δ' |ἐκ ρεθέων| \μολοῦσ' / _ ἌΦι|δόσδε βεβή|κει
 [ὄν] πότμον γοφά|ουσα, λιποῦσ' | _ ἀνδρο|τῆτα καὶ ἦ|βην.

843 προσέφη, Πατρόκλεις ἴππεῦ 848 ἔλοντο ἐμῶ 849 Λητοῦς ἔκτανεν 851 τοι – ἐνὶ
 852 δηρὸν βέη 853 παρέστηκεν 855 ἄρα 856 πταμένη

843 ~ O 246, X 337 τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαιόλος Ἐκτωρ. – Vgl. 125 (s.d.), Λ 602 Πατροκλήα προσέειπε(ν)#. **845** ~ 816, 849 f. – Übergang zu 846 im ionischen Plural; zuvor, noch ohne diese Fortsetzung, wohl *|ὄς με δάμασ|σε#. **846** ~ 782, s.d. – Als ep. Fünfzehnsilbler lesbar, aber in diesem Kontext und wohl in dieser Form nicht alt. **847** ~ 790 ἀντεβόλησε#. **848** ~ Γ 428 f. ὡς ὠφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι | ἀνδρὶ δαμείς κρατερῶ; Λ 444 ἐμῶ δ' _ ὑπὸ δουρὶ δαμέντα# u.ä. – Im Hexameter mit Hiat. **849** ~ Φ 83 #μοῖρ' ὀλοή. – Im Hexameter mit hiattilgendem νῦ ἐφελκυστικόν. **851** = 444 u.ö. **852 ff.** ~ P 302 f. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν | ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου (!) δουρὶ δαμέντι (s.d.). **852** ~ Ω 131 οὐ γὰρ μοι δηρὸν βέη etc. (Thetis). **853** = Ω 132; ~ Φ 110 #ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος etc. (s.d.; Achilles). – 'tritt schon nahe (und zusehends näher) an dich heran', vgl. π 280 δὴ γὰρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ# (den Freiern). Im Hexameter ion. verändert. **854** ~ 140 ἀμύμονος Αἰακίδαο#. – Vorverweis in Form eines originären Holodaktylos, der durch die Elision der Dativendung auffällt. **855 ff.** = X 361 ff. (Tod Hektors). **855** = 502 (Tod Sarpedons); ~ E 553 τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν#. **856** ~ 606 f. ὦκα δὲ θυμὸς | ὥχετ' ἀπὸ μελέων (s.d.), X 67 f. ἐπεὶ κέ τις ὀξεί χαλκῶ | τύψας ἠὲ βαλὼν ρεθέων ἐκ θυμὸν ἔληται (Priamos); Ψ 880 #ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο (der Taube), Π 469 ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός# (des Pferdes, s.d.); Ξ 518 f. ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν | ἔσσυτ' ἐπειγομένη (s.d.), I 408 f. #ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ ... | ..., ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων# (Achilleus). – Vgl. z.B. Λ 603 f. ὃ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας | ἔκμολεν Ἴσος Ἄρηϊ 'eilte heraus' (sc. Patroklos); Σ 392 Ἥφαιστε, πρόμολ' ὤδε· θέτις νύ τι σεῖο χατίζει. **857** ~ (u.a.) Η 52 οὐ γὰρ πῶ τοι μοῖρα θανεῖν _ καὶ πότμον ἐπισπεῖν (Helenos zu Hektor), Ζ 412 ἐπεὶ ἄν (!) σύ γε πότμον ἐπίσπης# (Andromache), Ψ 105 f. παννυχίη γὰρ μοι Πατροκλήος δειλοῖο | ψυχὴ ἐφειστήκει γοῶσά τε μυρομένη τε (Achilleus). – πότμος nur hier mit einem Possessivpronomen. – Im Hexameter unmetrisch, s. auch zu Ω 6 Πατρόκλου (!) ποθέων _ ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠϋ.

- 860 | τὸν \δὲ θανόν|τα περ προτι_αύδα*/ |φαιίδιμος Ἔκ|τωρ·
 „\?ἀφραιδές*/, τί νύ μοι |μαντεύει |αἰπὺν ὄλεθ|ρον;
 τίς [δ'] Φοῖδ', |εἶ κ' Ἀχιλεύς|, Θέτι|δος πά|φης \εὐ|κόμοιο*/,
 |†φθῆ|ει ἐμῶ| [ὑπὸ] |δουρὶ τυπ|εῖς| _ ἀπὸ |θυμὸν ὀλέσ|σαι;“
 ὥς \ῥα/ φωνή|σας δό|ρου χάλ|κεον |ἐξ ὄ|φατει|λῆς
 \σπά|σσε |λάξ προτι|βάς*/|, τὸν δ' ὕπτιον |Ἔω|σ' ἀπὸ δου|ρός.
 865 | αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο,
 ἔτο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
 ἄμβροτοι, οὓς Πηληϊῆ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

585 καὶ τεθνηῶτα προσηύδα 859 Πατρόκλεις 860 fast einhellig παῖς – ἠϋκόμοιο
 861 φθῆη 862 ἄρα – ὠτειλῆς 863 εἶρυσσε λάξ προσβάς

858 Wie X 364 ... δῖος Ἀχιλλεύς#; ~ Ω 20 #καὶ τεθνηῶτα περ (s. d.), P 229 f. ὅς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνηῶτά περ ἔμπης | ... ἐρύση (!) (Hektor). **859** ~ 693 #Πατρόκλεις (!), 830 #Πάτροκλ(ε); T 420 #Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύει (Achilleus). Vgl. u. a. λ 475 f. νεκροὶ | ἀφραδέες. – Oder #\ἀκλει|Ἔές*/, in Anspielung auf den Namen? Nicht †#Πατρόκλε|Ἔες|, τί [νύ] μοι etc., weil die beiden ersten Silben mit einer einzigen, auch syntaktisch auffälligen Ausnahme (T 287 #Πάτροκλέ μοι (!) δειλῆ _, s. d.) stets als Längen behandelt sind. **860** Wie Λ 792 τίς δ' (!) οἶδ', εἶ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις (s. d.; Nestor zu Patroklos), bzw. wie Δ 512 οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλλεύς Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο, Λ 369 u. ὄ. Ἐλένης πόσις ἠϋκόμοιο#. **861** Wie Λ 433 ἦ κεν ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς _ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης, M 250 #αὐτίκ' ἐμῶ ... ὀλέσσεις#, Σ 92 #πρῶτος ἐμῶ ... ὀλέσση#. **862 f.** Vgl. E 620 f. αὐτὰρ ὃ λάξ προσβάς ἐκ νεκροῦ (!) χάλκεον ἔγχος | ἐσπάσα(ο) (!), s. d.; Z 65 λάξ ἐν στήθεσι (!) βάς ἐξέσπασε (!) μείλινον ἔγχος. **863** Im Hexameter mit #εἶρυσσε (!) und προσ- ionisch modernisiert; (F)ῶσ(ε) ohne Digammawirkung. **864** ~ 751, 856 βεβήκει#; Ψ 391 ἦ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσα βεβήκει (sc. Athene); Y 407 αὐτὰρ ὃ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον. **865** ~ 165 #ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα etc. (s. d.); Λ 322 ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο (!) ἄνακτος. **866 f.** ~ 380 f. (s. d.) ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρ_θορον ὠκέες ἵπποι | ἄμβροτοι, οὓς etc.; 154 ἔπεθ' ἵπποις (!) ἀθανάτοισι#. – In alten Versen ist der Dual zu erwarten, wenn sich die Aussage auf die beiden (hier unsterblichen) Zugpferde eines Gespanns bezieht. **866** = 383, ~ 367 f. **867** = 381, wenn auch wohl erst in der Hexameterversion.